

ພຣະຄຳພີ

ພຣະຄຳ ປະຖົມມະການ

ສະບັບ 2010

ປະຖົມມະການ

ບົດທີ 1

ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງໂລກ

1 ໃນຕົ້ນເດີມນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຊົງນິລະມິດສ້າງແຜ່ນດິນ ແລະສັບພະທຸກສິ່ງໃນທ້ອງຟ້າ.

2 ໂລກບໍ່ທັນມີຮູບຮ່າງເທື່ອ ຄວາມມົດຫຸ້ມທໍ່ມະຫາສະໝຸດອັນກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານ ແລະພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຊົງວົນວຽນຢູ່ເທິງນໍ້າ. 3 ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງວ່າ, “ໃຫ້ແສງສະຫວ່າງເກີດມີຂຶ້ນ” ແສງສະຫວ່າງກໍມີຂຶ້ນມາ. 4 ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງທອດພຣະເນດແສງສະຫວ່າງດ້ວຍຄວາມພໍພຣະໄທ. ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງຊົງແຍກແສງສະຫວ່າງອອກຈາກຄວາມມົດ 5 ພຣະອົງຊົງເອີ້ນແສງສະຫວ່າງນັ້ນວ່າ, “ກາງເວັນ” ແລະຊົງເອີ້ນຄວາມມົດນັ້ນວ່າ, “ກາງຄືນ” ມີຄືນຜ່ານໄປ ມີເຊົ້າຕ່າວມາ ແມ່ນມື້ທີໜຶ່ງ.

6 ຕໍ່ມາ ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງວ່າ, “ໃຫ້ມີວົງໂຄ້ງແຍກນໍ້າອອກຈາກກັນເປັນສອງສ່ວນ ຄື: ນໍ້າຢູ່ເທິງວົງໂຄ້ງ ແລະນໍ້າຢູ່ລຸ່ມວົງໂຄ້ງ.” 7 ແລ້ວສິ່ງນັ້ນກໍເກີດມີມາ. 8 ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງເຮັດວົງໂຄ້ງ ແລະຊົງເອີ້ນວົງໂຄ້ງນັ້ນວ່າ, “ຟ້າ” ມີຄືນຜ່ານໄປ ແລະມີເຊົ້າຕ່າວມາ ແມ່ນມື້ທີສອງ.

9 ຕໍ່ມາອີກ ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງວ່າ, “ໃຫ້ນໍ້າທີ່ຢູ່ລຸ່ມທ້ອງຟ້າໂຮມເຂົ້າກັນຢູ່ບ່ອນດຽວ ເພື່ອໃຫ້ມີວັດຖຸແຫ້ງປະກົດຂຶ້ນ” ແລ້ວສິ່ງນັ້ນກໍເກີດມີມາ. 10 ພຣະອົງຊົງເອີ້ນວັດຖຸແຫ້ງນັ້ນວ່າ, “ແຜ່ນດິນ” ແລະຊົງເອີ້ນນໍ້າທີ່ໂຮມເຂົ້າກັນນັ້ນວ່າ, “ມະຫາສະໝຸດ” ພຣະອົງຊົງຊົມສິ່ງທີ່ນິລະມິດສ້າງຂຶ້ນມາແລ້ວນັ້ນ ກໍຊົງພໍພຣະໄທ.

11 ຈຶ່ງຊົງສັ່ງວ່າ, “ໃຫ້ແຜ່ນດິນເກີດພືດທຸກຊະນິດ ທັງແນວເປັນເມັດ ແລະແນວເປັນໝາກ” ແລ້ວທຸກສິ່ງກໍເກີດມີມາ. 12 ດັ່ງນັ້ນ ພືດທຸກຊະນິດຈຶ່ງເກີດມີຂຶ້ນຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງສັ່ງ ພຣະອົງຊົງທອດພຣະເນດ ສິ່ງທີ່ຊົງນິລະມິດສ້າງກໍຊົງພໍພຣະໄທ. 13 ມີຄືນຜ່ານໄປ ແລະມີເຊົ້າຕ່າວມາ ແມ່ນມື້ທີສາມ.

14 ຕໍ່ມາ ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງວ່າ, “ໃຫ້ມີດວງແຈ້ງໃນທ້ອງຟ້າ ແຍກກາງເວັນ ແລະກາງຄືນ ແລະໃຫ້ກຳນົດເວລາຂອງມື້ ຂອງປີ ແລະຂອງລະດູການ. 15 ພ້ອມທັງສິ່ງແສງລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລ້ວສິ່ງນັ້ນກໍເກີດມີມາ. 16 ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງສ້າງດວງແຈ້ງໃຫຍ່ສອງດວງ ຄືດວງຕາເວັນ ສຳລັບຄອບຄອງກາງເວັນ ແລະດວງຈັນສຳລັບຄອບຄອງກາງຄືນ ພຣະອົງຍັງໄດ້ຊົງສ້າງໝູ່ດວງດາວຕ່າງໆ ອີກ. 17 ພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງດວງຕາເວັນ ດວງຈັນ ແລະດວງດາວຕ່າງໆ ທີ່ຢູ່ເທິງຟ້າ ໃຫ້ສິ່ງແສງສະຫວ່າງ ລົງມາສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ. 18 ເພື່ອກຳນົດກາງເວັນກາງຄືນ ແລະແຍກແສງສະຫວ່າງອອກຈາກຄວາມມົດ ພຣະອົງຊົງທອດພຣະເນດສິ່ງທີ່ນິລະມິດສ້າງ ກໍຊົງພໍພຣະໄທ. 19 ມີຄືນຜ່ານໄປ ແລະມີເຊົ້າຕ່າວມາ ແມ່ນມື້ທີສີ່.

20 ແລ້ວຕໍ່ມາ ພຣະອົງຊົງສັ່ງວ່າ, “ໃຫ້ສັດທາລາຍແນວເກີດຂຶ້ນໃນນໍ້າ ແລະໃຫ້ມີນົກບິນໄປມາໃນທ້ອງຟ້າອາກາດ” ແລ້ວກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ. 21 ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງນິລະມິດສ້າງສັດທະເລຂະໜາດໃຫຍ່ ແລະສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທຸກຊະນິດເກີດຂຶ້ນມາໃນນໍ້າ ແລະຊົງສ້າງນົກທຸກຊະນິດໃນທ້ອງ-

ພ້າອາກາດ ພຣະອົງຊົງທອດພຣະເນດສິ່ງທີ່ນິລະມິດສ້າງ ກໍຊົງພໍພຣະໄທ. ²²ແລ້ວຊົງອວຍ-
ພອນແກ່ສັດເຫລົ່ານັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງອອກແມ່ແຜ່ລູກໃຫ້ເຕັມມະຫາສະໝຸດ ແລະໃຫ້ມີຝູງນົກແຜ່ຜາຍ
ຂະຫຍາຍພັນຫລາຍຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.” ²³ມື້ຄືນຜ່ານໄປ ແລະມື້ເຊົ້າຕ່າວມາ ແມ່ນມື້ທີຫ້າ.

²⁴ຄັນຕໍ່ມາ ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງອີກວ່າ, “ໃຫ້ສັດຕ່າງໆ ຄືສັດບ້ານສັດປ່າ ແລະສັດເລືອຄານ
ເກີດມີຂຶ້ນທົ່ວໂລກ” ແລ້ວສິ່ງນັ້ນກໍເກີດມີມາ. ²⁵ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງນິລະມິດສ້າງສັດບ້ານ
ສັດປ່າ ແລະສັດເລືອຄານທຸກຊະນິດ ພຣະອົງຊົງທອດພຣະເນດສັດເຫລົ່ານັ້ນ ກໍຊົງພໍພຣະໄທ.

²⁶ຄັນແລ້ວ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ບັດນີ້ເຮົາຈະສ້າງມະນຸດໃຫ້ມີຮູບຮ່າງຄ້າຍຄືເຮົາເອງ
ເຂົາຈະມີອິນຳນາດເໝືອກວ່າປາ ນົກ ສັດປ່າ ແລະສັດເລືອຄານຕ່າງໆ.”

²⁷ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງສ້າງມະນຸດໃຫ້ມີຮູບຮ່າງຄ້າຍ ຄືກັນກັບພຣະອົງ ພຣະອົງໄດ້ຊົງ
ສ້າງຊາຍ ແລະຍິງ.

²⁸ຄັນສ້າງແລ້ວ ກໍຊົງອວຍພອນໃຫ້ແກ່ເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງມີລູກເຕົ້າໃຫ້ມາກຫລາຍ ໃຫ້ເຊື້ອສາຍ
ຂອງພວກເຈົ້າມີຢູ່ທົ່ວທຸກແຫ່ງເພື່ອຄຸ້ມຄອງໂລກເຮົາ ໃຫ້ພວກເຈົ້າມີອິນຳນາດເໝືອກວ່າປາ ນົກ
ສັດປ່າ ແລະສັດເລືອຄານທຸກຊະນິດ.” ²⁹ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ, “ສຳລັບພວກເຈົ້າເຮົາໄດ້
ໃຫ້ພືດ ແລະໝາກໄມ້ທຸກຊະນິດເປັນອາຫານ. ³⁰ແຕ່ສຳລັບສັດປ່າ ສັດເລືອຄານ ແລະຝູງນົກ
ນັ້ນເຮົາໄດ້ໃຫ້ຫຍ້າເປັນອາຫານ” ແລ້ວສິ່ງນັ້ນກໍເກີດມີມາ.

³¹ພຣະເຈົ້າຊົງທອດພຣະເນດສັບພະທຸກສິ່ງທີ່ຊົງນິລະມິດສ້າງ ກໍຊົງພໍພຣະໄທຫລາຍ ມື້ຄືນ
ຜ່ານໄປມື້ເຊົ້າຕ່າວມາ ແມ່ນມື້ທີຫົກ.

ບົດທີ 2

¹ດັ່ງນັ້ນ ແຜ່ນດິນໂລກ ທ້ອງຟ້າ ສັບພະທຸກສິ່ງໃນໂລກ ແລະໃນທ້ອງຟ້າກໍສຳເລັດເສັດສິ້ນ.
²ໃນມື້ທີເຈັດ ສັບພະທຸກສິ່ງກໍສຳເລັດໝົດແລ້ວ ໃນວັນນີ້ ພຣະເຈົ້າຊົງພັກຜ່ອນ ແລະຢຸດກິດ-
ຈະການທັງປວງ. ³ພຣະອົງຊົງອວຍພອນແກ່ມື້ທີເຈັດ ແລ້ວຕັ້ງເປັນວັນຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະໃນ
ວັນນັ້ນການນິລະມິດສ້າງກໍສຳເລັດໝົດແລ້ວ ແລະພຣະອົງຊົງຢຸດກິດຈະການທັງປວງ.

⁴ແລະທຸກສິ່ງໃນທ້ອງຟ້າ ກໍເປັນມາດັ່ງໄດ້ກ່າວມານີ້.

ມະນຸດໃນສວນເອເດັນ

ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະທ້ອງຟ້າສຳເລັດແລ້ວ.
⁵ຕົ້ນໄມ້ກໍຫຍ້າກໍຍັງບໍ່ທັນມີເລີຍ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນເຮັດໃຫ້ຝົນຕົກ ແລະບໍ່ມີຄົນທຳ
ມາຫາກິນເທິງແຜ່ນດິນໂລກເທື່ອ. ⁶ເຖິງແມ່ນວ່າຈະບໍ່ມີຝົນຕົກກໍດີ ກໍຍັງມີອາຍນ້ຳຂຶ້ນມາຈາກ
ດິນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພື້ນດິນເກີດຄວາມຊຸ່ມຊື່ນ. ⁷ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເອົາດິນມາປັ້ນເປັນ
ຮູບຄົນແລ້ວເປົ່າລົມຫາຍໃຈໃສ່ຮູດັງ ໃຫ້ມີຊີວິດ ຮູບປັ້ນນັ້ນກໍກັບກາຍເປັນຄົນທີ່ມີຊີວິດຈິດວິນ
ຍານ.

⁸ຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສ້າງສວນແຫ່ງໜຶ່ງຂຶ້ນ ໃນເອເດັນ ທາງທິດຕາເວັນອອກ ເມື່ອ
ສ້າງແລ້ວກໍຊົງເອົາຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ປັ້ນນັ້ນມາອາໄສຢູ່. ⁹ໃນສວນນັ້ນພຣະອົງໄດ້ຊົງນິລະມິດ

ໃຫ້ຕົນໄມ້ເກີດຂຶ້ນຊຶ່ງມີໃບຂຽວງາມດີ ແລະໝາກໄມ້ກໍເປັນໜ້າຢາກກິນ ໃນກາງສວນມີຕົ້ນໄມ້ພິເສດຢູ່ສອງຕົ້ນ ຄືຕົ້ນໄມ້ທີ່ໃຫ້ມີຊີວິດ ແລະຕົ້ນໄມ້ທີ່ໃຫ້ຮູ້ຈັກຄວາມດີ ແລະຄວາມຊົ່ວ.

¹⁰ນອກນີ້ ຍັງມີແມ່ນ້ຳສາຍໜຶ່ງໄຫລອອກຈາກ ເອເດັນມາຊຸບລ້ຽງສວນນີ້ ແມ່ນ້ຳນີ້ແບ່ງອອກເປັນສີ່ສາຍ. ¹¹ສາຍທີໜຶ່ງຊື່ວ່າປີໂຊນ ຊຶ່ງໄຫລອ້ອມປະເທດ ຮາວິລາ. ¹²ໃນປະເທດນີ້ມີບໍ່ຄຳຂັນດີ, ມີແກ້ວປະເສີດໂມລາ ແລະຕົ້ນຢາງຫອມທີ່ມີຄ່າ. ¹³ສາຍທີສອງຊື່ວ່າກິໂຮນ ຊຶ່ງໄຫລອ້ອມປະເທດ ກູເຊ. ¹⁴ສາຍທີສາມຊື່ວ່າຕິກອິດ ຊຶ່ງໄຫລຜ່ານປະເທດອັດຊີເຣຍທາງທິດຕາເວັນອອກ ແລະສາຍທີສີ່ຊື່ວ່າ ເອຟຣາດ.

¹⁵ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເອົາຄົນທີ່ພຣະອົງສ້າງນັ້ນ ມາເຝົ້າຮັກສາ ແລະເບິ່ງແຍງສວນ. ¹⁶ພຣະອົງຊົງສັ່ງແກ່ຊາຍຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ໝາກໄມ້ທຸກໆ ຕົ້ນໃນສວນນີ້ເຈົ້າກິນໄດ້ໝົດ. ¹⁷ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ຕົ້ນທີ່ໃຫ້ຮູ້ຈັກຄວາມດີ ແລະຄວາມຊົ່ວ ເຈົ້າຢ່າກິນ ຖ້າເຈົ້າຂຶ້ນກິນໝາກໄມ້ໃນຕົ້ນນີ້ ເຈົ້າຈະຕ້ອງເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ.”

¹⁸ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວອີກວ່າ, “ບໍ່ເປັນການສົມຄວນທີ່ໃຫ້ຜູ້ຊາຍຢູ່ໂດດດ່ຽວເຊັ່ນນີ້ ເຮົາຄວນຫາຜູ້ຊົດຊ່ອຍທີ່ເໝາະສົມໃຫ້ລາວ.” ¹⁹ຄັນແລ້ວ ພຣະອົງຈຶ່ງເອົາຂີ້ດິນປັ້ນເປັນສັດ ແລະນົກຕ່າງໆ ແລ້ວເອົາສັດ ແລະນົກທີ່ປັ້ນນັ້ນໃຫ້ຊາຍຜູ້ຮັກສາສວນເບິ່ງ ເພື່ອຢາກຮູ້ວ່າລາວຈະໃສ່ຊື່ຫຍັງໃຫ້ ຄັນແລ້ວຊື່ທີ່ລາວຕັ້ງນັ້ນກໍເປັນຊື່ຂອງສັດຕ່າງໆຕໍ່ໆມາ. ²⁰ຫລັງຈາກຊາຍຜູ້ນັ້ນໄດ້ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ສັດຕ່າງໆ ແຕ່ສັດເຫລົ່າ ນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ເປັນຜູ້ຊ່ອຍລາວຫຍັງໝົດ. ²¹ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຊົງເຮັດໃຫ້ຊາຍຜູ້ນັ້ນນອນຫລັບສະໜິດ ໃນຂະນະນອນຫລັບຢູ່ນັ້ນ ພຣະອົງຊົງເອົາກະດູກຂ້າງຊີກໜຶ່ງຂອງລາວອອກມາ ແລ້ວຊົງເຮັດໃຫ້ເນື້ອໜັງຈອດຕິດກັນດັ່ງເດີມ. ²²ພຣະອົງຊົງເອົາກະດູກຂ້າງນັ້ນມາສ້າງເປັນຜູ້ຍິງ ເມື່ອສ້າງແລ້ວພຣະອົງກໍຊົງມອບຍິງນັ້ນໃຫ້ແກ່ລາວ. ²³ຊາຍຜູ້ນັ້ນຈຶ່ງເວົ້າວ່າ:

“ໃນທີ່ສຸດ ນີ້ເດ ຜູ້ຊຶ່ງມີຮູບຮ່າງຄືເຮົາ
ກະດູກຂອງນາງ ມາຈາກກະດູກຂອງເຮົາ
ເນື້ອໜັງຂອງນາງ ມາຈາກເນື້ອໜັງຂອງເຮົາ
ນາງຊື່ວ່າ ຜູ້ຍິງ ເພາະນາງມາຈາກຜູ້ຊາຍ.”

²⁴ດ້ວຍເຫດນີ້ ຜູ້ຊາຍຈຶ່ງຕ້ອງລາຈາກພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ ໄປຕິດພັນຢູ່ກັບເມຍແລ້ວເຂົາທັງສອງກໍກາຍເປັນຄົນ ຄົນດຽວກັນ. ²⁵ຜູ້ຊາຍ ແລະຜູ້ຍິງນັ້ນເປືອຍກາຍຢູ່ ໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກອາຍກັນເລີຍ.

ບົດທີ 3

ມະນຸດຕົກຢູ່ໃນຄວາມບາບ

¹ງູເປັນສັດທີ່ຫລັກແຫລມກວ່າສັດທັງຫລາຍທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສ້າງໄວ້ ງູໄດ້ຖາມຜູ້ຍິງວ່າ, “ແມ່ນແທ້ບໍ່ ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຫາມບໍ່ໃຫ້ພວກເຈົ້າກິນໝາກໄມ້ໃນສວນນີ້?” ²ຜູ້ຍິງນັ້ນຕອບວ່າ, “ໝາກໄມ້ທຸກໆ ຕົ້ນໃນສວນນີ້ ພວກເຮົາກິນໄດ້ ³ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ໝາກໄມ້ໃນຕົ້ນທີ່ຢູ່ກາງສວນນັ້ນ. ເພາະພຣະເຈົ້າບອກບໍ່ໃຫ້ພວກເຮົາກິນ ຫລື ແມ່ນແຕ່ແຕະຕ້ອງເປັນເດັດຂາດ ຖ້າພວກເຮົາຂຶ້ນ

ກິນ ພວກເຮົາຕ້ອງຕາຍ.” ⁴ຈູຈິງຕອບວ່າ, “ບໍ່ເປັນຄວາມຈິງ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຕາຍດອກ. ⁵ພຣະເຈົ້າເວົ້າເຊັ່ນນັ້ນ ກໍເພາະພຣະອົງຊົງຮູ້ດີວ່າ ເມື່ອໃດທີ່ເຈົ້າກິນໝາກໄມ້ນັ້ນ ເຈົ້າຈະຮູ້ແຈ້ງເຫັນຈິງກັບຈະຮູ້ການດີ ແລະການຊົ່ວເໝືອນດັ່ງພຣະອົງ.”

⁶ຜູ້ຍິງເຫັນວ່າໝາກໄມ້ໃນຕົ້ນນັ້ນຊ່າງງາມ ແລະເປັນໜ້າຢາກກິນອີ່ຫລີ ນອກນັ້ນາງຍັງຄິດວ່າຈະມີສະຕິປັນຍາອີກ ດັ່ງນັ້ນ ນາງຈຶ່ງຕັດສິນໃຈປິດເອົາໝາກໄມ້ແລ້ວກິນ ຄັນແລ້ວຈຶ່ງເອົາໝາກໄມ້ນັ້ນໃຫ້ຜົວນາງກິນນຳ. ⁷ຫລັງຈາກກິນໝາກໄມ້ແລ້ວ ໃນທັນໃດນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຮູ້ແຈ້ງເຫັນຈິງ ແລະຮູ້ວ່າ ພວກຕົນກຳລັງເປືອຍກາຍຢູ່ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງພາກັນເອົາໃບໄມ້ມາຫຍິບເຂົ້າກັນເຮັດເປັນເຄື່ອງນຸ່ງ.

⁸ໃນຄືນວັນນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ຍິນສຽງຢ່າງ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນສວນ ພວກເຂົາຈຶ່ງພາກັນຫລົບລີ້ຢູ່ໃນທ່າມກາງຕົ້ນໄມ້. ⁹ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງເອີ້ນຫາຂາຍຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ເຈົ້າຢູ່ໃສ?” ¹⁰ລາວຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນສຽງຢ່າງຂອງພຣະອົງໃນສວນ ຂ້ານ້ອຍຍ້ານຈຶ່ງຫລົບລີ້ຊ້ອນຕົວຢູ່ເພາະວ່າຂ້ານ້ອຍກຳລັງເປືອຍກາຍ.” ¹¹ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖາມວ່າ, “ໃຜປອກວ່າເຈົ້າເປືອຍກາຍ ບໍ່ແມ່ນເຈົ້າກິນໝາກໄມ້ທີ່ເຮົາໄດ້ຫ້າມນັ້ນຫລື?” ¹²ຂາຍຜູ້ນັ້ນທູນຕອບວ່າ, “ໂດຍຂ້ານ້ອຍແມ່ນຜູ້ຍິງທີ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ນັ້ນເອົາໝາກໄມ້ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍກິນ.” ¹³ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຖາມຜູ້ຍິງນັ້ນວ່າ, “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ?” ນາງທູນຕອບວ່າ, “ຈູໄດ້ຍົວະໃຫ້ຂ້ານ້ອຍກິນ.”

ພຣະເຈົ້າຊົງລົງໂທດ

¹⁴ຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກວ່າ:

“ດ້ວຍເຫດວ່າມືງ ໄດ້ຫລອກລວງຜູ້ຍິງນັ້ນ
ແມ່ນມືງເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຈະໄດ້ຮັບການສາບແຂ່ງ
ໃນຈຳນວນສັດທັງປວງ
ແຕ່ບັດນີ້ໄປ ມືງຈະລີເລືອໄປດ້ວຍທ້ອງ
ແລະຈະກິນຂີ້ດິນເປັນອາຫານ.

¹⁵ ມືງກັບຜູ້ຍິງຈະຕ້ອງກຽດຊັງກັນ
ມະນຸດ ແລະຈູຈະຕ້ອງເປັນສັດຕູກັນ
ມະນຸດຈະພະຍາຍາມຍຸບຫົວມືງໃຫ້ແຕກ
ແລະມືງກໍຈະພະຍາຍາມຕອດສິ້ນໜ່ອງຂອງລາວ.”

¹⁶ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວກັບຜູ້ຍິງນັ້ນວ່າ:

“ເຮົາຈະເພີ່ມຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃຫ້ແກ່ເຈົ້າເວລາຕືພາ
ແລະຈະໃຫ້ເຈົ້າອອກລູກດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ
ເຖິງປານນັ້ນເຈົ້າກໍຍັງຍາກໄດ້ຜົວຢູ່
ແລະຜົວນັ້ນຈະເປັນນາຍປົກຄອງເຈົ້າ.”

¹⁷ຄັນແລ້ວ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວກັບອາດາມວ່າ:

“ເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອຟັງເມຍຂອງເຈົ້າ
 ເຈົ້າກິນໝາກໄມ້ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ຫ້າມ
 ຍ້ອນສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ກະທຳມານັ້ນ
 ຂີ້ດິນຈະຖືກສາບແຊ່ງ
 ກ່ອນຈະໄດ້ອາຫານມາລ້ຽງຊີບ
 ເຈົ້າຈະຕ້ອງເຮັດວຽກຢ່າງໜັກ
 ຊຸດດິນພັນໄມ້ຈົນໜ້າແຫລ້ໜ້າກຳຕະຫລອດຊີວິດຂອງເຈົ້າ.

- 18 ຕົ້ນໄມ້ ແລະພືດຕ່າງໆ ທີ່ມີໝາມຈະເກີດຂຶ້ນສຳລັບເຈົ້າ
 ແລະຈະກິນພືດນັ້ນເປັນອາຫານ.
- 19 ເຈົ້າຈະຕ້ອງຫາລ້ຽງຊີບດ້ວຍເທື່ອໂຫລໂຄຍ້ອຍ
 ຈົນກວ່າເຈົ້າຈະສິ້ນຊີວິດກັບຄືນໄປສູ່ດິນບ່ອນທີ່ເຈົ້າມາ
 ເຈົ້າມາແຕ່ດິນ ເຈົ້າຈະຕ້ອງກັບໄປເປັນດິນອີກ.”

²⁰ອາດາມໃສ່ຊີ້ໃຫ້ເມຍຂອງລາວວ່າ, “ເອວາ ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ ນາງເປັນແມ່ຂອງມະນຸດທັງປວງ. ²¹ຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານເສື້ອທີ່ເຮັດດ້ວຍຂົນໜັງສັດໃຫ້ອາດາມ ແລະເມຍຂອງລາວນຸ່ງຫົ່ມ.

ອາດາມແລະເອວາຖືກໄລ່ອອກຈາກສວນ

²²ຫລັງຈາກນັ້ນຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ, “ບັດນີ້ມະນຸດໄດ້ກາຍເປັນເໝືອນພວກເຮົາ ຄືຮູ້ຈັກການດີແລະການຊົ່ວ ເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ກິນໝາກໄມ້ທີ່ໃຫ້ມີຊີວິດຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.”
²³ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຂັບໄລ່ເຂົາອອກຈາກສວນ ເອເດັນ ໃຫ້ເຮັດວຽກຊຸດດິນພັນໄມ້ ແລະທຳມາຫາກິນ ໃນດິນບ່ອນທີ່ກຳເນີດມານັ້ນ. ²⁴ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ຂັບໄລ່ມະນຸດອອກຈາກສວນແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງເທວະດາເຄຣຸບ ທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງສວນ ແລະຕັ້ງດາບທີ່ມີແສງໄຟແກວ່ງໄປທົ່ວທຸກທິດ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໜຶ່ງຜູ້ໃດເຂົ້າໄປໃກ້ຕົ້ນໄມ້ທີ່ໃຫ້ມີຊີວິດຕະຫລອດໄປເປັນນິດໄດ້.

ບົດທີ 4

ກາອິນແລະອາເບັນ

¹ຄັນຕໍ່ມາ ອາດາມໄດ້ສົມສູ່ຮ່ວມກັບເມຍຂອງຕົນ ນາງຈຶ່ງຖືພາແລ້ວໄດ້ເກີດລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງ ນາງຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ລູກຊາຍຍ້ອນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຜູ້ຊົດຊ່ອຍ ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງຕັ້ງຊື່ໃຫ້ເດັກນ້ອຍວ່າ ກາອິນ. ²ຕໍ່ມານາງໄດ້ລູກອີກຜູ້ໜຶ່ງຊື່ວ່າ ອາເບັນ ຊຶ່ງມີອາຊີບເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະ ສ່ວນກາອິນເປັນພໍ່ນາ.

³ຄັນຕໍ່ມາວັນໜຶ່ງ ກາອິນກໍເອົາຜົນລະປູກມາຖວາຍແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ⁴ສ່ວນອາເບັນກໍເອົາສັດເກີດແຕ່ຫົວປີ ທີ່ຕຸ້ຍພິດງາມໃນຝູງສັດມາຂ້າ ແລ້ວເອົາເນື້ອສ່ວນທີ່ດີໆ ມາຖວາຍແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງພໍພຣະໄທຕໍ່ເຄື່ອງບູຊາຂອງອາເບັນ. ⁵ສ່ວນການຖວາຍຂອງກາ-

ອິນນັ້ນບໍ່ເປັນທີ່ຊອບພຣະໂທຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລີຍ ກາອິນຈຶ່ງຄຽດແຄ້ນ ແລະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມບໍ່ພໍໃຈ.

⁶ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເຫັນດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຊົງຖາມກາອິນວ່າ, “ກາອິນເອີຍ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຄຽດແຄ້ນ ແລະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມບໍ່ພໍໃຈ? ⁷ຖ້າເຈົ້າເຮັດດີແລ້ວ ເຈົ້າຄວນເງິຍໜ້າຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຍື່ມແຍ້ມ ແຕ່ດ້ວຍວ່າເຈົ້າເຮັດຊົ່ວ ຄວາມຊົ່ວກໍເໝືອນດັ່ງສັດຮ້າຍທີ່ກຳລັງລໍຄອຍຖ້າຄູບເຈົ້າ ມັນຈະຄູບກິນເຈົ້າ ແຕ່ເຈົ້າຄວນເອົາຊະນະມັນໄດ້.”

⁸ຕໍ່ມາ ກາອິນຈຶ່ງເວົ້າກັບອາເບັນຜູ້ເປັນນ້ອງຊາຍວ່າ, “ເຮົາພາກັນໄປຢ່າງຫລິ້ນໃນທົ່ງນາເທາະ” ເມື່ອສອງອ້າຍນ້ອງອອກໄປເຖິງທົ່ງນາແລ້ວ ກາອິນຜູ້ເປັນອ້າຍກໍບໍານ້ອງຊາຍລົງດິນແລ້ວຂ້າຖິ້ມ.

⁹ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນີ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຊົງຖາມກາອິນວ່າ, “ກາອິນເອີຍ ນ້ອງຊາຍເຈົ້າຢູ່ໃສ?” ລາວໄດ້ຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກ ຫລືວ່າ ພຣະອົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເປັນຜູ້ຮັກສານ້ອງຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຊັ້ນບໍ່?” ¹⁰ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຖາມອີກວ່າ, “ກາອິນ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດເລື່ອງໂຫດຮ້າຍເຊັ່ນນີ້? ນ້ອງຊາຍເຈົ້ານອນເລືອດອາບຕົວຢູ່ໃນທົ່ງນາ ກິນເລືອດຂອງລາວຂຶ້ນມາທາເອົາເໝືອນສຽງຂໍແກ້ແຄ້ນ. ¹¹ເຈົ້າຈະຖືກດ່າ ຖືກສາບແຊ່ງ ແລະຖືກເນລະເທດອອກຈາກທົ່ງນາບ່ອນຊຶ່ງດູດກິນເລືອດຂອງນ້ອງຊາຍຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ຂ້ານັ້ນ. ¹²ຖ້າເຈົ້າເຮັດໄຮ່ເຮັດນາ ດິນນັ້ນຈະບໍ່ນຳຄວາມອຸດົມສົມບູນມາໃຫ້ ເຈົ້າຈະເປັນຄົນບໍ່ມີຫລັກແຫລ່ງຈະຊັດເຊພະເນຈອນໄປໃນໂລກນີ້.” ¹³ກາອິນຈຶ່ງກາບທູນຂໍ ຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ, “ໂທດນີ້ພົກຫລາຍເກີນກວ່າຂ້ານ້ອຍຈະທົນໄດ້. ¹⁴ພຣະອົງໄລ່ຂ້ານ້ອຍໃຫ້ໜີອອກຈາກທີ່ທຳມາຫາກິນແລະຈາກພຣະພັກຂອງພຣະອົງ ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີທີ່ພັກພາອາໄສ ແລະໃຫ້ເທາະຫອບໄປໃນໂລກນີ້ ຖ້າໃຜພົບຂ້ານ້ອຍ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະຂ້າຂ້ານ້ອຍ. ¹⁵ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕອບກາອິນວ່າ, “ບໍ່ດອກ ຖ້າຜູ້ໃດຂ້າເຈົ້າ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະໄດ້ຮັບໂທດເຈັດເທົ່າ” ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດເຄື່ອງໝາຍໄວ້ໃນຕົວກາອິນເພື່ອວ່າ ເມື່ອຜູ້ໃດພົບຈະບໍ່ໄດ້ຂ້າລາວ. ¹⁶ກາອິນຈຶ່ງໜີໂກຈາກພຣະພັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄປອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນແຫ່ງໜຶ່ງທີ່ມີຊື່ວ່າ ໂນດ ຢູ່ທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງເອເດັນ.

ເຊື້ອສາຍຂອງກາອິນ

¹⁷ຕໍ່ມາ ກາອິນໄດ້ສົມສູ່ຢູ່ຮ່ວມກັບເມຍຂອງລາວ ນາງໄດ້ຖືພາແລ້ວເກີດລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ເອໂນກ ກາອິນໄດ້ສ້າງເມືອງໜຶ່ງຂຶ້ນແລ້ວເອົາຊື່ລູກຊາຍຂອງຕົນເປັນຊື່ເມືອງນັ້ນ. ¹⁸ເອໂນກມີລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ ອິຣາດ ຊຶ່ງເປັນພໍ່ຂອງ ເມຣູຢາເອນ ເມຣູຢາເອນ ເປັນພໍ່ຂອງ ເມທູຊາເອນ ແລະ ເມທູຊາເອນມີລູກຊາຍຊື່ວ່າ ລາເມັກ.

¹⁹ລາເມັກເອົາເມຍສອງຄົນ ຜູ້ທີໜຶ່ງຊື່ອາດາ ແລະຜູ້ທີສອງຊື່ວ່າ ຊິນລາ. ²⁰ອາດາໃຫ້ກຳເນີດລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ຢາບານ ຊຶ່ງເປັນບັນພະບູລຸດຂອງພວກທີ່ອາໄສຢູ່ໃນຜັກເຕັນ. ²¹ຢາບານນ້ອງຊາຍຂອງຢາບານ ເປັນບັນພະບູລຸດຂອງນັກຫລິ້ນພິນ ແລະນັກເປົ່າຂຸ່ຍ. ²²ຕໍ່ມາອີກຊິນລາກໍເກີດລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ຕູບານ-ກາອິນ ລາວເປັນບັນພະບູລຸດຂອງຊ່າງຕີໂລຫະ ຊຶ່ງມີອາຊີບໃນການຕີເຫລັກແລະທອງສຳລິດ ຕູບານ-ກາອິນມີນ້ອງຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ ນາອາມາ.

²³ລາເມັກມັກເວົ້າອວດກັບເມຍທັງສອງວ່າ:

“ອາດາ ແລະ ຊິນລາເອີຍ ຈົ່ງຟັງເລື່ອງອ້າຍເລົ່າໃຫ້ດີ
ອ້າຍໄດ້ຂ້າຊາຍຜູ້ໜຶ່ງ ກໍເພາະວ່າລາວຕີອ້າຍໃຫ້ອ້າຍເຈັບຊ້າ.”

²⁴ ຖ້າຜູ້ໃດຕີກາອິນຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບໂທດເຈັດເທົ່າ
ແຕ່ວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດຕີອ້າຍ ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບໂທດເຈັດສິບເຈັດເທົ່າ.”

ເຊື້ອສາຍຂອງເຊດ

²⁵ອາດາມ ໄດ້ສົມສູ່ຢູ່ຮ່ວມກັບເມຍ ຈຶ່ງໄດ້ລູກຊາຍອີກຜູ້ໜຶ່ງ ເອວາໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ພຣະເຈົ້າ
ຊົງໂຜດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍມີລູກຊາຍອີກ ເພື່ອທົດແທນອາເບັນຜູ້ຊົງກາອິນໄດ້ຂ້າ” ດັ່ງນັ້ນ ນາງຈຶ່ງ
ໃຫ້ຊື່ລູກຊາຍນັ້ນວ່າ ເຊດ. ²⁶ຕໍ່ມາເຊດມີລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ວ່າ ເອໂນດ ຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນມາ
ມະນຸດໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນນະມັດສະການ ອອກພຣະນາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ບົດທີ 5

ເຊື້ອສາຍຂອງອາດາມ

¹ອັນນີ້ແມ່ນໜັງສືປະຫວັດເຊື້ອສາຍຂອງອາດາມ ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງອາດາມ ພຣະອົງ
ໄດ້ສ້າງເພິ່ນໃຫ້ເໝືອນພຣະອົງເອງ. ²ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຜູ້ຊາຍ ແລະຜູ້ຍິງ ເມື່ອສ້າງແລ້ວກໍຊົງ
ອວຍພອນໃຫ້ ແລະຕັ້ງຊື່ໃຫ້ພວກເຂົາວ່າ, “ມະນຸດ.”

³ເມື່ອອາດາມອາຍຸໄດ້ຮ້ອຍສາມສິບປີ ເພິ່ນມີລູກຊາຍຄ້າຍຄືກັບເພິ່ນ ລາວມີຊື່ວ່າ ເຊດ.

⁴ຫລັງຈາກນັ້ນອາດາມກໍມີອາຍຸຍືນຍາວມາຮອດແປດຮ້ອຍປີ. ເພິ່ນມີລູກຊາຍຍິງອີກຫລາຍຄົນ
⁵ແລ້ວໄດ້ເຖິງແກ່ກຳໄປ ເມື່ອອາຍຸ ເກົ້າຮ້ອຍສາມສິບປີ.

⁶ເມື່ອເຊດອາຍຸໄດ້ຮ້ອຍຫ້າປີ ເພິ່ນໄດ້ລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ ເອໂນດ. ⁷ຫລັງຈາກນັ້ນ ເຊດ ມີ
ອາຍຸຍືນຍາວມາອີກແປດຮ້ອຍເຈັດປີ ເພິ່ນມີລູກຊາຍ ແລະຍິງຫລາຍຄົນ. ⁸ແລ້ວກໍເຖິງແກ່ກຳ
ໄປເມື່ອອາຍຸ ເກົ້າຮ້ອຍສິບສອງປີ.

⁹ເມື່ອເອໂນດອາຍຸໄດ້ເກົ້າສິບປີ ເພິ່ນໄດ້ລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ ເກນານ. ¹⁰ຫລັງຈາກນັ້ນ ເອໂນດ
ມີອາຍຸຍືນຍາວມາອີກຮອດແປດຮ້ອຍສິບຫ້າປີ ເພິ່ນມີລູກຊາຍຍິງຫລາຍຄົນ. ¹¹ແລ້ວກໍເຖິງແກ່
ກຳໄປເມື່ອອາຍຸໄດ້ 905 ປີ.

¹²ເມື່ອເກນານອາຍຸໄດ້ເຈັດສິບປີ ເພິ່ນໄດ້ລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ ມາຮາລາເລນ. ¹³ຫລັງຈາກນັ້ນ
ເກນານມີອາຍຸຍືນຍາວອີກຮອດ 840 ປີ ເພິ່ນມີລູກຊາຍ ແລະຍິງຫລາຍຄົນ. ¹⁴ແລ້ວກໍເຖິງ
ແກ່ກຳໄປເມື່ອອາຍຸ 910 ປີ.

¹⁵ເມື່ອມາຮາລາເລນອາຍຸໄດ້ 65 ປີ ເພິ່ນໄດ້ລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ຢາເຣັດ. ¹⁶ຫລັງຈາກນັ້ນ
ມາຮາລາເລນມີອາຍຸຍືນຍາວມາອີກຮອດ 830 ປີ ເພິ່ນມີລູກຊາຍ ແລະຍິງອີກຫລາຍຄົນ.
¹⁷ແລ້ວກໍເຖິງແກ່ກຳໄປເມື່ອອາຍຸ 895 ປີ.

¹⁸ເມື່ອຢາເຣັດອາຍຸໄດ້ ຮ້ອຍທົກສິບສອງປີ ເພິ່ນມີລູກຊາຍ ຜູ້ໜຶ່ງຊື່ ເອໂນກ. ¹⁹ຫລັງຈາກ
ນັ້ນ ຢາເຣັດມີອາຍຸຍືນຍາວມາຮອດ ແປດຮ້ອຍປີ ເພິ່ນມີລູກຊາຍ ແລະຍິງຫລາຍຄົນ. ²⁰ແລ້ວ

ກໍເຖິງແກ່ກໍາໄປເມື່ອອາຍຸ 962 ປີ.

²¹ເມື່ອເອໂນກອາຍຸໄດ້ຫົກສິບຫ້າປີ ເພິ່ນມີລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ ເມທູເຊລາ. ²²ຫລັງຈາກນັ້ນເອໂນກໄດ້ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໄປຕື່ມອີກ ສາມຮ້ອຍປີ ເພິ່ນມີລູກຊາຍ ແລະຍິງຫລາຍຄົນ. ²³ລວມອາຍຸທັງໝົດເອໂນກແມ່ນ 365 ປີ. ²⁴ເພິ່ນໄດ້ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໄປຈົນຊົ່ວຊີວິດ ແລ້ວພຣະອົງກໍໄດ້ຊົງຮັບເອົາເພິ່ນໄປຢູ່ນຳ.

²⁵ເມື່ອເມທູເຊລາອາຍຸໄດ້ ຮ້ອຍແປດສິບເຈັດປີ ເພິ່ນມີລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ລາເມັກ. ²⁶ຫລັງຈາກນັ້ນ ເມທູເຊລາມີອາຍຸຍືນຍາວມາອີກຮອດເຈັດຮ້ອຍແປດສິບສອງປີ ເພິ່ນມີລູກຊາຍ ແລະຍິງຫລາຍຄົນ. ²⁷ແລ້ວກໍເຖິງແກ່ກໍາໄປເມື່ອອາຍຸ 969 ປີ.

²⁸ເມື່ອລາເມັກອາຍຸໄດ້ຮ້ອຍແປດສິບສອງປີ ເພິ່ນມີລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງ. ²⁹ແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ເດັກນ້ອຍຜູ້ນີ້ຈະເປັນຜູ້ປະເລີ້າປະໂລມໃຫ້ທາຍຈາກຄວາມອິດເມື່ອຍ ຈາກການອັນທຸກຍາກຂອງພວກເຮົາ ອັນສືບເນື່ອງມາຈາກ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສາບແຊ່ງດິນ” ສະນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງໃສ່ຊື່ເດັກນ້ອຍນັ້ນວ່າ ໂນອາ ³⁰ຫລັງຈາກນັ້ນ ລາເມັກມີອາຍຸຍືນຍາວມາອີກຮອດ ຫາຮ້ອຍເກົ້າສິບຫ້າປີ ເພິ່ນມີລູກຊາຍ ແລະຍິງຫລາຍຄົນ. ³¹ແລ້ວກໍເຖິງແກ່ກໍາໄປເມື່ອອາຍຸໄດ້ 777 ປີ.

³²ເມື່ອໂນອາອາຍຸໄດ້ຫ້າຮ້ອຍປີ ເພິ່ນມີລູກຊາຍສາມຄົນ ຄື ເຊມ ຮາມ ແລະຢາເຟດ.

ບົດທີ 6

ຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງມະນຸດ

¹ຢູ່ມາ ເມື່ອມະນຸດໄດ້ເພິ່ນທະວີຫລາຍຂຶ້ນໃນຜືນແຜ່ນດິນໂລກ ແລະພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດບຸດສາວຫລາຍຄົນ. ²ດັ່ງນັ້ນ ເທວະບຸດທັງຫລາຍທີ່ເຫັນຄວາມງາມຂອງຍິງເຫລົ່ານັ້ນກໍທາຂອກເລືອກແຕ່ງງານຕາມໃຈມັກ. ³ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເຫັນເປັນເຊັ່ນນີ້ ກໍຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມະນຸດມີຊີວິດຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ດ້ວຍເຫດວ່າ ເຂົາເປັນມະນຸດ ເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງຕາຍ ແຕ່ບັດນີ້ໄປພວກເຂົາຈະມີອາຍຸບໍ່ກາຍຮ້ອຍຊາວປີ.

⁴ໃນເວລານັ້ນ ມີຄົນຮູບຮ່າງໃຫຍ່ ແລະມີຄວາມສາມາດຫລາຍ ຄົນພວກນີ້ເກີດມາຈາກຜູ້ຍິງ ແລະເທວະບຸດພວກເຂົາເປັນວິລະບູລຸດຜູ້ມີຊື່ສຽງໃນອະດີດຕະການ.

⁵ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຫັນວ່າ ມະນຸດໂຫດຮ້າຍມີຢູ່ທຸກທິນທຸກແຫ່ງ ແລະຄວາມຄິດຊົ່ວກໍບັງຄັບຈິດໃຈເຂົາຢູ່ທຸກເວລາ. ⁶ພຣະອົງຈຶ່ງເສຍພຣະໄທຫລາຍ ແລະມີຄວາມກິນແຫງຢ່າງຍິ່ງ ທີ່ໄດ້ສ້າງພວກເຂົາຂຶ້ນມາຢູ່ໃນໂລກນີ້. ⁷ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວວ່າ, “ເຮົາຈະທຳລາຍມະນຸດທຸກໆ ຄົນທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນແລ້ວໃນທຸກທິນທຸກແຫ່ງ ເຮົາຈະທຳລາຍຝູງສັດ ແລະຝູງນົກຕ່າງໆ ເພາະວ່າເຮົາເສຍໃຈທີ່ໄດ້ສ້າງມັນມາ.”

⁸ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພໍພຣະໄທນຳ ໂນອາເທົ່ານັ້ນ.

⁹⁻¹⁰ປະຫວັດຂອງ ໂນອາເປັນມາດັ່ງນີ້ ເພິ່ນມີລູກຊາຍສາມຄົນຄື ເຊມ ຮາມ ແລະຢາເຟດ ພຣະເຈົ້າຊົງພໍພຣະໄທນຳ ໂນອາ ເພາະເພິ່ນຜູ້ດຽວທີ່ເປັນຄົນດີແລະຕິດສະໜິດກັບພຣະອົງ.

¹¹ແຕ່ວ່າຄົນພວກອື່ນໄດ້ກະທຳຜິດຕໍ່ນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະອົງ ແລ້ວຄວາມຊົ່ວຂອງມະນຸດກໍ

ໄດ້ມີຢູ່ທຸກທີ່ທຸກບ່ອນ. ¹²ພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນວ່າ ໂລກນີ້ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊົ່ວ ກໍຍ້ອນວ່າມະນຸດທັງປວງກະທຳແຕ່ຄວາມຊົ່ວ.

ໂນອາສ້າງເຮືອໃຫຍ່

¹³ຄັນຕໍ່ມາພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວກັບ ໂນອາວ່າ, “ເຮົາໄດ້ຕັດສິນໃຈຈະທຳລາຍມະນຸດສະໂລກແລ້ວ ເຮົາຈະທຳລາຍພວກເຂົາຈົນໝົດສິ້ນ ເພາະວ່າໂລກນີ້ເຕັມໄປດ້ວຍການຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຂົາ. ¹⁴ເຈົ້າຈົ່ງສ້າງເຮືອດ້ວຍໄມ້ແກ່ນອັນແໜ້ນໜາສຳລັບເຈົ້າ ຈົ່ງສ້າງເປັນຫລາຍທ້ອງແລ້ວເອົາຂີ້ຊີຢາທາງໃນ ແລະທາງນອກໃຫ້ດີ. ¹⁵ຈົ່ງສ້າງເຮືອດັ່ງກ່າວນີ້ ທາງຍາວໃຫ້ໄດ້ສາມຮ້ອຍສອກທາງກວ້າງຫ້າສິບສອກ ແລະທາງສູງສາມສິບສອກ. ¹⁶ຈົ່ງເຮັດປ່ອງຢ້ຽມຈຸຫລັງຄາສູງໜຶ່ງສອກຍາວຕາມຝາແລະປະຕູທາງຂ້າງເຮືອ ແລ້ວເຮັດທາງໃນເຮືອໃຫ້ເປັນສາມຊັ້ນ. ¹⁷ເຮົາຈະໃຫ້ນ້ຳມາຖ້ວມໂລກ ແລະທຳລາຍທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຢູ່ ທຸກໆ ສິ່ງໃນໂລກນີ້ ຈະຕາຍໄປ. ¹⁸ແຕ່ວ່າເຮົາຈະຕັ້ງຄຳພັນສັນຍາໄວ້ກັບເຈົ້າ ສະນັ້ນ ຈົ່ງເອົາເມຍ ລູກຊາຍ ແລະລູກໃພ້ຂອງເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນເຮືອ. ¹⁹⁻²⁰ພ້ອມທັງເອົາສັດທຸກໆ ຊະນິດແນວລະຄູ່ ນົກທຸກໆ ຊະນິດແນວລະຄູ່ ສັດໃຊ້ງານ ສັດເລືອ ສັດໃຫຍ່ ສັດນ້ອຍທຸກໆ ຊະນິດແນວລະຄູ່ເພື່ອໃຫ້ສັດເຫລົ່ານັ້ນມີຊີວິດຢູ່. ²¹ຢ່າລືມເອົາອາຫານຫລາຍໆ ຊະນິດສຳລັບຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ ແລະສຳລັບສັດເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍ.”

²²ໂນອາ ກໍເຮັດທຸກຢ່າງຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໄວ້.

ບົດທີ 7

ນ້ຳຖ້ວມໂລກ

¹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວຕໍ່ໂນອາວ່າ, “ເຈົ້າພ້ອມຄອບຄົວຂອງເຈົ້າທັງໝົດຈົ່ງເຂົ້າໄປໃນເຮືອເຮົາເຫັນແລ້ວວ່າ ເຈົ້າເປັນຜູ້ຂອບທຳແລະແມ່ນເຈົ້າຜູ້ດຽວໃນຈຳນວນພວກປະຊາຊົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຮົາພໍໃຈ. ²ຈົ່ງເອົາສັດທີ່ບໍ່ມີມົນທົນແນວລະເຈັດຄູ່ ແລະເອົາສັດທີ່ມີມົນທົນແນວລະຄູ່. ³ນົກຊະນິດລະເຈັດຄູ່ ເພາະເຮົາຢາກໃຫ້ສັດເຫລົ່ານີ້ມີຊີວິດຢູ່ ແລະອອກແມ່ແຜ່ລູກຕໍ່ໄປໃນໂລກ. ⁴ໃນເຈັດມື້ຂ້າງໜ້ານີ້ເຮົາຈະໃຫ້ຝົນຕົກລົງມາໃນໂລກສີ່ສິບມື້ສິບສິບຄົນ ແລ້ວເຮົາຈະໃຫ້ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ສ້າງມານັ້ນຈົບຫາຍໄປ.”

⁵ໂນອາ ກໍໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງ.

⁶ຄາວນ້ຳຖ້ວມໂລກຢູ່ນັ້ນ ໂນອາມີອາຍຸຫົກຮ້ອຍປີ. ⁷⁻⁹ໂນອາພ້ອມດ້ວຍເມຍ ລູກຊາຍແລະລູກໃພ້ທັງຫລາຍຕະຫລອດທັງສັດທີ່ບໍ່ມີມົນທົນແລະສັດທີ່ມີມົນທົນ ນົກແລະສັດນ້ອຍທຸກຊະນິດແນວລະຄູ່ ໄດ້ພາກັນເຂົ້າໄປໃນເຮືອ ເພື່ອຫລີກເວັ້ນຈາກນ້ຳຖ້ວມ ຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງໄວ້.

¹⁰ຫລັງຈາກເຈັດມື້ແລ້ວຝົນກໍໄດ້ຕົກລົງຖ້ວມໂລກ.

¹¹ໃນວັນທີສິບເຈັດ ເດືອນທີສອງ ເມື່ອໂນອາມີອາຍຸຫົກຮ້ອຍປີ ພໍາກໍມືດຄື້ມແລ້ວຖອກເທທ່າຝົນລົງມາສູ່ໂລກ ນ້ຳໃນບໍ່ໃນເຫວ ແລະຫ້ວຍຮ່ອງກໍທັງຂຶ້ນມາ. ¹²ຝົນຕົກບໍ່ຂາດສາຍໃນແຜ່ນດິນໂລກ ສີ່ສິບມື້ສິບສິບຄົນ.

¹³ໃນມື້ທີ່ຝົນເລີ້ມຕົກນັ້ນ ໂນອາພ້ອມດ້ວຍເມຍແລະລູກຊາຍສາມຄົນ ຄື ເຊມ ຮາມ ຢາ-

ເຟດ ກັບເມຍຂອງພວກເຂົາ. ¹⁴⁻¹⁵ພ້ອມທັງສັດທຸກຊະນິດສັດປ່າ ສັດບ້ານ ສັດໃຫຍ່ ສັດນ້ອຍ ແລະນົກ ໝູທຸກຊະນິດແນວລະຄູ່ກໍພາກັນເຂົ້າໄປຢູ່ໃນເຮືອ. ¹⁶ຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງແລ້ວ ພຣະອົງກໍຊົງອັດປະຕູເຮືອ.

¹⁷ຄັນແລ້ວ ຝົນກໍເລີ່ມຕົກບໍ່ຂາດສາຍຕະຫລອດສີ່ສິບມື້ສີ່ສິບຄືນ ນ້ຳກໍສູງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ¹⁸⁻²⁰ເຮືອຂອງໂນອາພູຢູ່ເທິງໜ້ານ້ຳ ນ້ຳກໍສູງຂຶ້ນເລື້ອຍໆຈົນ ພູຜາໜ່ວຍສູງໆ ກໍຖືກນ້ຳຖ້ວມ ແລະນ້ຳຍັງໄດ້ຖ້ວມພູຜາເຫລົ່ານັ້ນຂຶ້ນໄປອີກສິບຫ້າສອກ. ²¹ທຸກໆ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຢູ່ໃນໂລກ ຄື ນົກ ສັດທຸກຊະນິດ ຕະຫລອດທັງຄົນກໍຈົມນ້ຳຕາຍໝົດ. ²²ທຸກໆສິ່ງທີ່ທັນໃຈໄດ້ເທິງແຜ່ນດິນ ໂລກໄດ້ຕາຍໄປ. ²³ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ທຳລາຍທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກເຊັ່ນ: ມະນຸດ, ສັດ, ແລະນົກ. ເວ້ນໄວ້ແຕ່ຄອບຄົວຂອງໂນອາ ແລະສັດທີ່ມີຢູ່ໃນເຮືອເທົ່ານັ້ນ ²⁴ນ້ຳໄດ້ຖ້ວມໂລກຢູ່ເປັນເວລາຮ້ອຍຫ້າສິບມື້.

ບົດທີ 8 ນ້ຳບົກລົງ

¹ຫລັງຈາກນ້ຳຖ້ວມໂລກໄດ້ຮ້ອຍຫ້າສິບມື້ແລ້ວ ພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ລິມ ໂນອາພ້ອມທັງສັດຕ່າງໆ ທີ່ຢູ່ໃນເຮືອ ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ມີລົມພັດມາເທິງໜ້າໂລກ ແລ້ວນ້ຳກໍຄ່ອຍບົກລົງ. ²ທ້ອງຟ້າກໍເລີ່ມແຈ່ມໃສຂຶ້ນ ຝົນກໍເຊົາຕົກ. ³⁻⁴ນ້ຳໃນບໍ່ ໃນເຫວ ແລະຫ້ວຍຮ່ອງກໍຫລຸດນ້ອຍຖອຍລົງເປັນລຳດັບໃນມື້ວັນທີສິບເຈັດຂອງເດືອນເຈັດ. ເຮືອຂອງ ໂນອາໄດ້ຄ້າງຢູ່ເທິງພູອາຣາຣັດ ⁵ນ້ຳໄດ້ບົກລົງເລື້ອຍໆ ຈົນມື້ວັນທີໜຶ່ງຂອງເດືອນສິບຍອດພູທັງຫລາຍຈຶ່ງໄດ້ປະກົດຂຶ້ນ.

⁶⁻⁷ຢູ່ຕໍ່ມາອີກສີ່ສິບວັນ ໂນອາໄດ້ໂຂປ່ອງຢ້ຽມເຮືອອອກແລ້ວໄດ້ປ່ອຍກາໂຕໜຶ່ງອອກໄປ ກາໂຕນັ້ນໄດ້ບິນໄປມາຈົນນ້ຳແຫ້ງ

⁸ໂນອາ ກໍໄດ້ປ່ອຍນົກກາງແກໂຕໜຶ່ງອອກໄປອີກເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ນ້ຳບົກແລ້ວຫລືຍັງ. ⁹ແຕ່ວ່ານົກກາງແກໂຕນັ້ນບໍ່ມີປ່ອນຈະຈັບຈຶ່ງໄດ້ກັບຄືນມາຫາເພິ່ນເພາະວ່ານ້ຳຍັງຖ້ວມໂລກຢູ່ ພໍເຫັນນົກບິນກັບມາ ໂນອາໄດ້ເດີນອອກໄປຈັບເອົານົກກາງແກໂຕນັ້ນມາໄວ້ໃນເຮືອນ້ຳໝູ່. ¹⁰ເຈັດມື້ຕໍ່ມາເພິ່ນໄດ້ປ່ອຍນົກກາງແກອອກໄປອີກ. ¹¹ນົກກາງແກໂຕນັ້ນໄດ້ບິນກັບມາໃນຕອນແລງພ້ອມທັງຄາບເອົາໃບໝາກກອກມານຳ ເມື່ອເຫັນເຊັ່ນນີ້ ເພິ່ນຈຶ່ງຮູ້ຄັກແນວ່ານ້ຳໄດ້ບົກລົງແລ້ວ. ¹²ເຈັດມື້ຕໍ່ມາເພິ່ນໄດ້ປ່ອຍນົກກາງແກອອກໄປອີກ ແຕ່ເທື່ອນີ້ນົກໂຕນັ້ນບໍ່ເຫັນກັບມາເລີຍ.

¹³ເມື່ອ ໂນອາມີອາຍຸໄດ້ທັກຮ້ອຍໜຶ່ງປີ ໃນວັນທີໜຶ່ງຂອງເດືອນທີໜຶ່ງຂອງປີນັ້ນ ນ້ຳກໍໄດ້ແຫ້ງລົງໝົດ ຫລັງຈາກເພິ່ນໄດ້ເປີດຫລັງຄາເຮືອອອກແລ້ວກໍເຫັນວ່າໜ້າດິນໄດ້ແຫ້ງແລ້ວ. ¹⁴ສະນັ້ນ ໃນວັນທີ່ຊາວເຈັດຂອງເດືອນທີສອງ ແຜ່ນດິນໂລກກໍແຫ້ງໝົດແລ້ວ.

¹⁵⁻¹⁶ແລ້ວພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວແກ່ໂນອາວ່າ, “ເຈົ້າພ້ອມທັງເມຍລູກຊາຍ ແລະລູກໃໝ່ ຈົ່ງພາກັນອອກຈາກເຮືອນັ້ນສາ. ¹⁷ຈົ່ງປ່ອຍສັດທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ໃນເຮືອ ຄື ສັດບ້ານ ສັດປ່າ ສັດເລືອຄານ ນົກໝູອອກມາເພື່ອໃຫ້ມັນອອກແມ່ແຜ່ລູກຫລາຍຂຶ້ນຢູ່ໃນໂລກນີ້.”

18 ດັ່ງນັ້ນ ໂນອາພ້ອມທັງເມຍລູກຊາຍ ແລະລູກໃພ້ກໍພາກັນອອກຈາກເຮືອ. 19 ສ່ວນສັດບ້ານ ສັດປ່າ ສັດເລືອຄານ ແລະ ນົກໜູ ກໍພາກັນອອກມາຈາກເຮືອ ຕາມຊະນິດຂອງມັນເໝືອນກັນ.

ໂນອາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ

20 ຄັນຕໍ່ມາ ໂນອາໄດ້ສ້າງແທ່ນບູຊາຖວາຍແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພິ່ນໄດ້ເອົາສັດ ແລະນົກທີ່ບໍ່ມີມົນທົນ ມາຂ້າເຜົາຖວາຍເທິງແທ່ນບູຊານັ້ນ. 21 ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ຮັບກິນຫອມຫວນ ເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວພຣະອົງຊົງຄິດວ່າ, “ເຮົາຈະບໍ່ດ່າສາບແຊ່ງໂລກນີ້ຍ້ອນມະນຸດອີກ ເພາະເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າ ຄວາມຄິດຊົ່ວຊ້າຂອງມະນຸດມີມາແຕ່ເວລາຍັງນ້ອຍ ເຮົາຈະບໍ່ທຳລາຍສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເໝືອນດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ທຳລາຍອີກແລ້ວ.

22 ຕາບໃດທີ່ໂລກຍັງຄົງຢູ່

ຍາມຫວ່ານກ້າແລະຍາມເກັບກ່ຽວ

ລະດູໜາວແລະລະດູຮ້ອນ ກາງເວັນແລະກາງຄືນ

ຈະມີຢູ່ສືບໆໄປ.”

ບົດທີ 9

ພຣະເຈົ້າຊົງສັນຍາກັບ ໂນອາ

1 ພຣະເຈົ້າຊົງອວຍໄຊໃຫ້ພອນແກ່ໂນອາ ພ້ອມທັງລູກຊາຍທັງສາມຄົນຂອງເພິ່ນວ່າ, “ໃຫ້ພວກເຈົ້າມີລູກເຕົ້າມາກທະວີຂຶ້ນທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ. 2 ສັດທຸກໆຊະນິດໃນໂລກຄື ສັດໃຊ້ງານ ສັດເລືອຄານ ສັດໃຫຍ່ ສັດນ້ອຍ ນົກ ໜູ ແລະປູປານາໆ ຊະນິດ ຈະຢ້ານກົວ ແລະຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງເຈົ້າ. 3 ແຕ່ບັດນີ້ໄປສັດທຸກໆ ຊະນິດ ແລະພືດທຸກໆ ຢ່າງ ພວກເຈົ້າກິນໄດ້ເພາະເຮົາໄດ້ປະທານສິ່ງນັ້ນໃຫ້ເປັນອາຫານແກ່ພວກເຈົ້າ.

4 ແຕ່ມີສິ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ຄວນກິນ ຄື ເລືອດ ຊຶ່ງເປັນຊີວິດ. 5 ຖ້າຜູ້ໃດຂ້າເຈົ້າ ເຮົາຈະລົງໂທດຜູ້ນັ້ນ ເຖິງຕາຍ ເຮົາຈະທຳລາຍສັດທຸກໂຕທີ່ຂ້າເຈົ້າ ແລະເຮົາຈະລົງໂທດທຸກໆ ຄົນທີ່ຂ້າເພື່ອນມະນຸດດ້ວຍກັນ.

6 ຜູ້ໃດຂ້າເພື່ອນສັນໃດ

ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກເພື່ອນຂ້າສັນນັ້ນ

ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງມະນຸດ

ຕາມຮູບຮ່າງຂອງພຣະອົງ.

7 ສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈົ່ງສືບໜໍ່ແທນແນວໃຫ້ມາກຫລາຍ ເພື່ອໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຈົ້າແຜ່ຜາຍໄປທົ່ວທຸກແຫ່ງໃນໂລກ.”

8 ພຣະເຈົ້າຊົງສັນຍາກັບ ໂນອາ ແລະລູກຊາຍຂອງເພິ່ນວ່າ, 9 “ແຕ່ບັດນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ເຮົາສັນຍາຕໍ່ເຈົ້າ ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ. 10 ແລະສັດທຸກຊະນິດທີ່ອອກມາຈາກເຮືອເຊັ່ນ ນົກໜູ ສັດບ້ານ ສັດປ່າວ່າ, 11 ດ້ວຍຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ເຮົາຕັ້ງໄວ້ເຮົາຈະບໍ່ທຳລາຍທຸກໆ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດດ້ວຍນ້ຳ ນ້ຳຖ້ວມໂລກເຊັ່ນນີ້ຈະບໍ່ມີອີກຈັກເທື່ອ.

¹²⁻¹³ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວຕື່ມອີກວ່າ, “ເຮົາຕັ້ງຮຸ້ງກິນນ້ຳໄວ້ເພື່ອເປັນເຄື່ອງໝາຍສຳຄັນຂອງຄຳໝັ້ນສັນຍາຕະຫລອດໄປເປັນນິດຊຶ່ງເຮົາໄດ້ກະທຳຕໍ່ເຈົ້າ ແລະສັດຕ່າງໆ ຮຸ້ງກິນນ້ຳຈະເປັນເຄື່ອງໝາຍສຳຄັນຂອງຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ເຮົາໄດ້ຕັ້ງໄວ້ກັບໂລກ. ¹⁴ຫາກເມື່ອໃດເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີເມກປົກຫຸ້ມທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ ແລະເຮັດໃຫ້ມີຮຸ້ງປະກົດຂຶ້ນໃນເມກ. ¹⁵ແລ້ວເຮົາກໍຈະຄິດເຖິງຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງເຮົາທີ່ໄດ້ໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ແລະສັດທັງປວງວ່າຈະບໍ່ທຳລາຍທຸກໆ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດດ້ວຍນ້ຳອີກ. ¹⁶ເມື່ອຮຸ້ງປະກົດຂຶ້ນໃນເມກເຮົາກໍຈະໄດ້ເຫັນ ແລະຈະໄດ້ລະນຶກເຖິງຄຳໝັ້ນສັນຍາຕະຫລອດໄປເປັນນິດລະຫວ່າງເຮົາກັບທຸກໆ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຢູ່ໃນໂລກ.”

¹⁷ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຕໍ່ ໂນອາວ່າ, “ນີ້ແຫລະຄືເຄື່ອງໝາຍສຳຄັນຂອງຄຳໝັ້ນສັນຍາ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ກະທຳຕໍ່ທຸກໆ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຢູ່ໃນໂລກ.”

ໂນອາແລະລູກຊາຍ

¹⁸ລູກຊາຍຂອງ ໂນອາທີ່ໄດ້ອອກມາຈາກເຮືອຄື ເຊມ ຮາມ ແລະຢາເຟດ. ຮາມ ເປັນພໍ່ຂອງ ການາອານ. ¹⁹ລູກຊາຍທັງສາມຂອງເພິ່ນໄດ້ເປັນບັນພະບູລຸດຂອງປະເທດຊາດທັງປວງໃນໂລກ.

²⁰⁻²¹ໂນອາ ຊຶ່ງມີອາຊີບເປັນພໍ່ນາ ເປັນຜູ້ທຳອິດທີ່ປູກຕົ້ນອະງຸ່ນ ມີໜຶ່ງເພິ່ນຕື່ມນ້ຳອະງຸ່ນຫລາຍຈົນມືນ ເມົາຈົນຫລົງແກ້ ເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ມີຂອງຕົນອອກແລ້ວນອນເປືອຍກາຍຢູ່ໃນຜ້າເຕັນ. ²²ເມື່ອຮາມ ພໍ່ຂອງ ການາອານ ເຫັນພໍ່ຂອງຕົນນອນເປືອຍກາຍຢ່າງມືນເມົາຢູ່ເຊັ່ນນັ້ນ ກໍຟ້າວໄປບອກອ້າຍທັງສອງມາ. ²³ເມື່ອ ເຊມ ແລະຢາເຟດ ໄດ້ຍິນຄຳບອກເລົ່າຂອງຮາມ ຜູ້ເປັນນ້ອງຈິ່ງຟ້າວພາກັນມາທີ່ຜ້າເຕັນນັ້ນ ພ້ອມກັບຖືເອົາເສື້ອຜົນໜຶ່ງພາດໃສ່ປ່າ ຄັນມາຮອດຜ້າເຕັນຂອງພໍ່ແລ້ວ ພວກເຂົາກໍຢ່າງຖອຍຫລັງເຂົ້າມາຫາພໍ່ແລ້ວເອົາເສື້ອທີ່ພາດຢູ່ເທິງປ່ານັ້ນປົກຕົວພໍ່ໄວ້ ເພາະບໍ່ຢາກເຫັນພໍ່ຢູ່ໃນສະພາບເປືອຍກາຍເຊັ່ນນັ້ນ.

²⁴ເມື່ອ ໂນອາ ຕື່ນແຕ່ນອນ ແລະຊວ່າງເຫລົ້າແລ້ວກໍຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ລູກຊາຍຫລ້າໄດ້ກະທຳຕໍ່ຕົນ.

²⁵ເພິ່ນຈຶ່ງຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ:

“ກູຂໍສາບແຂ່ງ ການາອານ
ມັນຈະເປັນຂ້ອຍຂ້າຂອງອ້າຍມັນ.”

²⁶ເພິ່ນກ່າວອີກວ່າ,
“ຂໍສັນລະເສີນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຊມ
ການາອານ ຈະເປັນຂ້ອຍຂ້າຂອງເຊມ.”

²⁷ ຂໍພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດໃຫ້ຢາເຟດ ຈະເລີນຮັ່ງມີສົມບູນຂຶ້ນ
ແລະຂໍໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງລາວ ຈົ່ງຢູ່ຮ່ວມກັນ
ກັບປະຊາຊົນຂອງເຊມ ການາອານ ຈົ່ງຕົກເປັນ
ຂ້ອຍຂ້າຂອງຢາເຟດ.”

²⁸ຫລັງຈາກນ້ຳຖ້ວມໂລກແລ້ວ ໂນອາມີອາຍຸຕໍ່ມາອີກ ສາມຮ້ອຍຫ້າສິບປີ. ²⁹ເພິ່ນຈຶ່ງເຖິງແກ່ກຳໄປເມື່ອອາຍຸໄດ້ 950 ປີ.

ບົດທີ 10

ເຊື້ອສາຍຂອງລູກຊາຍໂນອາ

¹ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນເຊື້ອສາຍລູກຊາຍໂນອາ ຄື ເຊມ ຮາມ ແລະຢາເຟດ ລູກຊາຍຂອງພວກເຂົາໄດ້ເກີດຫລັງຈາກນ້ຳຖ້ວມໂລກ.

²ລູກຊາຍຂອງຢາເຟດມີຄື ໂກເມ ມາໂຄກ ມາດາຍ ຢາວານ ຕູບານ ເມເຊັກ ແລະຕີ-ຮາດ. ³ລູກຊາຍຂອງໂກເມຄື ອັດຊະເກນາດ ວິຟາດ ແລະໂຕກາມາ. ⁴ລູກຊາຍຂອງຢາວານ ຄື ເອລິຊາ ຕາຊິດ ຊາວກິດຕິມ ແລະຊາວໂດດານິມ. ⁵ພວກເຂົາເຫລົ່ານີ້ເປັນບັນພະບູລຸດຂອງປະຊາຊົນທີ່ອາໄສຢູ່ຕາມແຄມດອນ ແລະຕາມແຄມທະເລ ພວກນີ້ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງຢາເຟດ ຊຶ່ງອາໄສຢູ່ໃນເຜົ່າ ແລະໃນປະເທດແຕກຕ່າງກັນ ແຕ່ລະໝວດໝູ່ ປາກພາສາຂອງພວກເຂົາເອງ.

⁶ລູກຊາຍຂອງຮາມ ຄື ກູເຊ ມິດຊະຣາຢິມ^[1] ປຸດ ແລະການາອານ.

⁷ລູກຊາຍຂອງກູເຊ ຄື ເຊບາ ຮາວິລາ ສັບຕາ ຮາອາມາ ແລະສັບເຕກາ.

ລູກຊາຍຂອງຮາອາມາຄື ເຊບາແລະເດດານ

⁸ກູເຊມີລູກຊາຍອີກຜູ້ໜຶ່ງ ຊື່ວ່າ ນິມໂຣດ. ລາວເປັນຜູ້ປົກຄອງຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຄົນທຳອິດໃນໂລກ ⁹ລາວຍັງເປັນນາຍພານຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນໂລກອີກ ດ້ວຍເຫດນີ້ ຈຶ່ງມີຄຳເວົ້າເລົ່າລືກັນມາວ່າ, “ເປັນນາຍພານຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ເໝືອນດັ່ງນິມໂຣດ.” ¹⁰ລາຊະອານາຈັກທຳອິດທີ່ນິມໂຣດປົກຄອງມີຄື ບາເບນ ເອເຣັກ ແລະອັກກາດ ລາຊະອານາຈັກເຫລົ່ານີ້ຢູ່ໃນປະເທດຊີນາ. ¹¹ອັດຊິເຣຍ ອອກຈາກປະເທດຊີນາໄປ ສ້າງເມືອງນິເນເວ ເຣໂຣໂບດ-ອີເຣ ກາລາ ¹²ແລະເຣເສັນຊຶ່ງຢູ່ລະຫວ່າງເມືອງໃຫຍ່ກາລາ.

¹³ມິດຊະຣາຢິມເປັນພໍ່ຂອງລູດີ ອານາມິມ ເລຣາບິມ ນັບຕູຣິມ ¹⁴ປັດຣູສີ ກັດສະລູຣິມ ແລະກັບໂຕຣີ ພວກນີ້ໄດ້ສືບເຊື້ອສາຍໃຫ້ພວກຟິລິດສະຕິນ.

¹⁵ລູກຊາຍກົກຂອງການາອານຊື່ ຊິໂດນ ແລະຜູ້ຕໍ່ມາແມ່ນເຣດ ¹⁶ແລະຊາວເຢບູດ ຊາວອະໂມຣິດ ຊາວກິກາຊີ ¹⁷⁻¹⁸ຊາວຣິວີ ຊາວອາກີ ຊາວສິນີ ຊາວອາວາດ ຊາວເຊມາແລະຊາວຮາມັດ ພາຍລຸນມາເຊື້ອສາຍຂອງການາອານໄດ້ແຜ່ກວ້າງອອກໄປ. ¹⁹ຈົນເຂດແດນຂອງພວກເຂົາຮອດຊິໂດນທາງເບື້ອງເມືອງເກຣາ ເມືອງຄາຊາ ແລະຂ້າງເມືອງໂຊໂດນ ຮອດເມືອງໂກໂມຣາ ເມືອງອັດມາ ແລະ ເຊໂບຢິມຮອດເມືອງລາຊາ. ²⁰ພວກເຫລົ່ານີ້ແມ່ນເຊື້ອສາຍຂອງຮາມ ຊຶ່ງອາໄສຢູ່ເປັນໝູ່ໝວດເຜົ່າ ແລະປະເທດ ແຕ່ລະໝູ່ໝວດປາກເວົ້າພາສາຂອງຕົນເອງ.

²¹ເຊມຜູ້ຊຶ່ງເປັນບັນພະບູລຸດຂອງເດັກນ້ອຍຊາວເຣເບ ແລະຜູ້ຊຶ່ງເປັນອ້າຍກົກຂອງຢາເຟດກໍມີລູກຫລານຫລາຍເຊັ່ນດຽວກັນ.

[1]ມິດຊະຣາຢິມ ເປັນຊື່ອື່ນສຳລັບ ເອຍິບ

²²ລູກຊາຍຂອງເຊມຄື ເອລາມ ອັດຊີເຣຍ ອາປັກຊາດ ລູດແລະອາຣາມ. ²³ລູກຊາຍຂອງອາຣາມຄື ອູເຊ ຣຸນ ເກເທແລະມາເຊ. ²⁴ອາປັກຊາດເປັນພໍ່ຂອງເຊລາແລະເຊລາເປັນພໍ່ຂອງເຮເບ ເຮເບມີລູກຊາຍສອງຄົນ. ²⁵ຜູ້ອ້າຍຊື່ເປເລັກ ກ່ອນຈະໃສ່ຊື່ນີ້ ກໍເພາະວ່າ ໃນສະໄໝຂອງເພິ່ນ ປະຊາຊົນໃນໂລກຖືກແບ່ງແຍກກັນ ນ້ອງຊາຍຂອງເພິ່ນຊື່ ໂຢກຕານ. ²⁶ໂຢກຕານມີລູກຊາຍຫລາຍຄົນຄື ອານໂມດາດ ເຊເລັບ ຮາຊາມາເວດ ເຢຣາ ²⁷⁻²⁹ຮາໂດ-ຣາມ ອູຊານ ດິກລາ ໂອບານ ອາບິມາເອນ ເຊບາ ໂອຟີ ຮາວິລາແລະໂຢບັບ. ³⁰ດິນແດນທີ່ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ນັ້ນມີຕັ້ງແຕ່ເມຊາຂ້າງເບື້ອງເສຟາ ຈົນເຖິງພູເຂົາທາງທິດຕາເວັນອອກ. ³¹ພວກເຫລົ່ານີ້ແມ່ນເຊື້ອສາຍຂອງເຊມ ຊຶ່ງໄດ້ອາໄສຢູ່ເປັນໝູ່ໝວດເຜົ່າ ແລະປະເທດ ແຕ່ລະໝູ່ໝວດນັ້ນ ປາກເວົ້າພາສາຂອງຕົນເອງ.

³²ທຸກໆເຜົ່າ ແລະໝູ່ໝວດທີ່ກ່າວມານັ້ນ ແມ່ນເຊື້ອສາຍທີ່ສືບມາຈາກພວກລູກຊາຍຂອງໂນ-ອາ ທີ່ມາຈາກເຊື້ອສາຍຕ່າງໆກັນ. ປະຊາຊົນທຸກໆຄົນໃນຊາດຕ່າງໆໃນໂລກນີ້ ແມ່ນສືບເຊື້ອສາຍມາຈາກໂນອາ ແລະຈາກລູກຊາຍຂອງເພິ່ນພາຍຫລັງຈາກນ້ຳຖ້ວມໂລກ.

ບົດທີ 11

ຫໍຄອຍເມືອງບາເບນ

¹ແຕ່ທຳອິດ ມະນຸດໃນໂລກເວົ້າພາສາດຽວກັນ ແລະໃຊ້ຄຳເວົ້າແບບດຽວກັນ. ²ຢູ່ມາເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍົກຍ້າຍໄປທາງທິດຕາເວັນອອກພວກເຂົາຈຶ່ງພົບທົ່ງຮາບພຽງແຫ່ງໜຶ່ງໃນປະເທດຊີນາ ແລ້ວໄດ້ຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ³ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ເອົາເທາະ! ພວກເຮົາພາກັນບັນດິນຈີ່ ແລ້ວເຜົາໃຫ້ມັນແຂງດີ” ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງມີດິນຈີ່ສຳລັບກໍ່ສ້າງ ແລະມີຢາງໃຊ້ຕາງປະທາຍ. ⁴ແລ້ວພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, “ບັດນີ້ ພວກເຮົາພາກັນສ້າງເມືອງຂອງພວກເຮົາ ພ້ອມທັງກໍ່ຫໍຄອຍໃຫ້ມີຍອດສູງຈຸພ້າພວກເຮົາຄວນສ້າງຊື່ສຽງໄວ້ ເພື່ອເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ພັດພາກຈາກກັນໄປໃນໂລກນີ້.”

⁵ແລ້ວພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດລົງມາທອດພຣະເນດເມືອງ ແລະຫໍຄອຍສູງທີ່ມະນຸດໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ. ⁶ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ບັດນີ້ ມະນຸດທ້ອນໂຮມກັນເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວ ເຂົາເວົ້າພາສາດຽວກັນ ນີ້ກໍ່ເປັນພຽງຂັ້ນເລີ້ມຕົ້ນທີ່ເຂົາໄດ້ກະທຳມາ ໃນຂັ້ນຕໍ່ໄປ ພວກເຂົາກໍ່ຈະສາມາດເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເຂົາປາຖະໜາຢາກເຮັດ. ⁷ສະນັ້ນ ເຮົາຕ້ອງລົງໄປເຮັດໃຫ້ພາສາຂອງເຂົາແຕກຕ່າງກັນ ເພື່ອພວກເຂົາຈະເວົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈກັນອີກ.”

⁸ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາພັດພາກຈາກກັນໄປຢູ່ທົ່ວທຸກແຫ່ງໃນໂລກພວກເຂົາຈຶ່ງເຂົາສ້າງເມືອງນັ້ນ. ⁹ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເມືອງນີ້ຈຶ່ງມີຊື່ວ່າບາເບນ ເພາະວ່າບ່ອນນີ້ເປັນບ່ອນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ພາສາຂອງເຂົາແຕກຕ່າງກັນ ແລະເຮັດໃຫ້ມະນຸດພັດພາກຈາກກັນໄປທົ່ວທຸກແຫ່ງໃນໂລກ.

ເຊື້ອສາຍຂອງເຊມ

¹⁰ເຊື້ອສາຍຂອງເຊມມີຄວາມເປັນມາດັ່ງນີ້ ເມື່ອສອງປີຫລັງຈາກນ້ຳຖ້ວມໂລກ. ¹¹ເຊມມີ

ອາຍຸໄດ້ຮ້ອຍປີ ເພິ່ນຈຶ່ງມີລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ ອາປັກຊາດ ຕັ້ງແຕ່ໄດ້ອາປັກຊາດມາ ເພິ່ນກໍມີອາຍຸຕໍ່ມາອີກ ຫ້າຮ້ອຍປີ ແລະກໍມີລູກຊາຍຍິງຕື່ມອີກຫລາຍຄົນ.

¹²ເມື່ອອາປັກຊາດມີອາຍຸໄດ້ສາມສິບຫ້າປີ ເພິ່ນມີລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ ເຊລາ. ¹³ຕັ້ງແຕ່ໄດ້ ເຊລາມາ ເພິ່ນກໍມີອາຍຸຕໍ່ມາອີກສີ່ຮ້ອຍສາມປີ ແລະມີລູກຊາຍຍິງຕື່ມອີກຫລາຍຄົນ.

¹⁴ເມື່ອ ເຊລາມີອາຍຸໄດ້ສາມສິບປີ ເພິ່ນມີລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ ເຮເບ. ¹⁵ຕັ້ງແຕ່ໄດ້ ເຮເບມາ ເພິ່ນກໍມີອາຍຸຕໍ່ມາອີກສີ່ຮ້ອຍສາມປີ ແລະມີລູກຊາຍຍິງຕື່ມອີກຫລາຍຄົນ.

¹⁶ເມື່ອ ເຮເບມີອາຍຸໄດ້ສາມສິບປີ ເພິ່ນມີລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ ເປເລັກ. ¹⁷ຕັ້ງແຕ່ໄດ້ ເປເລັກມາ ເພິ່ນກໍມີອາຍຸຕໍ່ມາອີກສີ່ຮ້ອຍສາມສິບປີ ແລະມີລູກຊາຍຍິງຕື່ມອີກຫລາຍຄົນ.

¹⁸⁻¹⁹ເມື່ອ ເປເລັກມີອາຍຸໄດ້ສາມສິບປີ ເພິ່ນມີລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ ເຣອູ ຕັ້ງແຕ່ໄດ້ ເຣອູມາ ເພິ່ນກໍມີອາຍຸຕໍ່ມາອີກສອງຮ້ອຍເກົ້າປີ ແລະມີລູກຊາຍຍິງຕື່ມອີກຫລາຍຄົນ.

²⁰⁻²¹ເມື່ອ ເຣອູມີອາຍຸໄດ້ 32 ປີ ເພິ່ນມີລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ ເສຣຸກ ຕັ້ງແຕ່ໄດ້ ເສຣຸກມາ ເພິ່ນກໍມີຊີວິດຕໍ່ມາອີກ ສອງຮ້ອຍເຈັດປີ ແລະມີລູກຊາຍຍິງຕື່ມອີກຫລາຍຄົນ.

²²⁻²³ເມື່ອ ເສຣຸກມີອາຍຸໄດ້ສາມສິບປີ ເພິ່ນມີລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ ນາໂຮ ຕັ້ງແຕ່ໄດ້ ນາໂຮມາ ເພິ່ນກໍມີຊີວິດຕໍ່ມາອີກ ສີ່ຮ້ອຍປີ ແລະມີລູກຊາຍຍິງຕື່ມອີກຫລາຍຄົນ.

²⁴ເມື່ອນາໂຮມີອາຍຸໄດ້ 29 ປີ ເພິ່ນມີລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ ເຕຣາ. ²⁵ຕັ້ງແຕ່ໄດ້ ເຕຣາມາ ເພິ່ນກໍມີຊີວິດຕໍ່ມາອີກຮ້ອຍສິບເກົ້າປີ ແລະມີລູກຊາຍຍິງຕື່ມອີກຫລາຍຄົນ.

²⁶ເມື່ອ ເຕຣາມີອາຍຸໄດ້ 70 ປີ ເພິ່ນມີລູກຊາຍສາມຄົນ ແລ້ວຄື: ອັບຣາມ ນາໂຮ ແລະ ຮາຣານ.

²⁷ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນເຊື້ອສາຍຂອງເຕຣາຄື ເຕຣາ ມີລູກຊາຍສາມຄົນຊື່ອັບຣາມ ນາໂຮ ແລະ ຮາຣານ. ²⁸ຮາຣານພໍ່ຂອງ ໂລດ ໄດ້ຕາຍໃນບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງຕົນ ຄືເມືອງອູເຣແຂວງ ຄັນເດອາ ເວລາພໍ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່. ²⁹ອັບຣາມໄດ້ແຕ່ງງານກັບນາງສາຣາຍ ແລະນາໂຮ ໄດ້ແຕ່ງງານກັບນາງມີລະກາ ອິສະກາ ແລະມີລະກາເປັນລູກຂອງຮາຣານ ³⁰ອິສະກາແລະມີລະກາເປັນລູກຂອງຮາຣານ ນາງສາຣາຍບໍ່ມີລູກເພາະນາງເປັນໝັ້ນ.

ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນອັບຣາມ

³¹ເຕຣາພ້ອມລູກຊາຍຄືອັບຣາມ ກັບຫລານຊາຍຄື ໂລດ ລູກຊາຍຂອງຮາຣານ ແລະສາຣາຍ ເມຍຂອງອັບຣາມ ໄດ້ພາກັນໜີຈາກເມືອງອູເຣເປເທດຄັນເດອາ ເຂົ້າໄປອາໄສຢູ່ໃນປະເທດ ການາອານ ພວກເຂົາພາກັນໄປເຖິງເມືອງຮາຣານ ແລະຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ³²ເຕຣາໄດ້ເຖິງແກ່ກຳຢູ່ທີ່ນັ້ນ ເມື່ອອາຍຸໄດ້ສອງຮ້ອຍຫ້າປີ.

ບົດທີ 12

1 ຄັນຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງບອກແກ່ອັບຣາມວ່າ,

“ຈົ່ງອອກຈາກປະເທດຂອງເຈົ້າ

ຈາກຍາດພີ່ນ້ອງ ແລະຈາກບ້ານຂອງເຈົ້າ

ແລ້ວໄປໃນປະເທດທີ່ເຮົາຈະບອກເຈົ້າ.

2 ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າມີເຊື້ອສາຍຫລາຍຂຶ້ນ
ແລ້ວເກີດເປັນຊົນຊາດໃຫຍ່
ເຮົາຈະອວຍພອນໃຫ້ເຈົ້າ ເປັນຜູ້ທີ່ມີຊື່ສຽງ
ແລະຜູ້ອື່ນຈະໄດ້ຮັບພອນຍ້ອນເຈົ້າ.

3 ເຮົາຈະອວຍພອນຜູ້ທີ່ອວຍພອນເຈົ້າ
ແຕ່ເຮົາຈະສາບແຂງຜູ້ທີ່ສາບແຂງເຈົ້າ
ທຸກໆ ຊົນຊາດໃນໂລກຈະຂໍໃຫ້ເຮົາອວຍພອນພວກເຂົາ
ເໝືອນດັ່ງເຮົາໄດ້ອວຍພອນໃຫ້ພວກເຈົ້າ.”

4 ເມື່ອອັບຣາມ ອາຍຸໄດ້ 75 ປີ ເພິ່ນອອກຈາກເມືອງຮາຣານ ໄປຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງ
ບອກ ໂລດກໍໄປນຳເພິ່ນດ້ວຍ. 5 ອັບຣາມພາສາຣາຍເມຍຂອງຕົນກັບໂລດຫລານຊາຍ ພ້ອມ
ທັງຊັບສິ່ງຂອງທີ່ໄດ້ສະສົມໄວ້ໃນເມືອງຮາຣານ ແລະພວກຂ້ອຍໃຊ້ໄປນຳ ພວກເຂົາອອກ
ເດີນທາງມຸ້ງໜ້າໄປຍັງ ປະເທດ ການາອານ.

6 ເມື່ອຮອດປະເທດການາອານ ແລ້ວ ອັບຣາມຍັງເດີນທາງຜ່ານປະເທດໄປຈົນເຖິງບ່ອນສັກ-
ສິດຂອງເມືອງ ເຊເຄັມ ຄືຕົ້ນໄມ້ສັກສິດທີ່ໂມເຣ (ໃນເວລານັ້ນ ຊາວການາອານກໍໄດ້ອາໄສຢູ່
ໃນດິນແດນນັ້ນແລ້ວ). 7 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງປະກົດຕໍ່ ອັບຣາມ ແລະກ່າວຕໍ່ເພິ່ນວ່າ, “ນີ້ແມ່ນ
ດິນແດນທີ່ເຮົາຈະມອບໃຫ້ແກ່ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ” ສະນັ້ນ ໃນບ່ອນນີ້ອັບຣາມ ໄດ້ສ້າງແທ່ນບູ-
ຊາຖວາຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ໄດ້ຊົງປະກົດແກ່ຕົນ.

8 ຫລັງຈາກນັ້ນເພິ່ນໄດ້ຍົກຍ້າຍໄປທາງທິດໃຕ້ ຄືໄປເທິງພູທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງເມືອງ
ເບັດເອນ ແລະໄດ້ຕັ້ງທີ່ພັກອາໄສຢູ່ລະຫວ່າງເມືອງເບັດເອນກັບເມືອງອາອີ ໃນທີ່ນັ້ນອັບຣາມ
ໄດ້ສ້າງແທ່ນບູຊາ ແລະນະມັດສະການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. 9 ຕໍ່ຈາກນັ້ນ ເພິ່ນກໍຍົກຍ້າຍໄປທາງ
ທິດໃຕ້ ອອກເດີນທາງເປັນໄລຍະໆໄປສູ່ດິນແດນເນເກັບ.

ອັບຣາມໃນປະເທດເນເກັບ

10 ໃນເວລານັ້ນ ມີການອິດຢາກຢ່າງແສນສາຫັດເກີດຂຶ້ນໃນປະເທດ ການາອານ ຈຶ່ງເປັນ
ເຫດໃຫ້ອັບຣາມຕ້ອງໄປອາໄສຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບ ໄລຍະໜຶ່ງ. 11 ເມື່ອໃກ້ຈະຮອດດ່ານເຂົ້າປະ-
ເທດ ເພິ່ນຈຶ່ງເວົ້າກັບເມຍວ່າ, “ສາຣາຍເຈົ້າເປັນຍິງທີ່ຈົບງາມ. 12 ເມື່ອຂາວເອຢິບ ເຫັນເຈົ້າ
ພວກເຂົາຄົງຈະເວົ້າວ່າເຈົ້າເປັນເມຍຂອງຂ້ອຍ ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະຂ້າຂ້ອຍຖິ້ມເພື່ອຈະເອົາເຈົ້າ
ໄປ. 13 ດັ່ງນັ້ນ ເພື່ອເວັ້ນຈາກສິ່ງນີ້ ຂໍໃຫ້ເຈົ້າບອກກັບເຂົາວ່າ ເຈົ້າເປັນນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍ
ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ຂ້າຂ້ອຍ ແລະຈະປະຕິບັດຕໍ່ຂ້ອຍເປັນຢ່າງດີ.”

14 ເມື່ອອັບຣາມ ເຂົ້າໄປໃນເຂດແດນປະເທດ ເອຢິບ ແລ້ວ ຊາວ ເອຢິບ ກໍເຫັນວ່າເມຍຂອງ
ເພິ່ນເປັນຄົນງາມຫລາຍ. 15 ຄັນຂ້າລາຊະການ ເອຢິບ ເຫັນ ສາຣາຍ ຈຶ່ງໄປທູນຍົກຍ້ອງນາງຕໍ່
ຟາຣາໂອ ກະສັດຂອງພວກເຂົາ ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງຖືກພາຕົວໄປຍັງພະລາຊະວັງຂອງກະສັດ.
16 ຍ້ອນນາງສາຣາຍ ກະສັດຟາຣາໂອ ຈຶ່ງປະຕິບັດຕໍ່ອັບຣາມ ເປັນຢ່າງດີແລ້ວຍັງມອບຜູງແກະ

ຝູງແບ້ ຝູງງົວ ຝູງລໍ ຝູງອູດ ແລະຂ້ອຍໃຊ້ຊາຍຍິງໃຫ້.

¹⁷ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ກະສັດຟາຣາໂອ ແລະຄົນ ໃນພະລາຊະວັງ ເຈັບໂຊຢ່າງຮ້າຍແຮງ ກໍຍ້ອນວ່າພະອົງໄດ້ຮັບເອົານາງ ສາຣາຍ ເມຍຂອງອັບຣາມ ມາຢູ່ໃນພະລາຊະວັງ. ¹⁸ສະນັ້ນ ກະສັດຟາຣາໂອຈຶ່ງເອີ້ນອັບຣາມມາແລ້ວຖາມເພິ່ນວ່າ, “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດດັ່ງນີ້? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ບອກວ່ານາງເປັນເມຍຂອງເຈົ້າ? ¹⁹ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເວົ້າວ່າເປັນນ້ອງສາວ? ຍ້ອນຈຶ່ງຊັ້ນແຫລະ ເຮົາຈຶ່ງເອົາລາວມາເປັນເມຍ ນີ້ລາວຢູ່ນີ້ ໃຫ້ເອົາລາວຄືນໄປສາ.” ²⁰ຄັນແລ້ວກະສັດຟາຣາໂອໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຂ້າລາຊະການຂອງພະອົງ ພາອັບຣາມເອົາເມຍ ແລະສິ່ງຂອງອອກຈາກປະເທດໄປ.

ບົດທີ 13

ອັບຣາມແລະໂລດແຍກຈາກກັນ

¹ອັບຣາມ ພາເມຍກັບສິ່ງຂອງທີ່ເພິ່ນມີ ມຸ້ງໜ້າອອກຈາກປະເທດເອຍິບ ໄປສູ່ເຂດ ເນເກັບໂລດກໍຕິດຕາມເພິ່ນໄປດ້ວຍ. ²ອັບຣາມເປັນຄົນຮັ່ງມີ ເພິ່ນມີຝູງແກະ ຝູງແບ້ ແລະຝູງງົວຄວາຍ ພ້ອມທັງເງິນຄຳຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

³ເພິ່ນຍົກຍ້າຍຈາກເຂດ ເນເກັບ ໄປສູ່ເມືອງ ເບັດເອນ ເປັນໄລຍະໆ ຈົນເຖິງບ່ອນຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ຕັ້ງທີ່ພັກມາແຕ່ກ່ອນ ຢູ່ລະຫວ່າງເມືອງ ເບັດເອນກັບເມືອງອາອີ. ⁴ເພິ່ນໄດ້ກັບຄືນໄປບ່ອນທີ່ເພິ່ນໄດ້ສ້າງແຫ່ນບູຊາໄວ້ແຕ່ກ່ອນແລ້ວ ແລະໄດ້ນະມັດສະການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

⁵ໂລດຜູ້ເດີນທາງຮ່ວມໄປກັບອັບຣາມກໍມີ ຝູງແກະ ຝູງແບ້ ຝູງງົວ ຄວາຍ ແລະຜ້າເຕັນຈຳນວນຫລາຍ. ⁶⁻⁷ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນີ້ ຄົນລ້ຽງສັດຂອງ ອັບຣາມ ແລະ ໂລດຈຶ່ງຜິດຖຽງກັນ ເພາະບໍ່ມີທັງຫຍ້າລ້ຽງສັດພຽງພໍ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາທັງສອງຝ່າຍຢູ່ຮ່ວມກັນໄດ້ ໃນຄາວນັ້ນຊາວການາອານ ແລະຊາວເປຣີຊີ ກໍໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນແລ້ວ.

⁸ດັ່ງນັ້ນ ອັບຣາມ ຈຶ່ງເວົ້າກັບ ໂລດວ່າ, “ເຮົາທັງສອງກໍເປັນພີ່ນ້ອງກັນ ຂໍຢ່າໃຫ້ຄົນຂອງເຈົ້າ ແລະຄົນຂອງຂ້ອຍຜິດຖຽງກັນເລີຍ. ⁹ເຮົາແຍກຈາກກັນເສຍ ຈຶ່ງເລືອກເອົາດິນທີ່ເຈົ້າເຫັນຢູ່ຕໍ່ໜ້ານີ້ຕາມເຈົ້າຕ້ອງການ ແລ້ວໜີຈາກຂ້ອຍໄປ ຖ້າເຈົ້າໄປທາງໜຶ່ງ ຂ້ອຍກໍຈະໄປອີກທາງໜຶ່ງ.”

¹⁰ດັ່ງນັ້ນ ໂລດຈຶ່ງຫລຽວເບິ່ງທົ່ວໆໄປເຫັນວ່າ ທົ່ງຮາບພຽງຂອງແມ່ນ້ຳຢໍແດນທັງໝົດ ຈົນເຖິງເມືອງ ໂຊອາ ມີນ້ຳຫລາຍເໝືອນດັ່ງສວນຂອງພຣະເຈົ້າ ຫລືເໝືອນດິນປະເທດ ເອຍິບ (ກ່ອນພຣະເຈົ້າຊົງທຳລາຍເມືອງ ໂຊໂດມ ແລະເມືອງ ໂກໂມຣາ ທົ່ງຮາບພຽງນີ້ແມ່ນອຸດົມສົມບູນດີ). ¹¹ໂລດຈຶ່ງຕັດສິນໃຈເລືອກເອົາທົ່ງຮາບພຽງຂອງແມ່ນ້ຳຢໍແດນທັງໝົດເປັນບ່ອນຢູ່ຂອງຕົນ ແລ້ວເຄື່ອນຂະບວນມຸ້ງໜ້າໄປທາງທິດຕາເວັນອອກ ການແຍກກັນຂອງພວກເຂົາທັງສອງເປັນດັ່ງນີ້ແຫລະ. ¹²ອັບຣາມ ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນປະເທດ ການາອານ ສ່ວນ ໂລດ ໄດ້ຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ໃນລະຫວ່າງກາງຂອງເມືອງຕ່າງໆ ໃນທົ່ງຮາບພຽງຄື ຕັ້ງຄ້າຍພັກໃກ້ກັບເມືອງ ໂຊໂດມ. ¹³ປະຊາຊົນໃນເມືອງນີ້ເປັນຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະເຮັດບາບຕໍ່ສູ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ອັບຣາມຍ້າຍໄປເມືອງເຮັບໂຮນ

¹⁴ຫລັງຈາກໂລດໄດ້ໜີໄປແລ້ວ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວກັບອັບຣາມວ່າ, “ຕັ້ງແຕ່ບ່ອນເຈົ້າຍືນຢູ່ນີ້ ຈົ່ງເບິ່ງໄປທົ່ວທຸກທິດໃຫ້ດີ. ¹⁵ດິນທຸກໆ ບ່ອນທີ່ເຈົ້າແນມເຫັນຢູ່ນີ້ ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າແລະເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຢູ່ສົບໆໄປເປັນນິດ. ¹⁶ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າເພີ່ມທະວີຫລາຍຂຶ້ນດັ່ງຝຸ່ນດິນ ຖ້າຜູ້ໃດນັບຂີ້ຝຸ່ນດິນໃນໂລກນີ້ໄດ້ ຈົ່ງຈະສາມາດນັບເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າໄດ້. ¹⁷“ບັດນີ້ ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລ້ວອອກເດີນທາງໄປທົ່ວດິນແດນນີ້ ເພາະວ່າເຮົາຈະໃຫ້ດິນຕອນນີ້ແກ່ເຈົ້າ.”

¹⁸ດັ່ງນັ້ນ ອັບຣາມ ຈົ່ງຍົກຍ້າຍຂະບວນໄປຕັ້ງຢູ່ໃກ້ໆ ກັບຕົ້ນໄມ້ສັກສິດຂອງມາມເຣ ທີ່ເມືອງເຮັບໂຮນ ໃນທີ່ນັ້ນເພິ່ນໄດ້ສ້າງແທ່ນບູຊາຖວາຍແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ບົດທີ 14

ອັບຣາມຊ່ອຍຊີວິດໂລດ

¹ອຳຣາເຟັນ ກະສັດເມືອງຊິນາ ອາຣີໂອກກະສັດເມືອງເອັນລາສາ, ເຄໂດ-ລາໂອເມີ ກະສັດຂອງເມືອງເອລາມ ແລະຕິດານ ກະສັດພວກໂກຢິມ ໄດ້ເຮັດເສິກກັບກະສັດທ້າອົງຄື ເບຣາກະສັດເມືອງໂຊໂດມ ²ບິຊາກະສັດເມືອງໂກໂມຣາ ຊິນາບກະສັດເມືອງອັດມາ ເຊເມເບກະສັດເມືອງເຊໂບຢິມ ແລະກະສັດເມືອງເບລາ (ຫລື ໂຊອາ). ³ກະສັດທັງຫ້າອົງນີ້ໄດ້ຮ່ວມເຂົ້າກັນເປັນພັນທະມິດ ແລະໄດ້ໂຮມກຳລັງກັນຢູ່ໃນທົ່ງຮາບພຽງສິດດິມຊິ່ງໃນປັດຈຸບັນນີ້ເປັນທະເລຕາຍ. ⁴ກະສັດທັງຫ້າໄດ້ຜ່າຍແພ້ຍອມຢູ່ໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງກະສັດເຄໂດ-ລາໂອເມີ ເປັນເວລາສິບສອງປີ ແຕ່ວ່າໃນປີທີສິບສາມ ພວກກະສັດທັງຫ້າອົງນັ້ນໄດ້ພາກັນກະບົດຂຶ້ນ. ⁵ໃນປີທີສິບສີ່ ເຄໂດ-ລາໂອເມີ ພ້ອມທັງພັນທະມິດໄດ້ຍົກທັບມາປາບພວກເຣຟາຍິມ ໃນເມືອງອັດຊະເຕໂຣດ-ການາຍິມ ແລະພວກຊຸຊິມໃນເມືອງຮາມ ພວກເອມິມໃນທົ່ງນາຂອງເມືອງກິຣິອາດ-ທາຍິມ ແລະພວກໂຣຣິ ໃນພູເຂົາເສອີ ⁶ພະອົງຍັງໄລ່ຕິດຕາມພວກເຂົາຈົນຮອດເມືອງເອນປາ-ຣານ ຊຶ່ງຢູ່ໃກ້ຖິ່ນກັນດານ. ⁷ຕໍ່ຈາກນັ້ນ ພວກກະສັດເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເຄື່ອນທັບກັບມາເຖິງເມືອງກາເດັດ (ເມືອງນີ້ມີຊື່ອີກວ່າ ນ້ຳພູບ່ອນຕັດສິນຄວາມ) ແລະໄດ້ຕີຊະນະທຸກໆ ເມືອງຂອງຊາວອາມາເລັກ ພ້ອມທັງຊາວອະໂມຣິດ ຊຶ່ງໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງຮາຊາໂຊນ-ຕາມາ.

⁸ຕໍ່ມາພວກກະສັດເມືອງໂຊໂດມ ໂກໂມຣາ ອັດມາ ເຊໂບຢິມ ແລະເບລາ ໄດ້ທ້ອນໂຮມກຳລັງກອງທັບຢູ່ໃນທົ່ງຮາບພຽງສິດດິມ. ⁹ເພື່ອຕໍ່ສູ້ເຄໂດ-ລາໂອເມີ ກະສັດເມືອງເອລາມ ຕິດານ ກະສັດເມືອງໂກຢິມ ອຳຣາເຟັນ ກະສັດເມືອງຊິນາ ແລະອາຣີໂອກ ກະສັດເມືອງເອັນລາສາ ຝ່າຍໜຶ່ງມີກະສັດທ້າອົງ ສູ້ກັບອີກຝ່າຍໜຶ່ງມີກະສັດສີ່ອົງ. ¹⁰ທົ່ງຮາບພຽງຂອງສິດດິມ ເຕັມໄປດ້ວຍບໍ່ຢາງປູທາງ ເມື່ອກະສັດເມືອງໂຊໂດມ ແລະໂກໂມຣາ ພະຍາຍາມເອົາຕົວລອດຈາກການສູ້ຮົບ ທັງສອງພະອົງຈຶ່ງຕົກລົງໃນບໍ່ນັ້ນ ສ່ວນກະສັດອົງອື່ນໄດ້ຫລົບລີ້ເອົາຕົວລອດໄປທາງພູເຂົາ. ¹¹ພວກກະສັດທັງສີ່ອົງໄດ້ຍຶດເອົາສິ່ງຂອງທັງໝົດ ແລະເຂົ້າປາອາຫານໃນເມືອງໂຊໂດມ ແລະເມືອງໂກໂມຣາ ແລ້ວໜີໄປ. ¹²ແລ້ວຍັງໄດ້ຈັບໂລດ ພ້ອມທັງຍຶດເອົາຊັບສິນ

ເງິນທອງຂອງເພິ່ນໄປນຳ ເພາະໃນຂະນະນັ້ນເພິ່ນໄດ້ອາໄສຢູ່ເມືອງ ໂຊໂດມ.

¹³ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງປົບມາຈາກສະໜາມຮົບ ບອກເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບ ໂລດ ໃຫ້ອັບຮາມ ຮູ້ຈັກອັບຮາມ ເປັນຄົນເຮັບເຮີ ຊຶ່ງໄດ້ອາໄສຢູ່ໃກ້ຕົ້ນໄມ້ສັກສິດຂອງມາມເຣ ຊາວອະໂມຣິດ ຜູ້ຊຶ່ງເປັນອ້າຍຂອງເອັດຊະໂຄນ ແລະອາເນ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນພັນທະມິດຂອງອັບຮາມ. ¹⁴ເມື່ອອັບຮາມ ໄດ້ຍິນວ່າຫລານຂອງເພິ່ນຖືກຈັບໄປ ເພິ່ນຈຶ່ງນຳກຳລັງພົນທີ່ຈຶ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ເພິ່ນຈຳນວນ 318 ຄົນ ໄລ່ຕິດຕາມກະສັດທັງສີ່ອົງໄປເຖິງເມືອງດານ. ¹⁵ໃນທີ່ນັ້ນອັບຮາມ ໄດ້ແຍກກຳລັງອອກເປັນສອງສາຍ ແລ້ວບຸກໂຈມຕີພວກກະສັດທັງສີ່ໃນເວລາກາງຄືນ ຈົນກະສັດທັງສີ່ພ່າຍແພ້ໄປ ພວກອັບຮາມ ໄດ້ໄລ່ຕິດຕາມພວກເຂົາໄປຈົນເຖິງເມືອງ ໂຮບາ ທາງທິດເໜືອຂອງເມືອງດາມາເຊ. ¹⁶ອັບຮາມ ໄດ້ຍຶດຊັບສິນເງິນທອງທັງໝົດກັບຄືນມາ ທັງໄດ້ນຳ ໂລດຫລານຊາຍຂອງເພິ່ນ ແລະຊັບສິນບັດຂອງລາວ ພ້ອມທັງພວກຜູ້ຍິງ ແລະຄົນອື່ນໆ ກັບຄືນມາດ້ວຍ.

ກະສັດເນນຄີເຊເດັກໃຫ້ພອນແກ່ອັບຮາມ

¹⁷ເມື່ອອັບຮາມກັບຄືນມາແຕ່ຮົບ ແລະໄດ້ໂຊຊະນະກະສັດ ເຄໂດ-ລາໂອເມີ ແລະກະສັດອື່ນໆ ທີ່ເປັນພັນທະມິດຂອງພະອົງ ແລ້ວກະສັດເມືອງ ໂຊໂດມ ໄດ້ສະເດັດອອກມາພົບເພິ່ນທີ່ຮ່ອມພູຊາເວ (ຫລືມີຊື່ອີກວ່າ ຮ່ອມພູຂອງກະສັດ). ¹⁸ແລ້ວ ເນ້ນຄີເຊເດັກຜູ້ເປັນກະສັດເມືອງຊາເລັມ ແລະເປັນປະໂລທິດຂອງພຣະເຈົ້າອົງສູງສຸດໄດ້ເອົາເຂົ້າຈີ່ ແລະເຫລົ້າອະງຸ່ນໃຫ້ແກ່ອັບຮາມ. ¹⁹ພ້ອມທັງອວຍໂຊໃຫ້ພອນແກ່ເພິ່ນວ່າ:

“ຂໍພຣະເຈົ້າອົງສູງສຸດ
ຜູ້ຊົງສ້າງສະຫວັນ ແລະແຜ່ນດິນໂລກ
ໂຜດປະທານພອນແກ່ອັບຮາມ ເທີນ.

²⁰ ສາທຸການແດ່ພຣະເຈົ້າອົງສູງສຸດ
ຜູ້ຊົງໃຫ້ທ່ານຜາບແພ້ສັດຕູ”

ແລ້ວອັບຮາມກຳຖວາຍໜຶ່ງສ່ວນສິບຂອງສິ່ງຂອງທີ່ເພິ່ນໄດ້ມາຈາກການສູ້ຮົບໃຫ້ກະສັດເນ້ນຄີເຊເດັກ.

²¹ຄັນແລ້ວກະສັດເມືອງ ໂຊໂດມ ກ່າວແກ່ອັບຮາມວ່າ, “ຂໍຈົ່ງຄືນຄືນທັງໝົດນີ້ໃຫ້ແກ່ເຮົາສ່ວນເຄື່ອງຂອງນັ້ນທ່ານຈຶ່ງເອົາໄປສາ.” ²²ແຕ່ອັບຮາມທູນຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສາບານຢ່າງເຄັ່ງຄັດຕໍ່ພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງສູງສຸດຜູ້ສ້າງສະຫວັນ ແລະແຜ່ນດິນໂລກ ແລ້ວວ່າຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ເອົາສິ່ງໜຶ່ງສິ່ງໃດທີ່ເປັນຂອງພະອົງ. ²³ແມ່ນແຕ່ຝ່າຍໄໝຫຍິບ ຫລືສາຍຮັດເກີບເສັ້ນໜຶ່ງ ເພື່ອພະອົງຈະບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າ ແມ່ນເຮົາທີ່ເຮັດໃຫ້ອັບຮາມເປັນຄົນຮັ່ງມີ. ²⁴ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຮັບສິ່ງໜຶ່ງສິ່ງໃດເລີຍເວັ້ນໄວ້ແຕ່ສະບຽງອາຫານທີ່ຄົນຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ກິນໄປແລ້ວ ແລະສ່ວນແບ່ງຂອງພວກທີ່ເປັນພັນທະມິດຂອງຂ້ານ້ອຍຄື ອາເນ ເອັດຊະໂຄນ ແລະມາມເຣໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຮັບເອົາສ່ວນຂອງພວກເຂົາໄປສາ.

ບົດທີ 15

ພຣະເຈົ້າຊົງສັນຍາກັບອັບຣາມ

1 ຫລັງຈາກນັ້ນ ອັບຣາມ ໄດ້ຍິນພຣະສຸຣະສຽງຂອງພຣະເຈົ້າໃນນິມິດວ່າ,

“ອັບຣາມ ເອີຍ ຢ່າສູ້ຢ້ານ

ເຮົາເປັນແຜ່ນເຫລັກຕ້ານທານເພື່ອປົກປັກຮັກສາເຈົ້າ

ເຮົາຈະປະທານບໍາເໜັດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ.”

2 ອັບຣາມກາບທູນວ່າ, “ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ ພຣະອົງຢາກປະທານບໍາເໜັດໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍເຮັດຫຍັງ? ເພາະຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີລູກຜູ້ຈະສືບມໍລະດົກຈາກຂ້ານ້ອຍ ມີແຕ່ຜູ້ດຽວກໍຄື ເອລີເອເຊ ຊາວດາມາເຊ. 3 ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງປະທານລູກໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ ແລະຜູ້ໜຶ່ງໃນຈໍານວນຂ້າໃຊ້ກໍຈະເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບມໍລະດົກຂອງຂ້ານ້ອຍ.”

4 ຄັນຕໍ່ມາ ອັບຣາມ ໄດ້ຍິນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວແກ່ເພິ່ນອີກວ່າ, “ຂ້າໃຊ້ຜູ້ນີ້ຈະບໍ່ສືບມໍລະດົກຂອງເຈົ້າດອກ ແມ່ນລູກຊາຍຂອງເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບ.” 5 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ພາເພິ່ນຢ່າງອອກໄປທາງນອກ ແລະເວົ້າວ່າ, “ຈົ່ງນັບດວງດາວຢູ່ທ້ອງຟ້າທີ່ເຈົ້າເຫັນຢູ່ນັ້ນເບິ່ງດູ ນັບໄດ້ບໍ່? ເຈົ້າຈະມີເຊື້ອສາຍຫລາຍຄືກັນກັບດວງດາວເຫລົ່ານັ້ນ.”

6 ອັບຣາມກໍເຊື່ອຟັງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຖືວ່າ ເພິ່ນເປັນຜູ້ຊອບທໍາ.

7 ຄັນຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວແກ່ອັບຣາມວ່າ, “ເຮົາແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ນໍາເຈົ້າໜີອອກຈາກເມືອງອູເຣ ປະເທດຄັນເດອາ ເພື່ອຈະໃຫ້ປະເທດນີ້ເປັນຂອງເຈົ້າ.” 8 ແຕ່ອັບຣາມທູນຕອບວ່າ, “ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍຈະຮູ້ວ່າປະເທດນີ້ເປັນສ່ວນຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ດ້ວຍວິທີໃດ?”

9 ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ຈົ່ງເອົາງົວແມ່ອາຍຸສາມປີໂຕໜຶ່ງ ແບັແມ່ອາຍຸສາມປີໂຕໜຶ່ງ ແກະເຖິກອາຍຸສາມປີໂຕໜຶ່ງ ນົກເຂົາໂຕໜຶ່ງ ນົກກາງແກໂຕໜຶ່ງມາຖວາຍແກ່ເຮົາ.” 10 ອັບຣາມໄດ້ເອົາສັດ ແລະນົກເຫລົ່ານັ້ນມາຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າ ສັດນັ້ນເພິ່ນຜ່າເຄິ່ງແລ້ວລຽນເປັນແຖວຂຶ້ນສ່ວນນົກນັ້ນເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຜ່າເຄິ່ງ. 11 ຄັນແຮງບິນມາຈັບເນື້ອສັດ ເພິ່ນກໍໄລ່ມັນໜີ.

12 ເມື່ອຕາເວັນຕ້ອຍລັບລົງແລ້ວ ອັບຣາມກໍນອນຫລັບຢ່າງສະໜິດ ເວລານັ້ນຄວາມຢ້ານກົວອັນໃຫຍ່ກໍບັງເກີດຂຶ້ນກັບເພິ່ນ.

13 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວແກ່ເພິ່ນວ່າ, “ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຈະໄປອາໄສຢູ່ຕ່າງປະເທດໃນຖານະຄົນຕ່າງຖິ່ນ ພວກເຂົາຈະຕົກເປັນທາດຂອງປະເທດນັ້ນ ແລະຈະຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງເປັນເວລາສີ່ຮ້ອຍປີ. 14 ແຕ່ເຮົາຈະລົງໂທດປະເທດທີ່ປະພຶດເຊັ່ນນັ້ນຕໍ່ພວກເຂົາ ແລະພວກເຂົາຈະອອກມາຈາກປະເທດນັ້ນ ໂດຍມີຊັບສົມບັດຢ່າງມະຫາສານ. 15 ແຕ່ເຈົ້າຈະມີຊີວິດອັນຜາສຸກ ແລະຕາຍຢ່າງສະຫງົບສຸກ ເຈົ້າຈະຕາຍເວລາເຖົ້າແກ່ຫລາຍ ແລ້ວເຂົາຈະຝັງສົບເຈົ້າໄວ້. 16 ໃນຊົ່ວອາຍຸສີ່ເຊັ່ນຄົນເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຈະກັບຄືນມາທີ່ນີ້ ແລ້ວເຮົາຈະຂັບໄລ່ຊາວອະໂມຣິດ ເພາະໃນເວລານັ້ນພວກເຂົາຈະໄດ້ກະທໍາຄວາມຊົ່ວຢ່າງເຕັມປຸ່ມແລ້ວ.”

17 ເມື່ອຕາເວັນຕົກແລ້ວ ໃນທັນທີທັນໃດກໍມີເຕົາໄຟຮ້ອນຄວັນພຸ່ງຂຶ້ນ ແລະໂຄມໄຟທີ່ມີແສງຮຸ່ງເຮືອງປະກົດຂຶ້ນ ແລ້ວກາຍໄປລະຫວ່າງຊາກສັດເຫລົ່ານັ້ນ. 18-21 ໃນວັນນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາກັບອັບຣາມວ່າ, “ເຮົາຂໍມອບດິນແດນນີ້ໃຫ້ແກ່ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ ຕັ້ງແຕ່ແມ່ນ້ຳເຂດແດນປະເທດເອຍິບ ຈົນເຖິງແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ເອຟຣາດ ຄືດິນແດນຂອງພວກເກນິພວກເກນິດຊີ ພວກກາດໂມນ ພວກຣິດຕີ ພວກເປຣິຊີ ພວກເຣຟາຍິມ ພວກອະໂມຣິດ ພວກການາອານ ພວກກີກາຊີ ແລະພວກເຢບູດດ້ວຍ.”

ບົດທີ 16

ຮາກາແລະອິດຊະມາເອນ

1 ນາງສາຣາຍເມຍອັບຣາມບໍ່ເຄີຍມີລູກ ແຕ່ນາງມີສາວໃຊ້ເອຍິບຜູ້ໜຶ່ງຊື່ຮາກາ. 2 ສາຣາຍຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ອັບຣາມວ່າ, “ເບິ່ງດູ ຈົນເຖິງດຽວນີ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຂ້ອຍມີລູກ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສົມສູ່ຮ່ວມກັບສາວໃຊ້ຂອງຂ້ອຍ? ບາງທີນາງຈະມີລູກໃຫ້ຂ້ອຍກໍໄດ້.”

3 ດັ່ງນັ້ນ ອັບຣາມກໍເຮັດຕາມ ສາຣາຍຈຶ່ງມອບນາງຮາກາສາວໃຊ້ຊາວເອຍິບໃຫ້ເປັນເມຍນ້ອຍຂອງຜົວຕົນ ເຫດການນີ້ມີຂຶ້ນຫລັງຈາກອັບຣາມອາໄສຢູ່ໃນປະເທດການາອານເປັນເວລາສິບປີແລ້ວ. 4 ຄັນອັບຣາມໄດ້ຢູ່ຮ່ວມກັບນາງຮາກາແລ້ວ ນາງກໍເລີຍຖືພາ ເມື່ອນາງຮາກາຮູ້ວ່ານາງຖືພາຈຶ່ງເກີດມີຄວາມຈອງຫອງ ແລະ ໝິ່ນປະໝາດນາງສາຣາຍ. 5 ຄັນແລ້ວ ສາຣາຍຈຶ່ງເວົ້າກັບອັບຣາມວ່າ, “ມັນເປັນຄວາມຜິດຂອງເຈົ້າທີ່ນາງຮາກາໝິ່ນປະໝາດຂ້ອຍ ຂ້ອຍໄດ້ເອົາສາວໃຊ້ຂອງຂ້ອຍໃຫ້ເປັນເມຍເຈົ້າ ແຕ່ເມື່ອມັນຮູ້ວ່າມັນຖືພາແລ້ວກໍໝິ່ນປະໝາດຂ້ອຍ ຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕັດສິນເອງສາວໃນລະຫວ່າງຂ້ອຍກັບເຈົ້າແມ່ນຜູ້ໃດຖືກ ແລະແມ່ນຜູ້ໃດຜິດ.”

6 ອັບຣາມຈຶ່ງຕອບເມຍວ່າ, “ດີແລ້ວ ຈົ່ງເຂົ້າໃຈວ່ານາງຮາກາຍັງເປັນສາວໃຊ້ຂອງເຈົ້າຢູ່ ແລະຍັງຢູ່ໃຕ້ການຄຸ້ມຄອງຂອງເຈົ້າ ຈົ່ງປະຕິບັດກັບນາງຕາມທີ່ເຈົ້າເຫັນສົມຄວນສາ” ດັ່ງນັ້ນນາງສາຣາຍຈຶ່ງຂົ່ມເຫັງນາງຮາກາຈົນນາງໄດ້ບິບໜີໄປ.

7 ທູດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພົບນາງໄກ້ ກັບບໍ່ນ້ຳໃນຖິ່ນກັນດານທາງໄປເມືອງຊູເຣ ຈຶ່ງຖາມນາງວ່າ, 8 “ສາວໃຊ້ນາງສາຣາຍ ເຈົ້າມາແຕ່ໃສ? ແລະເຈົ້າຈະໄປໃສ?” ນາງຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍກຳລັງບິບໜີຈາກນາງສາຣາຍ.”

9 ທູດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງກັບຄືນເມືອຫານາຍຍິງຂອງເຈົ້າ ແລະຍອມຖ່ອມຕົວລົງຢູ່ໃຕ້ການຄຸ້ມຄອງຂອງນາງສາ.” 10 ທູດອົງນັ້ນເວົ້າຕໍ່ໄປອີກວ່າ:

“ເຮົາຈະໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າທະວີຫລາຍຂຶ້ນ
ຈົນບໍ່ມີໃຜສາມາດນັບໄດ້.

11 ເຈົ້າກຳລັງຈະມີລູກຊາຍ ຊຶ່ງເຈົ້າຈະໃສ່ຊື່ວ່າອິດຊະມາເອນ
ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ຍິນຄຳຮ້ອງທຸກຂອງເຈົ້າ.

12 ແຕ່ລູກຊາຍເຈົ້າຈະເປັນເໝືອນລໍປ່າ
ລາວຈະຕໍ່ສູ້ກັບທຸກໆ ຄົນ

ແລະທຸກໆ ຄົນກໍຈະຕໍ່ສູ້ລາວ
ລາວຈະຢູ່ໂດຍປາສະຈາກກາຍາດພິນ້ອງ.”

¹³ນາງຮາກາຖາມຕົນເອງວ່າ, “ຂ້ອຍໄດ້ເຫັນຜູ້ທີ່ເຫັນຂ້ອຍກ່ອນແມ່ນບໍ່?” ດັ່ງນັ້ນ ນາງຈຶ່ງອອກພຣະນາມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ, “ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເຫັນ.” ¹⁴ດ້ວຍເຫດນີ້ນໍ້າສ້າງຊຶ່ງຢູ່ລະຫວ່າງເມືອງ ກາເດັດ ແລະເມືອງ ເບເຣັດ ຈຶ່ງມີຊື່ວ່າ, “ນໍ້າສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເຫັນ.”

¹⁵ນາງຮາກາໄດ້ລູກຊາຍໃຫ້ແກ່ອັບຣາມ ແລ້ວເພິ່ນໄດ້ຕັ້ງຊື່ເດັກນັ້ນວ່າ ອິດຊະມາເອນ. ¹⁶ໃນເວລານັ້ນອັບຣາມມີອາຍຸໄດ້ແປດສິບຫົກປີ.

ບົດທີ 17

ພິທີຕັດເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງໝັ້ນຄໍາສັນຍາ

¹ເມື່ອອັບຣາມອາຍຸໄດ້ເກົ່າສິບເກົ່າປີ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະກົດໃຫ້ເພິ່ນເຫັນ ແລະກ່າວວ່າ, “ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ມີອໍານາດໃຫຍ່ ຈຶ່ງເຊື່ອຟັງເຮົາແລະປະພຶດແຕ່ຄວາມຊອບທໍາຕະຫລອດຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ²ເຮົາຈະເຮັດຄໍາໝັ້ນສັນຍາກັບເຈົ້າ ແລະຈະໃຫ້ເຊື່ອສາຍຂອງເຈົ້າເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ.”

³ອັບຣາມກໍມັ້ນຂາບລົງ ແລ້ວພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ, ⁴“ນີ້ແມ່ນຄໍາໝັ້ນສັນຍາທີ່ເຮົາເຮັດກັບເຈົ້າເຮົາສັນຍາວ່າເຈົ້າຈະເປັນບັນພະບູລຸດຂອງປະເທດທັງຫລາຍ. ⁵ເຈົ້າຈະບໍ່ຊື່ອັບຣາມ ອີກຕໍ່ໄປແຕ່ເຈົ້າຈະມີຊື່ໃໝ່ວ່າ ອັບຣາຮາມ ເພາະວ່າເຮົາກໍາລັງໃຫ້ເຈົ້າເປັນບັນພະບູລຸດຂອງປະເທດທັງຫລາຍ. ⁶ເຮົາຈະໃຫ້ເຊື່ອສາຍຂອງເຈົ້າເພີ່ມທະວີຍິ່ງໆ ຂຶ້ນ ຈົນກາຍເປັນປະເທດຕ່າງໆ ແລະຫລາຍຄົນຢູ່ໃນຈໍານວນເຊື່ອສາຍນີ້ຈະເປັນເຖິງຂັ້ນກະສັດ. ⁷ເຮົາຈະຖືຮັກສາຄໍາໝັ້ນສັນຍາຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າ ແລະຕໍ່ເຊື່ອສາຍຂອງເຈົ້າໃນເຊັ່ນຄົນຕໍ່ມາ ໃຫ້ເປັນຄໍາໝັ້ນສັນຍາອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ແລະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຊື່ອສາຍຂອງເຈົ້າດ້ວຍ. ⁸ເຮົາຈະໃຫ້ດິນທີ່ເຈົ້າອາໄສຢູ່ໃນປັດຈຸບັນຖານະຊາວຕ່າງດ້າວນີ້ໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ແລະເຊື່ອສາຍຂອງເຈົ້າ ດິນແດນການາອານທັງໝົດຈະເປັນຂອງພວກເຈົ້າຕະຫລອດໄປ ແລະເຮົາກໍຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.”

⁹ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວກັບອັບຣາຮາມວ່າ, “ເຈົ້າເອງກໍດີເຊື່ອສາຍຂອງເຈົ້າໃນເຊັ່ນຕໍ່ໄປກໍດີ ຈຶ່ງຮັກສາຄໍາໝັ້ນສັນຍາຂອງເຮົາ. ¹⁰ອັນນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າ ແລະເຊື່ອສາຍຂອງເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດຄືຜູ້ຊາຍທຸກຄົນໃນພວກເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າພິທີຕັດ. ¹¹⁻¹²ຕັ້ງແຕ່ບັດນີ້ໄປ ເຈົ້າຈະຕ້ອງເຮັດພິທີຕັດໃຫ້ແກ່ຜູ້ຊາຍທຸກໆ ຄົນ ເມື່ອພວກເຂົາອາຍຸໄດ້ແປດມື້ທັງເດັກທີ່ເກີດມາຈາກພວກຂ້າໃຊ້ ແລະຂ້ອຍຂ້າທີ່ໄຖ່ມາຈາກຊາວຕ່າງດ້າວ ການກະທໍາເຊັ່ນນີ້ ຈະສະແດງວ່າ ນັ້ນແມ່ນການສັນຍາລະຫວ່າງເຈົ້າກັບເຮົາ. ¹³ທຸກຄົນຕ້ອງຮັບພິທີຕັດ ແລະການຮັບພິທີຕັດນັ້ນຕ້ອງໝາຍໄວ້ໃນຮ່າງກາຍຂອງພວກເຈົ້າເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຄໍາໝັ້ນສັນຍາຂອງເຮົາກັບເຈົ້ານັ້ນ ມີສິບໆ ໄປເປັນນິດ. ¹⁴ຊາຍຜູ້ໃດບໍ່ຮັບພິທີຕັດ ຈະຕ້ອງຖືກຕັດອອກຈາກພິນ້ອງຂອງຕົນເພາະວ່າລາວບໍ່

ຮັກສາຄຳໝັ້ນສັນຍາກັບເຮົາ.”

¹⁵ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວກັບອັບຣາຮາມອີກວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງເອີ້ນເມຍຂອງເຈົ້າວ່າສາຣາຍອີກຕໍ່ໄປ ບັດນີ້ຊື່ຂອງນາງແມ່ນຊາຣາ. ¹⁶ເຮົາຈະອວຍພອນໃຫ້ນາງ ແລະຈະໃຫ້ເຈົ້າມີລູກຊາຍທີ່ເກີດຈາກນາງ ເຮົາຈະອວຍພອນໃຫ້ນາງເປັນມານດາຂອງປະຊາຊາດທັງຫລາຍ ແລະກະສັດຫລາຍອົງຈະມາຈາກເຊື້ອສາຍຂອງນາງ.”

¹⁷ອັບຣາຮາມກັມຂາບລົງ ທັງຍິ້ມຫົວໃນໃຈວ່າ, “ຄົນອາຍຸໄດ້ຮ້ອຍປີແລ້ວຈະມີລູກໄດ້ຈົ່ງໃດ?” ແລະຊາຣາອາຍຸກໍໄດ້ເກົ້າສິບປີແລ້ວຈະມີລູກໄດ້ບໍ່? ¹⁸ອັບຣາຮາມທູນຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຂໍພຣະອົງປົກປ້ອງຮັກສາອິດຊະນາເອນ ໃຫ້ລາວມີຊີວິດຢູ່ທ່ອນ.”

¹⁹ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວແກ່ເພິ່ນວ່າ, “ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຜິດເຈົ້າຈະໄດ້ລູກຊາຍຈາກຊາຣາເມຍຂອງເຈົ້າ ແລະຈົ່ງໃສ່ຊື່ໃຫ້ເດັກນັ້ນວ່າອິຊາກ ເຮົາຈະຮັກສາຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງເຮົາກັບລາວ ແລະເຊື້ອສາຍຂອງລາວ ເປັນຄຳໝັ້ນສັນຍາອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ²⁰ເຈົ້າໄດ້ຂໍໃຫ້ເຮົາປົກປ້ອງຮັກສາ ອິດຊະນາເອນ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາຈະປະຕິບັດກັບລາວຄືເຮົາຈະອວຍພອນໃຫ້ລາວມີລູກຫລານ ແລະເຊື້ອສາຍຢ່າງຫລວງຫລາຍ ລາວຈະເປັນພໍ່ຂອງເຈົ້າຊາຍສິບສອງອົງ ແລະເຊື້ອສາຍຂອງລາວຈະເປັນປະເທດອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ²¹ເຮົາຈະຮັກສາຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງເຮົາກັບອິຊາກລູກຊາຍຂອງເຈົ້າຜູ້ຈະເກີດຈາກຊາຣາ ໃນປີໜ້າລະຫວ່າງລະດູນີ້.” ²²ເມື່ອພຣະເຈົ້າກ່າວຕໍ່ອັບຣາຮາມໝົດແລ້ວ ພຣະອົງກໍສະເດັດຈາກໄປ.

²³ຄັນຕໍ່ມາ ໃນວັນດຽວກັນນັ້ນ ອັບຣາຮາມໄດ້ເຮັດພິທີຕັດ ດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງໄວ້ໃຫ້ແກ່ລູກຊາຍ ຄືອິດຊະນາເອນພ້ອມທັງຂ້າໃຊ້ທຸກໆ ຄົນ ທັງຜູ້ທີ່ເກີດໃນເຮືອນ ແລະຜູ້ທີ່ຊື້ມາ. ²⁴ອັບຣາຮາມກໍຮັບພິທີຕັດເມື່ອອາຍຸໄດ້ເກົ້າສິບເກົ້າປີ. ²⁵ແລະອິດຊະນາເອນກໍຮັບ ເມື່ອອາຍຸໄດ້ສິບສາມປີ. ²⁶⁻²⁷ພວກເຂົາທັງສອງໄດ້ຮັບພິທີຕັດມີດຽວກັນກັບພວກຂ້າໃຊ້ທຸກຄົນ.

ບົດທີ 18

ຄຳສັນຍາກ່ຽວກັບການເກີດຂອງອິຊາກ

¹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກົດແກ່ອັບຣາຮາມທີ່ຕົ້ນໄມ້ສັກສິດຂອງມາມເຣ ຂະນະທີ່ເພິ່ນນັ່ງຢູ່ທີ່ປະຕູເຕັ້ນເວລາແດດຮ້ອນ. ²ເມື່ອອັບຣາຮາມເງິຍໜ້າຂຶ້ນກໍເຫັນຊາຍສາມຄົນຢືນຢູ່ທາງໜ້າເພິ່ນ ເມື່ອເຫັນເຂົາເພິ່ນຈຶ່ງຟ້າວລຸກຂຶ້ນແລ້ວອອກໄປຕ້ອນຮັບກັມຂາບລົງແລ້ວກ່າວວ່າ,

³“ທ່ານເຈົ້າຂ້າ ຖ້າຂ້ານ້ອຍເປັນຜູ້ສົມຄວນແກ່ທ່ານ ຈົ່ງແວ່ບ້ານຂ້ານ້ອຍກ່ອນຈະໄປທີ່ອື່ນສາເພາະຂ້ານ້ອຍເປັນຂ້າໃຊ້ຂອງທ່ານ. ⁴ຂ້ານ້ອຍຈະສົ່ງໃຫ້ເຂົາເອົານ້ຳມາໃຫ້ທ່ານລ້າງຕີນ ແລ້ວຂໍທ່ານຈົ່ງພັກຜ່ອນຢ່ອນອາລົມກ້ອງຕົ້ນໄມ້ນີ້ກ່ອນ. ⁵ຂ້ານ້ອຍຈະເອົາອາຫານໜ້ອຍໜຶ່ງໃຫ້ທ່ານຮັບປະທານ ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ມີແຮງເດີນທາງຕໍ່ໄປເພາະທ່ານໄດ້ມາຮອດບ້ານຂອງຂ້ານ້ອຍແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຍິນດີຮັບໃຊ້ທ່ານຢ່າງຈິງໃຈ” ຊາຍທັງສາມຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ດີແລ້ວ ຈົ່ງເຮັດຕາມທີ່ເຈົ້າໄດ້ເວົ້ານີ້ສາ.”

⁶ອັບຣາຮາມຟ້າວແລ່ນເຂົ້າໄປໃນຜ້າເຕັ້ນ ແລ້ວບອກຊາຣາວ່າ, “ໄວໆ ຮີບເອົາແປ້ງຢ່າງ

ລະອຽດສາມຄຸມານວດແລ້ວເຮັດເຂົ້າໜົມ.” ⁷ສ່ວນເພິ່ນກໍແລ່ນໄປທາງຝູງສັດ ແລະເລືອກເອົາງົວນ້ອຍໂຕຕຸ້ຍພິ ມາໃຫ້ຄົນໃຊ້ຂ້າແລ້ວຈັດແຈງເປັນອາຫານ. ⁸ຄັນແລ້ວ ເພິ່ນກໍເອົາເນີຍ ນໍ້ານົມສົດ ແລະຊີ້ນທີ່ຈັດແຈງແລ້ວນັ້ນ ມາວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາທັງສາມ ເມື່ອພວກເຂົາຮັບປະທານຢູ່ນັ້ນ ເພິ່ນກໍຍືນຢູ່ໃກ້ໆພວກເຂົາຢູ່ກ້ອງຕົ້ນໄມ້

⁹ຕໍ່ມາຊາຍທັງສາມຈຶ່ງຖາມອັບຮາຮາມວ່າ, “ຊາຮາເມຍຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ? “ເພິ່ນຕອບວ່າ, “ນາງຢູ່ໃນຜ້າເຕັນພຸ້ນ.” ¹⁰ແຂກທີ່ມາຢັ້ມຢາມກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ, “ເຮົາຂໍບອກຕໍ່ເຈົ້າວ່າ ອີກເກົ້າເດືອນນາງຊາຮາຈະມີລູກ ແລະເມື່ອຮອດເວລານັ້ນ ເຮົາຈະກັບມາອີກ” ນາງຊາຮາຊຶ່ງຍືນຟັງຢູ່ໃກ້ປະຕູເຕັນຂ້າງຫລັງສາມິກໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້. ¹¹ອັບຮາຮາມກັບຊາຮາຕ່າງກໍເຖົ້າຫລາຍແລ້ວ ອີກປະການໜຶ່ງຊາຮາກໍເຊົາເປັນປະຈຳເດືອນມາດົນແລ້ວ. ¹²ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງຍິ້ມຫົວໃນໃຈ ແລະເວົ້າວ່າ, “ດຽວນີ້ຂ້ອຍກໍເຖົ້າເກີນກວ່າທີ່ຈະມີລູກໄດ້ແລ້ວ ອີກຢ່າງໜຶ່ງຜົວຂອງຂ້ອຍກໍເຖົ້າຫລາຍແລ້ວ ຂ້ອຍຍັງຈະມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີຢູ່ບໍ່?”

¹³ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຖາມອັບຮາຮາມວ່າ, “ເປັນຫຍັງນາງຊາຮາຈຶ່ງຍິ້ມຫົວ ແລະເວົ້າວ່າ ເຮົາຈະມີລູກແທ້ບໍ່ ໃນເມື່ອເຮົາເຖົ້າແລ້ວເຊັ່ນນີ້? ¹⁴ມີຫຍັງທີ່ມັນຍາກສຳລັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຫລື? ໃນໄລຍະເກົ້າເດືອນເຮົາຈະກັບມາອີກ ແລະນາງຊາຮາຈະມີລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງ.” ¹⁵ຍ້ອນຄວາມຍ້ານກົວຂອງນາງຊາຮາຈຶ່ງປະຕິເສດວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຍິ້ມຫົວ” ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ແມ່ນແລ້ວ ເຈົ້າຍິ້ມຫົວແທ້.”

ອັບຮາຮາມອະທິຖານສຳລັບເມືອງໂຊໂດມ

¹⁶ຫລັງຈາກນັ້ນຊາຍທັງສາມກໍຈາກໄປສູ່ບ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະສາມາດເຫັນເມືອງ ໂຊໂດມ ໄດ້ອັບຮາຮາມກໍໄປສົ່ງພວກເຂົາ. ¹⁷ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຄິດວ່າ, “ເຮົາບໍ່ໄດ້ປິດບັງອັບຮາຮາມໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຈະກະທຳນີ້. ¹⁸ເຊື້ອສາຍຂອງລາວຈະກາຍເປັນປະເທດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະມີອຳນາດຊົນຊາດທັງປວງໃນໂລກກໍຈະຂໍຮ້ອງເຮົາໃຫ້ອວຍພອນພວກເຂົາເໝືອນດັ່ງເຮົາໄດ້ອວຍພອນໃຫ້ລາວ. ¹⁹ເຮົາໄດ້ເລືອກເອົາລາວກໍເພື່ອວ່າລາວຈະໄດ້ສັ່ງສອນພວກລູກຊາຍ ແລະຫລານເຫລັ້ນຂອງລາວໃຫ້ເຊື່ອຟັງຂໍ້ບັນຍັດຂອງເຮົາໂດຍປະພຶດໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະຊອບທຳແລ້ວເຮົາກໍຈະປະຕິບັດທຸກໆຢ່າງ ເພື່ອລາວຕາມທີ່ເຮົາໄດ້ສັນຍາໄວ້.”

²⁰ຕໍ່ມາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ, “ມີສຽງພ້ອງຮ້ອງອັນໜ້າຍ້ານກົວຕໍ່ສູ້ເມືອງ ໂຊໂດມກັບເມືອງ ໂກໂມຣາ ແລະຄວາມຜິດບາບຂອງຊາວເມືອງເອງກໍໜັກໜາຫລາຍ. ²¹ເຮົາຈະລົງມາພິສູດເບິ່ງວ່າ ການກ່າວຫາທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນນັ້ນ ຖືກຕ້ອງຫລືບໍ່? ເຮົາຈະຄົ້ນຫາໃຫ້ຮູ້ຄວາມຈິງ.”

²²ຕໍ່ມາ ຊາຍເຫລົ່ານັ້ນກໍຈາກໄປ ແລະມຸ້ງໜ້າສູ່ເມືອງ ໂຊໂດມ ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງຢູ່ກັບອັບຮາຮາມ. ²³ອັບຮາຮາມຫຍັບເຂົ້າມາໃກ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະທູນຖາມວ່າ, “ພຣະອົງຈະທຳລາຍຄົນຊອບທຳກັບຄົນອະທຳໄປພ້ອມໆ ກັນແທ້ຫລື? ²⁴ຖ້າວ່າມີຄົນຊອບທຳທຳສິບຄົນໃນເມືອງ ພຣະອົງກໍຈະທຳລາຍພົດເມືອງບໍ່? ພຣະອົງຈະບໍ່ປ່ອຍເມືອງນີ້ໄວ້ເພື່ອຊ່ອຍທຳສິບຄົນນັ້ນໃຫ້ພົ້ນຫລື? ²⁵ແນ່ນອນທີ່ສຸດ ພຣະອົງຈະບໍ່ຂ້າຄົນຊອບທຳພ້ອມກັບຄົນອະທຳ ພຣະອົງຈະບໍ່ກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ ຄົນຊອບທຳຈະຖືກລົງໂທດເໝືອນດັ່ງຄົນອະທຳເປັນໄປບໍ່ໄດ້ເດັດຂາດ ຜູ້ພິ-

ພາກສາໂລກຕ້ອງກະທຳທຸກສິ່ງຢ່າງຍຸດຕິທຳ.”

²⁶ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ຖ້າເຮົາພົບຄົນຊອບທຳຫ້າສິບຄົນໃນເມືອງໂຊໂດມ ເຮົາຈະໄວ້ຊີວິດຄົນທັງເມືອງ ເພາະເຫັນແກ່ຄົນຊອບທຳຫ້າສິບຄົນນັ້ນ.”

²⁷ອັບຣາຮາມ ທູນອີກວ່າ, “ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂໍພຣະອົງຊົງໂຜດອະໄພທີ່ຂ້ານ້ອຍກ້າເວົ້າກັບພຣະອົງອີກ ຂ້ານ້ອຍເປັນພຽງມະນຸດ ແລະອາດເປັນການບໍ່ສົມຄວນທີ່ມາຮ້ອງຂໍຕໍ່ພຣະອົງ. ²⁸ແຕ່ຖ້າບາງທີ່ມີຄົນຊອບທຳສິບຫ້າຄົນເທົ່ານັ້ນ ແທນທີ່ຈະມີຫ້າສິບ ພຣະອົງກໍຈະທຳລາຍພົດເມືອງເພາະຍ້ອນຂາດຫ້າຄົນນັ້ນຫລື? ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາຈະບໍ່ທຳລາຍເມືອງນັ້ນ ຖ້າເຮົາພົບຄົນຊອບທຳສິບຫ້າຄົນ.”

²⁹ອັບຣາຮາມ ທູນຖາມຕໍ່ໄປວ່າ, “ບາງທີຫາກມີພຽງສິບຄົນເດ?” ພຣະອົງຕອບວ່າ, “ເຮົາຈະບໍ່ທຳລາຍເມືອງນັ້ນຖ້າເຮົາພົບສິບຄົນ.”

³⁰ອັບຣາຮາມ ເວົ້າວ່າ, “ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂໍພຣະອົງຢ່າຟ້າວພຣະພິໂລດທ້ອນ ຂ້ານ້ອຍຂໍຖາມອີກວ່າ ຖ້າມີຄົນສາມສິບຄົນເດ?” ພຣະອົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາຈະບໍ່ກະທຳການນັ້ນ ຖ້າເຮົາພົບສາມສິບຄົນ.”

³¹ອັບຣາຮາມ ທູນວ່າ, “ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂໍພຣະອົງຊົງໂຜດອະໄພທີ່ຂ້ານ້ອຍກ້າເວົ້າກັບພຣະອົງອີກ ສົມມຸດວ່າມີພຽງຊາວຄົນເທົ່ານັ້ນເດ” ພຣະອົງຕອບວ່າ “ເຮົາຈະບໍ່ທຳລາຍເມືອງນັ້ນຖ້າເຮົາພົບຊາວຄົນ.”

³²ອັບຣາຮາມ ທູນຖາມອີກວ່າ, “ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໂຜດຢ່າພຣະພິໂລດຂ້ານ້ອຍທ້ອນ ຂ້ານ້ອຍຂໍທູນພຣະອົງອີກຄັ້ງໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ ພຣະອົງຈະເຮັດແນວໃດຖ້າມີພຽງສິບຄົນ?” ພຣະອົງຕອບວ່າ, “ເຮົາກໍຈະບໍ່ທຳລາຍເມືອງນັ້ນເໝືອນກັນຫາກມີພຽງແຕ່ສິບຄົນ.”

³³ຫລັງຈາກທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສົນທະນາກັບ ອັບຣາຮາມ ສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ ພຣະອົງກໍສະເດັດຈາກໄປ ແລະອັບຣາຮາມກໍກັບຄືນເມືອບ້ານຂອງຕົນ.

ບົດທີ 19

ຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງຊາວເມືອງໂຊໂດມ

¹ເມື່ອທູດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສອງອົງເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ໂຊໂດມ ເວລາຄ່ຳ ໂລດກໍນັ່ງຢູ່ທີ່ປະຕູບ່ອນຊາວເມືອງພົບປະສົນທະນາກັນ ເມື່ອໂລດເຫັນທ່ານທັງສອງກໍຟ້າວແລ່ນອອກໄປຕ້ອນຮັບລາວກື່ມຂາບລົງ

²ແລະເວົ້າວ່າ, “ອາດຍາເອີຍ ຂ້ານ້ອຍຂໍໄຫວ້ວອນທ່ານກະລຸນາແວ່ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂ້ານ້ອຍກ່ອນທ້ອນ ທ່ານຈະລ້າງຕີນ ແລະພັກແຮມຄືນກໍໄດ້ ຄັນຕອນເຊົ້າມາທ່ານຈຶ່ງຄ່ອຍເດີນທາງຕໍ່ໄປ” ແຕ່ທູດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕອບວ່າ, “ບໍ່ດອກ ພວກເຮົາຈະຄ້າງຄືນຢູ່ແຄມທາງຖະໜົນຂອງເມືອງນີ້.”

³ແຕ່ໂລດກໍຂໍຮ້ອງອີກ ແລະໃນທີ່ສຸດ ຊາຍທັງສອງກໍຕົກລົງໄປເຮືອນຂອງລາວ ໂລດຈຶ່ງໄດ້ຈັດແຈ້ງເຂົ້າໜົມແລະອາຫານອັນດີມາຕ້ອນຮັບ. ⁴ກ່ອນທ່ານທັງສອງຈະເຂົ້າໄປນອນພວກຜູ້

ຊາຍຊາວເມືອງ ໂຊໂດມ ທັງໝູ່ ແລະເຖົ້າໄດ້ພາກັນອ້ອມເຮືອນນັ້ນໄວ້. ⁵ພວກເຂົາຮ້ອງ ໂລດອອກມາແລະຖາມວ່າ, “ຜູ້ຊາຍທີ່ມາພັກເຊົາຢູ່ບ້ານເຈົ້າຄືນນີ້ຢູ່ໃສ? ຈົ່ງພາພວກເຂົາອອກມາເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ສົມສູ້ກັບເຂົາ.”

⁶⁻⁷ໂລດອອກມາຫາພວກຊາວເມືອງນັ້ນແລ້ວອັດປະຕູໄວ້ ລາວເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, “ພີ່ນ້ອງເອີຍເຮົາຂໍນຳ ຢ່າເຮັດແນວບໍ່ດີເຊັ່ນນີ້ເທາະ. ⁸ເອົາຢ່າງນີ້ສາ ເຮົາມີລູກສາວຢູ່ສອງຄົນທີ່ຍັງບໍ່ເຄີຍຜ່ານຜູ້ຊາຍມາຈັກເທື່ອ ເຮົາຈະນຳອອກມາໃຫ້ ທ່ານຈະເຮັດກັບພວກເຂົາແນວໃດກໍໄດ້ຕາມໃຈມັກ ແຕ່ຂໍຢ່າເຮັດສິ່ງໃດໃຫ້ແກ່ຊາຍສອງຄົນນີ້ ເພາະເພິ່ນເປັນແຂກຂອງເຮົາ ເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງຄຸ້ມຄອງພວກເພິ່ນ.”

⁹ແຕ່ພວກເຂົາຕອບ ໂລດວ່າ, “ຖອຍອອກໄປບັກຕ່າງດ້າວ ມືງແມ່ນໃຜທີ່ບັງອາດມາສັ່ງສອນພວກກູ? ຫລີກອອກໄປ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນກູຈະເຮັດກັບມືງໜັກກວ່າເຮັດກັບພວກເຂົາ” ພວກເຂົາຊຸກໂລດໃຫ້ຖອຍໄປ ແລ້ວຈະພາກັນພັງປະຕູເຂົ້າໄປ.

¹⁰ແຕ່ຊາຍທັງສອງທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນນັ້ນໄຂປະຕູອອກມາດຶງ ໂລດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນແລ້ວອັດປະຕູໄວ້. ¹¹ໃນທັນໃດນັ້ນ ຊາຍທັງສອງກໍບັນດານໃຫ້ພວກອັນຕະພານຢູ່ຂ້າງນອກນັ້ນບໍ່ເຫັນຮຸ່ງດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຫັນປະຕູເຮືອນໄດ້.

ໂລດໜີອອກຈາກເມືອງໂຊໂດມ

¹²ຊາຍທັງສອງຖາມ ໂລດວ່າ, “ເຈົ້າມີໃຜອີກແດ່ຢູ່ໃນເມືອງນີ້? ຈົ່ງເອົາພວກລູກຊາຍພວກລູກສາວແລະພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າອອກຈາກເມືອງນີ້ໄວ້ ເພາະວ່າພວກເຮົາກຳລັງຈະທຳລາຍບ່ອນນີ້.

¹³ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງພ້ອງຮ້ອງອັນໜ້າຍ້ານກົວຕໍ່ສູ້ປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້ ຈຶ່ງຊົງໃຊ້ພວກເຮົາມາທຳລາຍເມືອງໂຊໂດມ ເສຍ.”

¹⁴ຄັນແລ້ວ ໂລດຈຶ່ງໄປເວົ້າກັບພວກຄູ່ພັນຂອງລູກສາວຕົນວ່າ, “ຈົ່ງໜີອອກຈາກເມືອງນີ້ໄປໄວໆ ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະທຳລາຍບ່ອນນີ້” ແຕ່ພວກເຂົາຄິດວ່າ ໂລດເວົ້າຫລິ້ນ.

¹⁵ເມື່ອເວລາຮຸ່ງເຮົາ ພວກທູດຂອງພຣະເຈົ້າພະຍາຍາມເລັ່ງ ໂລດໂດຍເວົ້າວ່າ, “ໄວໆ ຈົ່ງເອົາເມຍ ແລະລູກສາວສອງຄົນຂອງເຈົ້າອອກໜີໄປ ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເສຍຊີວິດ ເມື່ອເມືອງນີ້ຖືກທຳລາຍ.” ¹⁶ແຕ່ໂລດຍັງສົງໄສຢູ່ ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງສົງສານລາວດັ່ງນັ້ນທູດທັງສອງຈຶ່ງດຶງມືລາວ ພ້ອມທັງເມຍ ແລະລູກສາວພາກັນອອກຈາກເມືອງນີ້ໄປ.

¹⁷ເມື່ອພວກເຂົາຖືກນຳພາອອກຈາກເມືອງໄປແລ້ວ ທູດຂອງພຣະເຈົ້າອົງໜຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຈົ່ງຟ້າວໜີເອົາຕົວລອດ ຢ່າຫລົງວອດຄືນຫລັງ ແລະຢ່າຢຸດຢູ່ຮ່ອມພູ ໃຫ້ພາກັນແລ່ນຂຶ້ນໄປເທິງພູນ້ອຍພຸ້ນ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ຕາຍ.”

¹⁸⁻¹⁹ແຕ່ໂລດຕອບວ່າ, “ບໍ່ດອກທ່ານເອີຍ ທ່ານມີຄວາມເມດຕາກະລຸນາ ແລະມີບຸນຄຸນຕໍ່ຂ້ານ້ອຍຫລາຍແລ້ວທີ່ໄດ້ຊ່ວຍຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍໄວ້ ແຕ່ວ່າພູນ້ອຍນັ້ນຍັງຢູ່ໄກຫລາຍ ໄພວິ-ບັດຈະຕາມມາຫັນຂ້ານ້ອຍ ແລະຂ້ານ້ອຍກໍຈະເສຍຊີວິດກ່ອນຈະໄປເຖິງທີ່ນັ້ນ. ²⁰ທ່ານເຫັນເມືອງນ້ອຍນັ້ນບໍ່? ເມືອງນັ້ນຢູ່ໃກ້ພໍທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະໄປເຖິງກ່ອນໄດ້ ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄປຫັນສາ ທ່ານເຫັນແລ້ວວ່າມັນເປັນພຽງເມືອງນ້ອຍໆ ແລະຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍອາດຈະປອດໄພ.”

²¹ທູດຂອງພຣະເຈົ້າຕອບວ່າ, “ເຮົາຕົກລົງ ເຮົາຈະບໍ່ທຳລາຍເມືອງນັ້ນ. ²²ຮີບພ້າວແລ່ນໄປໄວໆ ເຮົາຈະບໍ່ທຳສິ່ງໜຶ່ງສິ່ງໃດກ່ອນເຈົ້າຈະໄປຮອດທັນ” ແລ້ວທູດຂອງພຣະເຈົ້າກໍປະພວກເຂົາໄວ້ທັນ ຍ້ອນໂລດເວົ້າວ່າບ່ອນນັ້ນນ້ອຍ ເມືອງນັ້ນຈຶ່ງມີຊື່ວ່າ ໂຊອາ.

ການທຳລາຍເມືອງໂຊໂດມ ແລະເມືອງໂກໂມຣາ

²³ເມື່ອໂລດໄປເຖິງເມືອງ ໂຊອາຕາເວັນກໍກຳລັງຂຶ້ນ ²⁴ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຊົງເຮັດໃຫ້ໄຟແລະມາດມາແຕ່ທ້ອງຟ້າ, ຕົກລົງມາໃສ່ເມືອງ ໂຊໂດມ ແລະເມືອງ ໂກໂມຣາ. ²⁵ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງທຳລາຍສອງເມືອງ ແລະຮ່ອມພູທັງໝົດພ້ອມທັງປະຊາຊົນທຸກຄົນໃນເມືອງ ແລະພຶດພັນຕ່າງໆ ທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກດິນ. ²⁶ແຕ່ເມຍຂອງໂລດໄດ້ຫລົງຄືນຫລັງ ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງກາຍເປັນເສົາເກືອ.

²⁷ຕັ້ງແຕ່ເຊົ້າມືດຂອງມື້ຕໍ່ມາອັບຮາຣາມ ຈຶ່ງພ້າວໄປບ່ອນທີ່ເພິ່ນເຝົ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ²⁸ເພິ່ນຫລົງວລົງເບິ່ງ ເມືອງ ໂຊໂດມ ເມືອງ ໂກໂມຣາ ແລະຮ່ອມພູທັງໝົດຈຶ່ງເຫັນຄວັນໄຟພຸ່ງຂຶ້ນມາຈາກບ່ອນນັ້ນເໝືອນດັ່ງຄວັນໄຟທີ່ພຸ່ງຂຶ້ນມາຈາກເຕົາຫລອມໃຫຍ່.

²⁹ແຕ່ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງທຳລາຍເມືອງທັງສອງຢູ່ໃນຮ່ອມພູນັ້ນ ພຣະອົງຍັງຈຶ່ງຈຳຄຳຮ້ອງຂໍຂອງອັບຮາຣາມຢູ່ ໂດຍຊ່ວຍ ໂລດໃຫ້ພົ້ນຈາກອັນຕະລາຍ.

ກົກເຄົ້າຂອງພວກໂມອາບ ແລະອາໂມນ

³⁰ໂລດມີຄວາມຍ້ານຕໍ່ເຫດການທີ່ຜ່ານມາ ຈົນບໍ່ຢາກອາໄສຢູ່ເມືອງ ໂຊອາ ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງພາລູກສາວທັງສອງຍ້າຍໄປອາໄສຢູ່ໃນຖ້ຳທີ່ພູນ້ອຍ. ³¹ຜູ້ເອື້ອຍຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ນ້ອງວ່າ, “ພໍ່ພວກເຮົາກໍເຖົາແກ່ແລ້ວ ແລະບໍ່ມີລູກຊາຍຂອງຜູ້ໃດເລີຍເຫລືອຢູ່ໃນໂລກນີ້ ທີ່ຈະມາແຕ່ງງານກັບພວກເຮົາ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະມີລູກສືບໜໍ່ແທນແນວຕາມທຳນຽມ. ³²ມາເທາະເຮົາຈຶ່ງເອົາເຫລົ້າໃຫ້ພໍ່ດີມໃຫ້ເມົາ ແລ້ວຮ່ວມປະເວນີກັບເພິ່ນ ເພື່ອຈະໄດ້ລູກຈາກພໍ່ຂອງພວກເຮົາ.”

³³ໃນຄືນນັ້ນ ພວກນາງໄດ້ເອົາເຫລົ້າອະງຸ່ນໃຫ້ພໍ່ດີມຈົນເມົາ ແລ້ວເອື້ອຍກໍຮ່ວມປະເວນີກັບພໍ່ແຕ່ພໍ່ບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍຍ້ອນຄວາມມືນເມົາ. ³⁴ມື້ຕໍ່ມາເອື້ອຍຈຶ່ງເວົ້າກັບນ້ອງວ່າ, “ຂ້ອຍໄດ້ຮ່ວມປະເວນີກັບພໍ່ແລ້ວຄືນວານນີ້ ຄືນນີ້ແລງນີ້ພວກເຮົາຕ້ອງເຮັດໃຫ້ເພິ່ນເມົາອີກ ແລ້ວແມ່ນທີ່ເຈົ້າຈະເຮັດຄືກັບຂ້ອຍ ຄັນແລ້ວພວກເຮົາທັງສອງກໍຈະໄດ້ລູກນຳພໍ່. ³⁵ໃນຄືນນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງເອົາເຫລົ້າໃຫ້ພໍ່ດີມຈົນເມົາ ແລ້ວຜູ້ເປັນນ້ອງກໍຮ່ວມປະເວນີກັບພໍ່ ຍ້ອນຄວາມມືນເມົາເພິ່ນຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ເລື່ອງນີ້ເລີຍ.

³⁶ດ້ວຍວິທີນີ້ລູກສາວຂອງ ໂລດທັງສອງຈຶ່ງຖືພາ. ³⁷ຜູ້ເອື້ອຍໄດ້ລູກຊາຍຊື່ໂມອາບ ລາວໄດ້ເປັນບັນພະບູລຸດຂອງຊາວ ໂມອາບ ມາຈົນຮອດປັດຈຸບັນນີ້. ³⁸ຜູ້ນ້ອງໄດ້ລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຄືກັນຊື່ເບັນ-ອາມີ ລາວໄດ້ເປັນບັນພະບູລຸດຂອງຊາວອາໂມນມາຈົນເຖິງປັດຈຸບັນນີ້.

ບົດທີ 20

ອັບຮາຣາມ ແລະອາບິເລເລັກ

¹ອັບຮາຣາມໄດ້ຍ້າຍຈາກເມືອງມາເຣໄປສູ່ເຂດ ເນເກັບ ແລ້ວໄດ້ຕັ້ງຖິ່ນຖານອາໄສຢູ່ລະ-

ຫວ່າງເມືອງກາເດັດ ແລະເມືອງຊູເຣ ໃນເວລານັ້ນເພິ່ນກໍໄດ້ພັກພາອາໄສຢູ່ເມືອງເກຣາ. ²ເພິ່ນເວົ້າວ່ານາງຊາຣາຜູ້ເປັນເມຍ ເປັນນ້ອງສາວຂອງເພິ່ນ ດັ່ງນັ້ນ ອາບິເມເລັກເຈົ້າຊີວິດແຫ່ງເກຣາຈຶ່ງໄດ້ເອົານາງຊາຣາໄປ.

³ໃນຄືນນັ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະກົດໃນຄວາມຝັນຂອງເຈົ້າຊີວິດ ແລະເວົ້າວ່າ, “ເຈົ້າຈະຕາຍເຫດວ່ານາງຊາຣາເປັນຍິງທີ່ໄດ້ແຕ່ງງານແລ້ວ.”

⁴ແຕ່ວ່າກະສັດອາບິເມເລັກ ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ແຕະຕ້ອງນາງແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍໄດ້ທູນວ່າ, “ຂ້າພະອົງເຈົ້າ ພຣະອົງຈະຂ້າຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດຫລື. ⁵ອັບຣາຮາມ ເວົ້າວ່ານາງເປັນນ້ອງສາວຂອງຕົນ ແລະນາງຊາຣາເອງກໍເວົ້າວ່າລາວເປັນອ້າຍຂອງນາງ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກະທຳສິ່ງນັ້ນດ້ວຍຄວາມບໍລິສຸດໃຈ ແລະບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດຫຍັງເລີຍ.”

⁶ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຕອບໃນຄວາມຝັນແກ່ກະສັດວ່າ, “ຖືກແລ້ວເຮົາກໍຮູ້ວ່າເຈົ້າໄດ້ກະທຳດ້ວຍຄວາມບໍລິສຸດໃຈ ດັ່ງນີ້ແຫລະ ເຮົາຈຶ່ງຮັກສາເຈົ້າໄວ້ບໍ່ໃຫ້ເຮັດຜິດຕໍ່ເຮົາດ້ວຍການແຕະຕ້ອງນາງ. ⁷ບັດນີ້ ຈົ່ງເອົາຜູ້ຍິງໄປສົ່ງໃຫ້ຜົວຂອງນາງຄືນສາ ຜົວຂອງນາງເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳຂອງເຮົາ ລາວຈະອ້ອນວອນໃຫ້ເຈົ້າເພື່ອເຈົ້າຈະບໍ່ຕາຍ ແຕ່ເຮົາຂໍເຕືອນເຈົ້າວ່າ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເອົານາງໄປສົ່ງຄືນ ເຈົ້າ ແລະຄອບຄົວຂອງເຈົ້າທັງໝົດຈະຕ້ອງຕາຍ.”

⁸ແຕ່ເຂົ້າມືດຂອງມື້ໃໝ່ ກະສັດອາບິເມເລັກໄດ້ເອີ້ນຂ້າໃຊ້ມາພົດທຸກຄົນ ແລະໄດ້ຊົງເລົ່າເຫດການນັ້ນໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ ພວກເຂົາຈຶ່ງມີຄວາມຍ້ານກົວຫລາຍ. ⁹ຕໍ່ມາ ກະສັດອາບິເມເລັກຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນອັບຣາຮາມມາແລະໄດ້ຖາມເພິ່ນວ່າ, “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນີ້ແກ່ພວກເຮົາ? ເຮົາໄດ້ເຮັດຜິດຫຍັງແກ່ເຈົ້າແດ່ ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ນຳເອົາຄວາມບາບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ມາໃຫ້ເຮົາ ແລະລາຊະອານາຈັກຂອງເຮົາ? ການທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດແກ່ເຮົານັ້ນ ບໍ່ເປັນການສົມຄວນເລີຍ. ¹⁰ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດເຊັ່ນນີ້?

¹¹ອັບຣາຮາມ ຈຶ່ງກາບທູນວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຄິດວ່າໃນທີ່ນີ້ບໍ່ມີໃຜຍ້ານຢາກການຕັດສິນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຄິດວ່າເຂົາຕ້ອງຂ້າ ຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອຈະເອົາເມຍຂອງຂ້ານ້ອຍໄປ. ¹²ທີ່ຈົງນາງເອງກໍເປັນນ້ອງສາວຂອງຂ້ານ້ອຍແທ້ ນາງເປັນລູກຕ່າງແມ່ເທົ່ານັ້ນ ແລະຂ້ານ້ອຍໄດ້ແຕ່ງງານກັບນາງ. ¹³ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໜີຈາກເຮືອນຂອງບິດາໄປສູ່ດິນແດນຕ່າງປະເທດ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງເວົ້າກັບນາງວ່າ ເຈົ້າຕ້ອງສະແດງຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ຂ້ອຍໃນທຸກໆບ່ອນທີ່ເຮົາໄປໂດຍເວົ້າເຖິງຂ້ອຍວ່າ ຂ້ອຍເປັນອ້າຍຂອງເຈົ້າ.”

¹⁴ຄັນຕໍ່ມາກະສັດອາບິເມເລັກ ກໍສົ່ງນາງຊາຣາຄືນໃຫ້ອັບຣາຮາມ. ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ພະອົງຍັງໄດ້ເອົາຝູງແກະ, ຝູງງົວ ແລະຂ້າໃຊ້ໃຫ້ເພິ່ນ ອີກ. ¹⁵ພຣະອົງເວົ້າກັບອັບຣາຮາມວ່າ, “ບ່ອນນີ້ແມ່ນຖິ່ນຂອງເຮົາທັງໝົດ ເຈົ້າຈະອາໄສຢູ່ບ່ອນໃດກໍໄດ້ຕາມແຕ່ເຈົ້າຕ້ອງການ.”

¹⁶ແລ້ວພະອົງຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ນາງຊາຣາວ່າ, “ເຮົາເອົາເງິນພັນຫລຽນໃຫ້ອ້າຍຂອງເຈົ້າ ເພື່ອເປັນຂໍ້ພິສູດໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ນຳເຈົ້າເຫັນວ່າ ເຈົ້າເປັນຄົນສັດຊື່ ແລະບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດຫຍັງເລີຍ.”

¹⁷ຍ້ອນເລື່ອງນາງຊາຣາເມຍຂອງອັບຣາຮາມ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກຜູ້ຍິງທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນພະລາຊະວັງ ຂອງກະສັດອາບິເມເລັກບໍ່ມີລູກ. ¹⁸ສະນັ້ນ ຍ້ອນການອ້ອນວອນຂອງອັບຣາ-

ຮາມ ເພື່ອກະສັດອາບິເລເລັກພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງໂຜດໃຫ້ພະອົງດີເປັນປົກກະຕິ ພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດໃຫ້ມະເຫສີ ແລະພວກຂ້າໃຊ້ຍິງທັງຫລາຍດີ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງມີລູກໄດ້.

ບົດທີ 21

ການເກີດຂອງອີຊາກ

¹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໂຜດຊ່ອຍນາງ ຊາຣາຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງສັນຍາໄວ້ ²ນາງໄດ້ຖືພາ ແລະໄດ້ລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງ ໃຫ້ ອັບຣາຮາມ ເມື່ອເພິ່ນເຖົ້າແກ່ແລ້ວ ເດັກນ້ອຍນັ້ນໄດ້ເກີດຕາມເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບອກໄວ້. ³ອັບຣາຮາມໃສ່ຊື່ລູກຊາຍວ່າອີຊາກ. ⁴ເມື່ອອີຊາກອາຍຸໄດ້ແປດມື້ອັບຣາຮາມກໍເຮັດພິທີຕັດໃຫ້ຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງເພິ່ນໄວ້. ⁵ເມື່ອອີຊາກເກີດມາອັບຣາຮາມອາຍຸໄດ້ຮ້ອຍປີ

⁶ແລ້ວນາງ ຊາຣາ ເວົ້າວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລະສຽງຫົວໃຫ້ແກ່ຂ້ອຍ ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ກໍຈະຫົວໄປນຳຂ້ອຍ.” ⁷ນາງເວົ້າຕື່ມອີກວ່າ, “ໃຜຈະເວົ້າກັບອັບຣາຮາມໄດ້ວ່າ ຊາຣາຍັງຈະມີລູກ? ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ ຂ້ອຍໄດ້ລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງໃຫ້ເພິ່ນເມື່ອເພິ່ນເຖົ້າແກ່ແລ້ວ.”

⁸ເດັກນ້ອຍນັ້ນກໍຈະເລີນເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃນມື້ທີ່ ອີຊາກຢ່າງົມອັບຣາຮາມໄດ້ຈັດງານກິນລ້ຽງຢ່າງໃຫຍ່ໂຕ.

ອັບຣາຮາມສົ່ງຮາກາແລະອິດຊະມາເອນໃຫ້ໜີໄປ

⁹ມື້ໜຶ່ງ ອິດຊະມາເອນ ລູກຊາຍຂອງນາງ ຮາກາ ຊາວ ເອຍິບ ກຳລັງຫລິ້ນຢູ່ກັບ ອີຊາກ ລູກຊາຍຂອງນາງ ຊາຣາ. ¹⁰ເມື່ອນາງ ຊາຣາ ເຫັນເຊັ່ນນັ້ນ ຈຶ່ງເວົ້າກັບອັບຣາຮາມວ່າ, “ຈົ່ງສົ່ງທາດຍິງຜູ້ນີ້ ແລະລູກຊາຍຂອງນາງໜີໄປສາ ເພາະວ່າບໍ່ສົມຄວນໃຫ້ລູກຊາຍຂອງມັນໄດ້ຮັບສ່ວນໜຶ່ງສ່ວນໃດໃນກອງມໍລະດົກຂອງເຈົ້າເລີຍ ແມ່ນ ອີຊາກລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະໄດ້ຮັບແຕ່ຜູ້ດຽວ.

¹¹“ເລື່ອງນີ້ສ້າງຄວາມໜັກໃຈໃຫ້ແກ່ອັບຣາຮາມ ເປັນຢ່າງຍິ່ງ ເພາະອິດຊະມາເອນກໍເປັນລູກຂອງເພິ່ນຄືກັນ. ¹²ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວກັບອັບຣາຮາມວ່າ ຢ່າສູ່ອຸກໃຈໃນເລື່ອງເດັກນ້ອຍ ແລະທາດຍິງຮາການັ້ນເລີຍ ຈົ່ງເຮັດຕາມທີ່ຊາຣາບອກເຈົ້າ ເພາະວ່າຍ້ອນອີຊາກ ເຈົ້າຈະມີເຊື້ອສາຍຢ່າງຫລວງຫລາຍຕາມທີ່ເຮົາໄດ້ສັນຍາໄວ້. ¹³ເຮົາຈະໃຫ້ລູກຂອງທາດຍິງນັ້ນ ມີລູກຫລານຢ່າງຫລວງຫລາຍຄືກັນ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ກາຍເປັນອີກປະເທດໜຶ່ງ ເພາະລາວກໍເປັນລູກຂອງເຈົ້າຄືກັນ.”

¹⁴ມື້ຕໍ່ມາຕັ້ງແຕ່ເຊົ້າມືດ ອັບຣາຮາມເອົາອາຫານແລະ ນ້ຳເຕົ້າໜ່ວຍໜຶ່ງໃຫ້ນາງ ຮາກາ ເອົາເດັກນ້ອຍເຈ່ຍໃສ່ຫລັງຂອງນາງ ແລ້ວສົ່ງນາງອອກໜີໄປ ນາງຈຶ່ງຊັດເຊພະເນຈອນໄປໃນຖິ່ນກັນດານ ເບເອ-ເຊບາ. ¹⁵ເມື່ອນ້ຳໃນເຕົ້ານັ້ນໝົດ ນາງຈຶ່ງປະລູກໄວ້ຢູ່ກ້ອງພຸ່ມໄມ້ແຫ່ງໜຶ່ງ. ¹⁶ແລ້ວໜີໄປນັ່ງຢູ່ຫ່າງຈາກເດັກນ້ອຍປະມານຮ້ອຍຫລາ. ນາງເວົ້າຢູ່ຜູ້ດຽວວ່າ, “ຂ້ອຍບໍ່ກ້າເບິ່ງລູກຂ້ອຍຕາຍ” ເມື່ອນາງນັ່ງລົງບ່ອນນັ້ນ ເດັກກໍເລີ່ມຮ້ອງໄຫ້ຂຶ້ນ.

¹⁷ພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ຍິນສຽງເດັກນ້ອຍຮ້ອງໄຫ້ ແລະທູດຂອງພຣະອົງໄດ້ເອີ້ນນາງຮາກາຈາກສະຫວັນຊັ້ນຟ້າວ່າ “ຮາກາເຈົ້າມີຄວາມອຸກອັ່ງຫຍັງ? ຢ່າສູ່ຍ້ານເລີຍ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງເດັກນ້ອຍໄຫ້ແລ້ວ. ¹⁸ຈົ່ງລຸກໄປຮູ້ມແລະອອຍລາວສາ ເຮົາຈະໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງລາວມີຢ່າງຫລວງຫລາຍຈົນເກີດເປັນປະເທດໃຫຍ່. ¹⁹ຄັນແລ້ວພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ນາງເຫັນສ້າງໜ່ວຍໜຶ່ງ ນາງຈຶ່ງຟ້າວໄປຕັກເອົານ້ຳຈົນເຕັມເຕົ້າແລ້ວເອົາໄປໃຫ້ລູກຊາຍກິນ.

²⁰ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເດັກນ້ອຍນັ້ນຈົນລາວຈະເລີນເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ລາວໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນປ່າກັນດານປາຣານ ໄດ້ກາຍເປັນນາຍພານທີ່ສະຫລາດແລະຊຳນານ. ²¹ແມ່ໄດ້ທາເມຍຈາກປະເທດເອຢິບມາໃຫ້ລາວ.

ຂໍ້ຕົກລົງລະຫວ່າງອັບຣາຮາມແລະກະສັດອາບິເມເລັກ

²²ໃນຄາວນັ້ນ ກະສັດອາບິເມເລັກ ໄດ້ສະເດັດໄປຫາອັບຣາຮາມກັບຟີໂກນ ນາຍທະຫານຂອງພະອົງແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າໃນການກະທຳທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ. ²³ສະນັ້ນ ຈົ່ງປະຕິຍານໃນທີ່ນີ້ຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າວ່າ”, “ເຈົ້າຈະບໍ່ຫລອກລວງເຮົາ ລູກຫລານ ຫລືເຊື້ອສາຍຂອງເຮົາ ມີຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ເຈົ້າ ດັ່ງນັ້ນຈົ່ງສັນຍາແກ່ເຮົາວ່າ ເຈົ້າຈະສັດຊື່ຕໍ່ເຮົາຄືກັນແລະຕໍ່ແຜ່ນດິນທີ່ເຈົ້າອາໄສຢູ່ນີ້.”

²⁴ອັບຣາຮາມກໍທູນຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຂໍປະຕິຍານ.” ²⁵ອັບຣາຮາມຮ້ອງຂໍຕໍ່ກະສັດອາບິເມເລັກ ກ່ຽວເລື່ອງນ້ຳສ້າງທີ່ຂ້າລາຊະການຂອງພະອົງໄດ້ຍຶດເອົາ. ²⁶ກະສັດອາບິເມເລັກຈຶ່ງກ່າວວ່າ, “ເຮົາບໍ່ຮູ້ເລື່ອງນີ້ເຈົ້າບໍ່ບອກເຮົາ ແລະແມ່ນເທື່ອທຳອິດທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້.”

²⁷ຄັນແລ້ວອັບຣາຮາມກໍເອົາແກະ ແລະງົວບາງຕົວຖວາຍແກ່ອາບິເມເລັກ. ²⁸ອັບຣາຮາມແຍກເອົາແກະເຈັດໂຕອອກມາຈາກຝູງ. ²⁹ກະສັດອາບິເມເລັກຈຶ່ງຖາມເພິ່ນວ່າ “ເຈົ້າແຍກແກະເຈັດໂຕອອກມາເຮັດຫຍັງ?” ³⁰ອັບຣາຮາມທູນຕອບວ່າ ພະອົງຈຶ່ງຮັບລູກແກະເຈັດໂຕນີ້ໄປສາດ້ວຍການກະທຳເຊັ່ນນີ້ ພະອົງຈະຊົງຮັບຮູ້ວ່າຂ້ານ້ອຍໄດ້ຂຸດນ້ຳສ້າງນີ້. ³¹ດັ່ງນັ້ນບ່ອນນີ້ຈຶ່ງເອີ້ນວ່າ ເບເອ-ເຊບາ ເພາະວ່າເປັນບ່ອນທີ່ທັງສອງໄດ້ປະຕິຍານຕໍ່ກັນ.

³²ຫລັງຈາກທັງສອງໄດ້ຕັ້ງຂໍ້ຕົກລົງທີ່ ເບເອ-ເຊບາ ແລ້ວ ກະສັດອາບິເມເລັກ ແລະຟີໂກນ ນາຍທະຫານຂອງພຣະອົງກໍພາກັນກັບຄືນສູ່ດິນແດນພວກຟິລິດສະຕິນ. ³³ຄັນແລ້ວ ອັບຣາຮາມໄດ້ປູກຕົ້ນໄມ້ໃສ່ທີ່ ເບເອ-ເຊບາ ແລະໄດ້ນະມັດສະການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງຕັ້ງຢູ່ເປັນນິດ. ³⁴ອັບຣາຮາມໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນປະເທດຟິລິດສະຕິນ ເປັນເວລາຫລາຍມື້.

ບົດທີ 22

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊົງສົ່ງໃຫ້ອັບຣາຮາມຖວາຍອີຊາກ

¹ຄັນຕໍ່ມາ ພຣະເຈົ້າຊົງລອງໃຈອັບຣາຮາມ ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເພິ່ນວ່າ, “ອັບຣາຮາມເອີຍ” ເພິ່ນຈຶ່ງທູນຕອບວ່າ, “ໂດຍຂ້ານ້ອຍ.” ²ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງເອົາອີຊາກລູກຊາຍສຸດທີ່ຮັກຄົນດຽວຂອງເຈົ້າໄປຍັງແຄວ້ນ ໂມຣີຢາ ໃນທີ່ນັ້ນຈົ່ງຜົາລາວຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູ-ຊາແກ່ເຮົາຢູ່ເທິງພູແຫ່ງໜຶ່ງ ທີ່ເຮົາຈະບອກແກ່ເຈົ້າ.”

³ອັບຮາຮາມຈຶ່ງລູກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າມືດ ເອົາອານໃສ່ເທິງຫລັງລໍແລ້ວເອົາອີຊາກ ກັບຄືນໃຊ້ສອງຄົນໄປນຳຕົນ ພ້ອມນີ້ເພິ່ນໄດ້ຕຽມເອົາພືນເພື່ອເຜົາເຄື່ອງບູຊາ ແລ້ວພາກັນອອກເດີນທາງມຸ່ງໜ້າໄປສູ່ບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງບອກໄວ້.

⁴ເມື່ອເດີນທາງມາໄດ້ສາມມື້ ອັບຮາຮາມກໍແລເຫັນບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງບອກນັ້ນແຕ່ໄກ. ⁵ຄັນແລ້ວເພິ່ນຈຶ່ງເວົ້າກັບຄືນໃຊ້ວ່າ, “ພວກເຈົ້າກັບລໍຈຶ່ງຖ້າຂ້ອຍຢູ່ນີ້ ຂ້ອຍກັບລູກຈະພາກັນຂຶ້ນໄປນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງພູພຸ້ນ ແລ້ວຈະກັບມາຫາ.”

⁶ອັບຮາຮາມເອົາພືນໃຫ້ອີຊາກແບກໄປ ສ່ວນເພິ່ນເອງກໍຖືເອົາໄຟ ແລະມືດ ແລ້ວທັງສອງພໍ່ລູກກໍພາກັນມຸ່ງໜ້າໄປທີ່ນັ້ນ. ⁷ເມື່ອກຳລັງເດີນທາງໄປນັ້ນ ອີຊາກຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ອັບຮາຮາມວ່າ, “ພໍ່ເອີຍ” ພໍ່ຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ແມ່ນຫຍັງລູກ” ອີຊາກຈຶ່ງຖາມຕໍ່ໄປວ່າ, “ພືນ ແລະໄຟກໍມີແລ້ວແຕ່ລູກແກະທີ່ຈະເຜົາຖວາຍບູຊານັ້ນຢູ່ໃສ?”. ⁸ອັບຮາຮາມຕອບວ່າ, “ລູກເອີຍ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຈັດຫາໃຫ້ເອງ” ສອງພໍ່ລູກກໍພາກັນເດີນທາງຕໍ່ໄປ.

⁹ເມື່ອເຂົາໄປຮອດບ່ອນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງບອກໄວ້ແລ້ວ ອັບຮາຮາມຈຶ່ງສ້າງແທ່ນບູຊາຂຶ້ນ ຈັດເອົາພືນວາງໄວ້ເທິງແທ່ນນັ້ນ ແລ້ວມັດລູກຊາຍຂອງຕົນວາງໄວ້ເທິງກອງພືນທີ່ແທ່ນບູຊາ. ¹⁰ແລ້ວເພິ່ນຈຶ່ງຈັບມືດຕຽມຈະຂ້າລູກຊາຍ. ¹¹ແຕ່ທັນໃດນັ້ນ ທູດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເອີ້ນມາແຕ່ສະຫວັນຊັ້ນຟ້າວ່າ, “ອັບຮາຮາມ ເອີຍ” ເພິ່ນຈຶ່ງທູນຕອບວ່າ, “ໂດຍຂ້ານ້ອຍ.” ¹²ທູດຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ, “ຢ່າທຳຮ້າຍຫລືເຮັດຫຍັງແກ່ເດັກຊາຍຜູ້ນີ້ ບັດນີ້ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າເຈົ້າເຊື່ອຟັງ ແລະຍົາເຖງພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ດ້ວຍວ່າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫວງລູກຊາຍໂທນຂອງເຈົ້າໄວ້ ແຕ່ໄດ້ຍອມຖວາຍລາວໃຫ້ແກ່ເຮົາ.”

¹³ອັບຮາຮາມ ແນມໄປຮອບໆຕົວເຫັນແກະເຖົກໂຕໜຶ່ງຊຶ່ງເຂົາຂອງມັນຄາຢູ່ພຸ້ມໄມ້ ເພິ່ນຈຶ່ງໄປອ້ມເອົາມັນມາຂ້າຖວາຍແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແທນລູກຊາຍ. ¹⁴ອັບຮາຮາມ ໃສ່ຊື່ບ່ອນນັ້ນວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຈັດໃຫ້” ແລະຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້ຊາວເມືອງກໍຍັງເວົ້າຕໍ່ກັນມາວ່າ, “ເທິງພູເຂົາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຈັດໃຫ້.”

¹⁵ທູດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເອີ້ນອັບຮາຮາມມາແຕ່ສະຫວັນຊັ້ນຟ້າເທື່ອທີສອງວ່າ, ¹⁶“ເຮົາຂໍສາບານດ້ວຍອຳນາດ ແລະຊື່ສຽງຂອງເຮົາວ່າ ເຮົາຈະອວຍພອນໃຫ້ເຈົ້າຢ່າງມະຫາສານ ກໍເພາະວ່າເຈົ້າໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ເຮົາບອກ ແລະບໍ່ໄດ້ຫວງລູກຊາຍໂທນຂອງເຈົ້າໄວ້. ¹⁷ເຮົາຂໍສັນຍາວ່າຈະປະທານເຊື້ອສາຍໃຫ້ເຈົ້າຢ່າງຫລວງຫລາຍ ເໝືອນດວງດາວໃນທ້ອງຟ້າ ຫລື ເໝືອນເມັດດິນຊາຍໃນແຄມທະເລ ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຈະຜາບແພ້ສັດຕູທັງຫລາຍ. ¹⁸ຊົນຊາດທັງປວງທົ່ວໂລກ ຈະຮ້ອງຂໍໃຫ້ເຮົາອວຍພອນເຂົາເໝືອນດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ອວຍພອນໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ ເຮົາຈະເຮັດສິ່ງນີ້ກໍຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ຟັງຄຳສັ່ງຂອງເຮົາ.”

¹⁹ອັບຮາຮາມ ໄດ້ຫລົບຄືນມາຫາຄືນໃຊ້ທັງສອງ ແລ້ວພາກັນຄືນເມືອສູ່ເມືອງ ເບເອ-ເຊບາບ່ອນທີ່ຕົນອາໄສຢູ່.

ເຊື້ອສາຍຂອງນາໂຮ

²⁰ຄັນຕໍ່ມາ ອັບຮາຮາມ ໄດ້ຊາບວ່ານາງມີລະກາເມຍຂອງນາໂຮຜູ້ຊຶ່ງເປັນນ້ອງຊາຍຂອງຕົນ

ມີລູກຫລາຍຄົນ. ²¹ຄື ອູເຊອ້າຍກິກ ບູເຊນ້ອງຊາຍ ແກນູເອນພໍ່ຂອງອາຮາມ ²²ເກເຊັດ ຮາ-
ໂຊ ປົນດາດຍິດລາຍ ແລະ ເບທູເອນ (ເບທູເອນ ເປັນພໍ່ຂອງນາງ ເຣເບກາ). ²³ມີລະກາໄດ້
ເກີດລູກຊາຍແປດຄົນນີ້ໃຫ້ແກ່ ນາໂຮ ນ້ອງຊາຍຂອງອັບຮາຮາມ. ²⁴ເມຍຜູ້ທີສອງຂອງນາໂຮ
ຄື ນາງເຣອູມາ ມີລູກສີ່ຄົນຄື ເຕບາ ກາຮາມ ຕາຣາດ ແລະ ມາອາກາ.

ບົດທີ 23

ນາງຊາຮາເຖິງແກ່ກຳ ແລະອັບຮາຮາມຊື່ປ່ອນຝັງສົບ

¹⁻²ນາງຊາຮາໄດ້ເຖິງແກ່ກຳທີ່ ກິຣິອາດ-ອາຣະບາ (ຫລືເຮັບໂຣນ) ຢູ່ໃນປະເທດການາ-
ອານ ເມື່ອອາຍຸໄດ້ຮ້ອຍຊາວເຈັດປີ ອັບຮາຮາມ ໄດ້ຕົບແຕ່ງສົບເມຍ ແລະໄວ້ທຸກໃຫ້ນາງ.

³⁻⁴ຕໍ່ມາອັບຮາຮາມກໍປະສົບເມຍໄວ້ ແລະໄປເວົ້າກັບຊາວຮິດຕີວ່າ, “ຂ້ອຍອາໄສຢູ່ປ່ອນນີ້
ໃນນາມຄົນຕ່າງດ້າວເທົ່ານັ້ນ ຈົ່ງຂາຍດິນບາງຕອນໃຫ້ຂ້ອຍຝັງສົບເມຍຂ້ອຍແດ່.”

⁵⁻⁶ພວກເຂົາຕອບວ່າ, “ອາດຍາເອີຍ ຂໍຟັງພວກຂ້ານ້ອຍກ່ອນ ອາດຍາເປັນເຈົ້ານາຍຜູ້ມີອຳ-
ນາດ ໃນທ່າມກາງພວກຂ້ານ້ອຍ ຈົ່ງຝັງເມຍຂອງອາດຍາໃນຫລຸມຝັງສົບຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ
ຕາມທີ່ອາດຍາເຫັນຊອບສາ ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຮົາຈະປະຕິເສດ ແລະຂັດຂວາງທ່ານບໍ່ໃຫ້ຝັງເມຍ
ໃສ່ຫລຸມຝັງສົບທີ່ພວກເຮົາມີ.”

⁷ຄົນແລ້ວອັບຮາຮາມກໍຍືນຊື່ນແລ້ວກັມຄຳນັບພວກເຂົາ ແລະເວົ້າວ່າ, ⁸“ຖ້າພວກເຈົ້າຍິນດີ
ໃຫ້ຂ້ອຍຝັງເມຍຂ້ອຍຢູ່ໃນທີ່ນີ້ຈົ່ງກະລຸນາໄປນຳ ເອຟະໂຣນ ຊາວຮິດຕີຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງ ໂຊ-
ຮາ. ⁹ໃຫ້ລາວຂາຍຖ້ຳ ມັກເປລາ ທີ່ແຄມນາຂອງລາວໃຫ້ຂ້ອຍຕາມລາຄາທີ່ວາງໄວ້ແລ້ວໃນ
ທ່າມກາງພວກເຈົ້າທີ່ນີ້ ເພື່ອວ່າຂ້ອຍຈະມີຖ້ຳຝັງສົບໄວ້ເປັນຂອງຕົນເອງ.”

¹⁰ໃນເວລານັ້ນ ເອຟະໂຣນ ກໍນັ່ງກັບຊາວຮິດຕີທີ່ບ່ອນປະຊຸມໃນປະຕູເຂົ້າເມືອງ. ເພິ່ນຕອບ
ອັບຮາຮາມ ໃຫ້ທຸກຄົນໃນທີ່ນັ້ນໄດ້ຍິນວ່າ, ¹¹“ອາດຍາເອີຍ ບໍ່ແມ່ນຈົ່ງຊື່ນດອກຈົ່ງຟັງຂ້ານ້ອຍ
ກ່ອນຂ້ານ້ອຍຈະໃຫ້ດິນນາທັງໝົດພ້ອມທັງຖ້ຳທີ່ຢູ່ໃນນານັ້ນໃຫ້ແກ່ທ່ານ ຂ້ານ້ອຍເວົ້າຢູ່ທີ່ນີ້ຕໍ່-
ໜ້າປະຊາຊົນຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍຈະໃຫ້ຖ້ຳນັ້ນແກ່ທ່ານເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ຝັງສົບເມຍ.”

¹²⁻¹³ແຕ່ອັບຮາຮາມ ກໍກັມຄຳນັບຊາວເມືອງນັ້ນ ແລະເວົ້າກັບ ເອຟະໂຣນ ຊ້ອງໜ້າຊາວ
ເມືອງນັ້ນວ່າ, “ຖ້າເຈົ້າຍິນຍອມ ກະລຸນາຟັງຂ້ອຍກ່ອນ ຂ້ອຍຂໍຊື່ນາທັງໝົດ ຈົ່ງຍອມຮັບເງິນ
ຄ່ານາ ແລະຂ້ອຍກໍຈະຝັງສົບເມຍຂ້ອຍຢູ່ທີ່ນັ້ນ.”

¹⁴⁻¹⁵ເອຟະໂຣນ ຕອບວ່າ, “ທ່ານເອີຍ ນາຕອນນັ້ນມີລາຄາເຖິງສີ່ຮ້ອຍຫລຽນ ແຕ່ສຳລັບຂ້າ-
ນ້ອຍກັບທ່ານແລ້ວກໍບໍ່ເປັນຫຍັງດອກ ຈົ່ງຝັງສົບເມຍຂອງທ່ານສາ.”

¹⁶ອັບຮາຮາມ ໄດ້ຕົກລົງຊື່ດິນນັ້ນຈາກ ເອຟະໂຣນ ຕໍ່ໜ້າຊາວຮິດຕີ ເປັນເງິນຈຳນວນສີ່ຮ້ອຍ
ຫລຽນຕາມອັດຕາທີ່ເຄີຍໃຊ້ກັນໃນເວລານັ້ນ.

¹⁷ດິນຂອງ ເອຟະໂຣນ ທີ່ມັກເປລາທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງມາມເຮຮ່ວມທັງນາ ແລະຖ້ຳ.
¹⁸ພ້ອມທັງຕົ້ນໄມ້ທຸກໆ ຕົ້ນທີ່ຢູ່ໃນເຂດແດນນັ້ນ ເອຟະໂຣນກໍໂອນໃຫ້ອັບຮາຮາມ ຕໍ່ໜ້າຊາວ
ຮິດຕີ ຄືຄົນທີ່ມາປະຊຸມຢູ່ທາງປະຕູເຂົ້າເມືອງນັ້ນ.

19 ຕໍ່ມາ ອັບຣາຮາມ ຈຶ່ງໄດ້ຝັງສົບນາງ ຊາຣາ ເມຍຂອງຕົນໄວ້ໃນຖ້ຳທີ່ນາມັກເປລາ ໃນປະເທດການາອານ. 20 ສະນັ້ນ ນາ ແລະຖ້ຳຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ ຊຶ່ງເຄີຍເປັນຂອງຊາວຮິດຕິກໍເລີຍເປັນສົມບັດຂອງອັບຣາຮາມ ເພື່ອໃຊ້ໃຫ້ເປັນບ່ອນຝັງສົບ.

ບົດທີ 24

ເມຍຂອງອີຊາກ

1 ຢູ່ຕໍ່ມາ ອັບຣາຮາມກໍເຖົ້າແກ່ຫລາຍແລ້ວ ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ອວຍພອນໃຫ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ໄດ້ເຮັດມານັ້ນຈະເລີນຂຶ້ນ. 2-3 ອັບຣາຮາມ ເວົ້າກັບຄົນໃຊ້ຜູ້ອາວຸໂສຊຶ່ງຮັບຜິດຊອບໃນຊັບສົມບັດວ່າ, “ຈົ່ງວາງມືລົງຫວ່າງກົກຂາຂ້ອຍແລ້ວສາບານຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ເອົາຜູ້ສາວໃນປະເທດການາອານບ່ອນທີ່ຂ້ອຍອາໄສຢູ່ທີ່ນີ້ມາເປັນເມຍຂອງລູກຊາຍຂ້ອຍ. 4 ແຕ່ວ່າເຈົ້າຈຶ່ງກັບເມື່ອປະເທດຂອງຂ້ອຍ ແລ້ວຊອກຫາເອົາຜູ້ສາວໃນທ່າມກາງພວກຍາດພັນ້ອງມາເປັນເມຍຂອງອີຊາກ.”

5 ຄົນໃຊ້ຈຶ່ງຖາມວ່າ, “ຈະເຮັດແນວໃດ ເມື່ອຍິງສາວຜູ້ທີ່ຈະເປັນລູກໃພ້ນັ້ນບໍ່ຍອມຈາກບ້ານມາຢູ່ນຳເຮົາໃນປະເທດນີ້ ຈະໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເອົາລູກຊາຍຂອງທ່ານໄປສູ່ນາງຫລື?”

6 ອັບຣາຮາມ ຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ບໍ່ ເຈົ້າຈຶ່ງລະວັງຢ່າພາລູກຊາຍຂ້ອຍກັບໄປປະເທດຂອງຂ້ອຍອີກ. 7 ເຫດວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເທິງສະຫວັນໄດ້ພາຂ້ອຍໜີອອກຈາກເຮືອນບິດາ ແລະຈາກບ້ານເກີດເມືອງນອນ ມາຍັງດິນດອນຕອນນີ້ທີ່ພຣະອົງຈະຊົງປະທານໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງຂ້ອຍຕາມພຣະສັນຍາ ພຣະອົງຈະໃຊ້ທູດຂອງພຣະອົງໄປກ່ອນເຈົ້າເພື່ອເຈົ້າຈະຫາເມຍຢູ່ທີ່ນັ້ນໃຫ້ແກ່ລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍໄດ້. 8 ແຕ່ວ່າ ຖ້າຫາກຍິງນັ້ນບໍ່ຍອມມານຳເຈົ້າ ເຈົ້າຈະຫວັດຈາກຄຳສາບານ ເຖິງຢ່າງໃດເຈົ້າກໍຢ່າພາລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍກັບໄປທີ່ນັ້ນເດັດຂາດ. 9 ດັ່ງນັ້ນ ຄົນໃຊ້ຈຶ່ງວາງມືລົງວ່າງກົກຂາຂອງອັບຣາຮາມ ແລະສາບານວ່າຈະເຮັດທຸກສິ່ງຕາມທີ່ນາຍຂໍຮ້ອງ.

10 ຄັນແລ້ວ ຄົນໃຊ້ຈຶ່ງເອົາອູດສົບໂຕຂອງນາຍພ້ອມທັງຂອງຂວັນທີ່ມີຄ່າຫລາຍຢ່າງ ອອກເດີນທາງມຸ້ງໜ້າໄປສູ່ເມືອງຂອງນາໂຮຢູ່ໃນປະເທດເມໂຊໂປຕາເມຍ. 11 ລາວມາຮອດເມືອງນີ້ເວລາແລງ ພໍດີແມ່ນຍາມທີ່ຍິງສາວຊາວເມືອງລົງມາຕັກນ້ຳ ເມື່ອມາຮອດນ້ຳສ້າງທີ່ຢູ່ນອກເມືອງລາວຈຶ່ງໃຫ້ອູດຄູ່ເຂົ້າລົງ. 12 ສ່ວນລາວເອງກໍອະທິຖານພຣະເຈົ້າວ່າ, “ໂອ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ ນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂໍໂຜດປະທານຄວາມສຳເລັດໃນມືນີ້ໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ ແລະໂຜດສຳແດງຄວາມຮັກອັນໝັ້ນຄົງຂອງພຣະອົງຕໍ່ນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍເທິນ. 13 ຂ້ານ້ອຍກຳລັງຢູ່ແຄມນ້ຳສ້າງບ່ອນທີ່ບັນດາຍິງສາວຊາວເມືອງກຳລັງອອກມາຕັກນ້ຳ. 14 ຖ້າຂ້ານ້ອຍເວົ້າຕໍ່ຍິງສາວຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງວ່າ, “ຂ້ອຍຂໍກິນນ້ຳໃນໄຫຂອງເຈົ້າແດ່” ແລ້ວຖ້ານາງຕອບວ່າ, “ເຊີນກິນແມ່ ຂ້ອຍຈະເອົາໃຫ້ຝູງອູດເຈົ້າກິນດ້ວຍ” ຂໍໃຫ້ຍິງສາວຜູ້ນັ້ນເປັນຜູ້ຊຶ່ງພຣະອົງຊົງເລືອກໃຫ້ເປັນເມຍອີຊາກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ດ້ວຍວິທີນີ້ ຂ້ານ້ອຍກໍຈະຮູ້ໄດ້ວ່າ ພຣະອົງຊົງສະແດງຄວາມຮັກອັນໝັ້ນຄົງຕໍ່ນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ.”

15 ກ່ອນລາວອະທິຖານແລ້ວນາງ ເຣເບກາ ລູກສາວເບທູເອນກໍແບກໄຫນ້າຢ່າງມາທີ່ນ້ຳສ້າງ

(ເບທູເອນ ເປັນລູກນາງ ມີລະກາ ແລະ ນາໂຮ ຜູ້ເປັນນ້ອງຊາຍຂອງອັບຣາຮາມ). ¹⁶ນາງເປັນສາວໂສດ ແລະງາມຫລາຍ ນາງລົງໄປທີ່ນ້ຳສ້າງແລ້ວຕັກນ້ຳຈົນເຕັມໄຫ. ¹⁷ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງຈະກັບຄືນເມືອ ຄົນໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມຈຶ່ງພ້າວແລ່ນໄປຫານາງແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍຂໍກິນນ້ຳໃນໄຫຂອງເຈົ້າແດ່.” ¹⁸ນາງຕອບວ່າ, “ເຊີນໂລດຍາລຸງ” ນາງຈຶ່ງບົງໄຫລົງຈາກບ່າແລ້ວເອົານ້ຳໄຫລາວກິນ. ¹⁹ຫລັງຈາກລາວອີ່ມແລ້ວນາງກໍເວົ້າວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍກໍຈະຕັກນ້ຳໃຫ້ອູດຂອງຍາລຸງກິນຈົນອີ່ມໝົດທຸກໂຕ.” ²⁰ນາງຈຶ່ງພ້າວຖອກນ້ຳໃນໄຫໃສ່ຮາງແລ້ວກໍແລ່ນໄປຕັກກວາຖອກໃສ່ອີກ ຈົນອູດທຸກໂຕກິນອີ່ມ. ²¹ຊາຍຄົນນັ້ນກໍຍືນເບິ່ງນາງຢ່າງງຽບງຽມ ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າປະທານຄວາມສຳເລັດໃຫ້ລາວແທ້ຫລືບໍ່.

²²ເມື່ອນາງເອົານ້ຳໃຫ້ອູດກິນອີ່ມໝົດທຸກໂຕແລ້ວ ຄົນໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມ ກໍເອົາປອກຄຳເຄິ່ງບາດເກາະໃສ່ດັງນາງ ແລະເອົາສາຍແຂນສືບບາດສອງເສັ້ນໃສ່ໃຫ້ນາງ. ²³ແລ້ວລາວຖາມນາງຕື່ມອີກວ່າ, “ປອກຂ້ອຍແດ່ໄດ້ບໍ່ວ່າພໍຂອງເຈົ້າແມ່ນໃຜ? ໃນເຮືອນຂອງພໍ່ເຈົ້າຍັງມີບ່ອນພັກເຊົາສຳລັບຂ້ອຍ ແລະສັດຂອງຂ້ອຍບໍ່?”

²⁴ນາງຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍເປັນລູກສາວຂອງເບທູເອນຫລານສາວຂອງນາໂຮ ແລະນາງມີລະກາ. ²⁵ຢູ່ບ້ານຂ້ານ້ອຍມີເພືອງ ແລະຫຍ້າສຳລັບສັດ ແລະມີບ່ອນພັກສຳລັບຍາລຸງດ້ວຍ.”

²⁶ເມື່ອໄດ້ຍິນນາງເວົ້າດັ່ງນັ້ນ ຄົນໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມ ຈຶ່ງຂາບລົງນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ. ²⁷ແລະເວົ້າວ່າ “ຂໍສັນລະເສີນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ ພຣະອົງຊົງສະແດງຄວາມຮັກອັນໝັ້ນຄົງແລະທ່ຽງທຳແທ້ ຕໍ່ນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະຍັງຊົງພາຂ້ານ້ອຍມາເຖິງບ້ານນ້ອງຊາຍຂອງເພິ່ນ.”

²⁸ຍິງສາວຈຶ່ງແລ່ນໄປຫາແມ່ຢູ່ເຮືອນ ແລ້ວເລົ່າເລື່ອງທັງໝົດສູ່ຟັງ. ²⁹⁻³⁰ເມື່ອລາບານອ້າຍນາງ ເຮເບກາເຫັນປອກຄຳເກາະດັງ ແລະສາຍແຂນຄຳນຳນາງທັງໄດ້ຍິນເລື່ອງຂອງຊາຍຄົນນັ້ນທີ່ມາເລົ່າສູ່ແມ່ຟັງ ກໍພ້າວແລ່ນອອກໄປພົບຄົນໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມທີ່ຍືນລໍຢູ່ກັບຝູງອູດຂອງລາວໃກ້ນ້ຳສ້າງ. ³¹ແລ້ວເວົ້າຕໍ່ລາວວ່າ, “ທ່ານຜູ້ມີພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊີນເຂົ້າໄປໃນເຮືອນເທາະ ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງລໍຖ້າຢູ່ຂ້າງນອກ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຈັດບ່ອນສຳລັບທ່ານ ແລະສຳລັບຝູງອູດຂອງທ່ານແລ້ວ.”

³²ເມື່ອໄດ້ຍິນເຊັ່ນນັ້ນຄົນໃຊ້ອັບຣາຮາມກໍເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ ສ່ວນລາບານກໍຂົນເຄື່ອງລົງຈາກຫລັງອູດເອົາເພືອງ ແລະຫຍ້າໃຫ້ອູດກິນແລ້ວເອົານ້ຳໃຫ້ຄົນໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມ ແລະຄົນທີ່ມານຳລາວລ້າງຕີນ. ³³ເມື່ອເຈົ້າຂອງບ້ານຈັດໂຕະອາຫານຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ຄົນໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍຈະບໍ່ຮັບປະທານອາຫານຈົນກວ່າຂ້ອຍຈະເວົ້າເລື່ອງທີ່ຂ້ອຍຢາກເວົ້າເສຍກ່ອນ” ລາບານຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ເຊີນເວົ້າສາ.”

³⁴⁻³⁵ລາວຈຶ່ງເວົ້າຂຶ້ນວ່າ, “ຂ້ອຍເປັນຄົນໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງໂຜດປະທານໃຫ້ທ່ານມີຝູງແກະ ຝູງແບ້ ຝູງງົວ ຝູງລາ ແລະຝູງອູດ ມີເງິນມີຄຳ ແລະຂ້າໃຊ້ຊາຍຍິງ. ³⁶ນາງຊາຮາ ເມຍຂອງນາຍຂ້ອຍໄດ້ມີລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງເວລາເຖົ້າແລ້ວ ເພິ່ນໄດ້ມອບຊັບສົມບັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃຫ້ລາວ. ³⁷ເພິ່ນຍັງໄດ້ໃຫ້ຂ້ອຍສາບານວ່າຈະຍອມຟັງຄຳສັ່ງນີ້ ຄືບໍ່ໃຫ້

ຂ້ອຍເລືອກເອົາຍິງສາວຊາວການາອານ ໃນບ່ອນທີ່ເພິ່ນຢູ່ນັ້ນມາເປັນລູກໃບ. ³⁸ເພິ່ນຈະສາບແຊ່ງຖ້າຫາກຂ້ອຍບໍ່ມາຊອກຫາເອົາຍິງສາວຂອງຍາດພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນທີ່ເມືອງນີ້ ໃຫ້ມາເປັນເມຍຂອງລູກຊາຍເພິ່ນ. ³⁹ແລ້ວຂ້ອຍໄດ້ເວົ້າຕໍ່ນາຍວ່າ ຈະເຮັດແນວໃດຖ້າຫາກຍິງສາວຄົນນັ້ນບໍ່ມານຳ. ⁴⁰ເພິ່ນໄດ້ຕອບວ່າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຂ້ອຍເຊື່ອຟັງມາຕະຫລອດຈະສົ່ງທູດຂອງພຣະອົງໄປກັບເຈົ້າ ແລະປະທານຄວາມສຳເລັດໃຫ້ ເຈົ້າຈະໄດ້ຍິງສາວຜູ້ໜຶ່ງຈາກຄອບຄົວຍາດຕີພີ່ນ້ອງຂອງພໍ່ຂ້ອຍມາໃຫ້ອີຊາກ. ⁴¹ຖ້າເຈົ້າເຮັດຕາມຂ້ອຍສັ່ງ ເຈົ້າກໍຈະຫວີດຈາກຄຳສາບແຊ່ງ ແລະຖ້າເຈົ້າໄດ້ຮັບຄຳປະຕິເສດຈາກຍາດພີ່ນ້ອງຈາກຄອບຄົວຂ້ອຍ ເຈົ້າກໍຈະຫວີດຈາກຄຳສາບແຊ່ງນີ້ເຊັ່ນດຽວກັນ. ⁴²ເມື່ອຂ້ອຍໄດ້ເດີນທາງມາຮອດນ້ຳສ້າງທີ່ນີ້ ຂ້ອຍໄດ້ອ້ອນວອນທູນຂໍນຳພຣະເຈົ້າວ່າ ຂ້າແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ ຂໍຊົງໄຜດໃຫ້ສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍເຮັດນີ້ສຳເລັດເທິງ. ⁴³ເວລານີ້ຂ້ານ້ອຍກຳລັງຍືນຢູ່ໃກ້ນ້ຳສ້າງ ຖ້າຍິງສາວຜູ້ໜຶ່ງອອກມາຕັກນ້ຳ ແລະຂ້ານ້ອຍຈະເວົ້າກັບນາງວ່າ ຂໍດື່ມນ້ຳແດ່. ⁴⁴ຄັນນາງຕອບວ່າ ເຊີນດື່ມແມ ແລະຂ້ອຍຈະເອົານ້ຳໃຫ້ອູດຂອງເຈົ້າກິນດ້ວຍ ຂໍໃຫ້ຜູ້ນີ້ເປັນຍິງສາວ ຜູ້ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເລືອກໃຫ້ເປັນເມຍລູກຊາຍນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ.

⁴⁵ກ່ອນຂ້ອຍອະທິຖານຈົບ ກໍພໍດີນາງ ເຮເບກາແບກໄຫລົງໄປຕັກນ້ຳ ຂ້ອຍຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ນາງວ່າ ຂ້ອຍຂໍດື່ມນ້ຳແດ່. ⁴⁶ນາງຈຶ່ງພ້າວເອົາໄຫລົງຈາກບ່າແລ້ວເວົ້າວ່າ ເຊີນດື່ມແມ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະເອົານ້ຳໃຫ້ຜູ້ອູດທ່ານກິນດ້ວຍ ຂ້ອຍຈຶ່ງດື່ມ ແລ້ວນາງກໍຕັກນ້ຳໃຫ້ອູດກິນຄືກັນ. ⁴⁷ຂ້ອຍຈຶ່ງຖາມນາງວ່າ ພໍ່ຂອງເຈົ້າແມ່ນໃຜ? ນາງຕອບວ່າ ພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍແມ່ນເບທູເອນ ຂ້ານ້ອຍເປັນຫລານສາວນາໂຮ ແລະນາງມີລະກາ ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ອຍຈຶ່ງເອົາປອກຄຳເກາະໃສ່ດັງ ແລະເອົາສາຍແຂນໃສ່ໃຫ້ນາງ. ⁴⁸ຄັນແລ້ວ ຂ້ອຍກໍຂາບລົງນະມັດສະການ ແລະສັນລະເສີນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ ຜູ້ຊົງພາຂ້ອຍມາຖືກບ່ອນທີ່ຂ້ອຍພົບຫລານສາວຂອງນາຍຂ້ອຍ ຜູ້ທີ່ຈະເປັນເມຍລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ. ⁴⁹ບັດນີ້ຖ້າພວກເຈົ້າຍອມສະແດງຄວາມສັດຊື່ ແລະຄວາມຈິງໃຈຕໍ່ນາຍຂ້ອຍ ກໍຂໍບອກໃຫ້ຂ້ອຍຮູ້ ຫລືຖ້າຫາກບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນ ກໍຂໍບອກມາເພື່ອຂ້ອຍຈະໄດ້ຕັດສິນໃຈວ່າຈະຄວນເຮັດແນວໃດ.”

⁵⁰ເບທູເອນ ແລະ ລາບານ ຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ດ້ວຍວ່າເລື່ອງນີ້ເປັນນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ ບໍ່ແມ່ນພວກເຮົາທີ່ຈະຕັດສິນໃຈແນວໃດແນວໜຶ່ງໄດ້. ⁵¹ນາງ ເຮເບກາກໍຢູ່ນີ້ ຈຶ່ງເອົານາງໄປເປັນເມຍຂອງລູກຊາຍນາຍເຈົ້າສາຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວໄວ້.”

⁵²ເມື່ອຂ້າໃຊ້ອັບຣາຮາມ ໄດ້ຍືນເຊັ່ນນັ້ນ ລາວຈຶ່ງຂາບລົງນະມັດສະການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ⁵³ແລ້ວລາວກໍເອົາເຄື່ອງເງິນຄຳ ເພັດພອຍ ແລະເສື້ອຜ້າອັນງາມໆໃຫ້ນາງ ເຮເບກາ ລາວຍັງໄດ້ເອົາຂອງຂວັນລາຄາແພງໃຫ້ແມ່ ແລະອ້າຍຂອງນາງອີກດ້ວຍ. ⁵⁴ຄັນແລ້ວ ຄົນໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມ ແລະຄົນທີ່ມາກັບລາວກໍຮັບປະທານອາຫານແລ້ວຄ້າງຄືນຢູ່ທີ່ນັ້ນ ຕອນເຊົ້າເມື່ອພວກເຂົາຕື່ນຂຶ້ນ ຄົນໃຊ້ນັ້ນໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ຈຶ່ງໃຫ້ຂ້ອຍກັບເມືອຫນາຍຂອງຂ້ອຍສາ.” ⁵⁵ແຕ່ແມ່ ແລະອ້າຍຂອງ ເຮເບກາ ເວົ້າວ່າ, “ຂໍໃຫ້ນາງຢູ່ກັບພວກເຮົາກ່ອນຈັກອາທິດໜຶ່ງຫລືຈັກສິບມື້ ແລ້ວຈຶ່ງຄ່ອຍໄປບໍ່ໄດ້ບໍ່?” ⁵⁶ແຕ່ລາວຕອບວ່າ, “ຢ່າຖ່ວງດຶງຂ້ອຍໄວ້ເລີຍ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ຊົງໃຫ້ການເດີນທາງຂອງຂ້ອຍບັງເກີດຜົນແລ້ວ ຈົ່ງໃຫ້ຂ້ອຍກັບເມືອທານາຍຂ້ອຍສາ.” ⁵⁷ພວກເຂົາຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ຄັນຊັ້ນໃຫ້ເອີ້ນນາງມາຖາມເບິ່ງວ່າ ນາງຈະເວົ້າວ່າຈັ່ງໃດ.” ⁵⁸ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນນາງ ເຮເບກາມາຖາມວ່າ, “ເຈົ້າຈະໄປກັບເພິ່ນບໍ?” ນາງຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ໂດຍ ຂ້ານ້ອຍຈະໄປ.”

⁵⁹ດ້ວຍເຫດນີ້ພວກເຂົາຈຶ່ງມອບນາງ ເຮເບກາພ້ອມກັບແມ່ນົມຂອງນາງ ໃຫ້ໄປກັບຄົນໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມ ແລະຄົນຂອງລາວ. ⁶⁰ກ່ອນຈະຈາກໄປພວກເຂົາໄດ້ອວຍພອນໃຫ້ແກ່ນາງເຮເບກາມີຂໍ້ຄວາມດັ່ງນີ້: “ນ້ອງເອີຍ ຂໍໃຫ້ເຈົ້າເປັນແມ່ຂອງຄົນຫລາຍແສນ ຂໍໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ ຜາບແພ້ສັດຕູ.”

⁶¹ຄັນແລ້ວ ນາງ ເຮເບກາ ແລະສາວໃຊ້ກໍຂຶ້ນຫລັງອູດອອກເດີນທາງໄປກັບຄົນໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມ.

⁶²ຝ່າຍອີຊາກ ພວມຫາກໍກັບມາແຕ່ນ້ຳສ້າງທີ່ຊື່ວ່າ, “ນ້ຳສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເຫັນຂ້ອຍ” ຢູ່ໃນແຄວ້ນ ເນເກັບ. ⁶³ໃນຕອນແລງລາວໄດ້ອອກໄປຢ່າງຫລິ້ນໃນທົ່ງນາ ເລີຍເຫັນຂະບວນອູດກໍາລັງມາ. ⁶⁴ເມື່ອນາງ ເຮເບກາເຫັນອີຊາກ ນາງຈຶ່ງລົງຈາກຫລັງອູດ. ⁶⁵ແລ້ວຖາມຄົນໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມວ່າ, “ຜູ້ຊາຍທີ່ກໍາລັງຢ່າງມານັ້ນແມ່ນໃຜ?” ລາວຈຶ່ງຕອບນາງວ່າ, “ແມ່ນນາຍຂອງຂ້ອຍ.” ເມື່ອໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງເອົາຜ້າອັດໜ້າໄວ

⁶⁶ຄົນໃຊ້ຈຶ່ງໄດ້ເລົ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ໄດ້ເຮັດມາສູ່ອີຊາກຟັງ. ⁶⁷ຄັນແລ້ວອີຊາກກໍພານາງ ເຮເບກາເຂົ້າມາໃນເຕັ້ນຂອງແມ່ ແລະຮັບເອົານາງເປັນເມຍ ອີຊາກກໍຮັກນາງເຮເບກາ ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງມີຄວາມສະບາຍໃຈຂຶ້ນ ຫລັງຈາກໄດ້ສູນເສຍແມ່ສຸດທີ່ຮັກໄປແລ້ວ.

ບົດທີ 25

ເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມຈາກຍິງອື່ນ

¹ອັບຣາຮາມໄດ້ແຕ່ງງານກັບຍິງອີກຜູ້ໜຶ່ງຊື່ວ່າ ເກຕຸຣາ. ²ນາງໄດ້ປະສູດລູກຊາຍຫລາຍຄົນໃຫ້ເພິ່ນຄື ຊິມຣານ ໂຢກຊານ ເມດານ ມິດີອານ ອີຊະບາກ ແລະຊູອາ. ³ໂຢກຊານເປັນພໍ່ຂອງເຊບາ ແລະເດດານ ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເດດານ ຄື ຊາວອັດຊີເຣຍ ຊາວເລຕູຊິມ ແລະຊາວເລອຸມມິນ. ⁴ລູກຊາຍຂອງມິດີອານ ເອຟາ ເອເຟ ຣາໂນກ ອາບິດາ ແລະເອັນດາອາ ພວກເຂົາທັງໝົດນີ້ເປັນລູກຫລານຂອງນາງ ເກຕຸຣາ.

⁵⁻⁶ອັບຣາຮາມໄດ້ມອບມໍລະດົກທຸກສິ່ງໃຫ້ອີຊາກກ່ອນເສຍຊີວິດ ເພິ່ນໄດ້ແບ່ງຊັບສິ່ງຂອງບາງສ່ວນໃຫ້ລູກຊາຍທີ່ໄດ້ຈາກເມຍຜູ້ທີສອງທຸກໆຄົນແລ້ວໃຫ້ພວກເຂົາໜີຈາກອີຊາກລູກຊາຍຂອງຕົນ ໄປຢູ່ທາງດິນແດນທິດຕາເວັນອອກ.

ການຝັງສົບອັບຣາຮາມ

⁷⁻⁸ອັບຣາຮາມເຖົ້າແກ່ຫລາຍ ເພິ່ນໄດ້ເຖິງແກ່ກໍາໄປຢູ່ນໍ້າພີນ້ອງທີ່ຕາຍໄປກ່ອນແລ້ວເມື່ອອາຍຸ 175 ປີ. ⁹ອີຊາກ ແລະອິດຊະມາເອນລູກຊາຍຂອງເພິ່ນໄດ້ຝັງສົບໄວ້ໃນອຸບມຸງ ມັກເປລາ ໃນນາທີ່ເພິ່ນໄດ້ຊື້ຈາກ ເອຟະໂຣນລູກຊາຍຂອງໂຊຣາຊາວຮິດຕີ ຢູ່ທາງຕາເວັນອອກ

ຂອງເມືອງ ມາມເຣ. ¹⁰⁻¹¹ສິບຂອງອັບຮາຮາມ ແລະເມຍຂອງເພິ່ນກໍໄດ້ຜັງໃນນາຕອນນີ້ຄືກັນ ຫລັງຈາກອັບຮາຮາມໄດ້ເຖິງແກ່ກໍາໄປແລ້ວ ພຣະເຈົ້າຊົງອວຍພອນອີຊາກຜູ້ຊົງໄດ້ອາໄສຢູ່ໃກ້ນ້ຳສ້າງທີ່ຊື່ວ່າ, “ນ້ຳສ້າງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງເຫັນຂ້ອຍ.”

¹²ເຊື້ອສາຍຂອງອິດຊະມາເອນລູກຊາຍອັບຮາຮາມ ແລະນາງຮາກາຄົນເອຢິບ ຊຶ່ງເປັນສາວໃຊ້ນາງຊາຮາມີດັ່ງນີ້:

¹³ຊື່ລູກຊາຍຂອງອິດຊະມາເອນຕາມລຳດັບກຳເນີດຄື ເນບາໂຢດລູກກິກ ຕໍ່ມາເກດາ ອັດເບເອນ ມິບສາມ. ¹⁴⁻¹⁶ມີຊະມາ ດູມາ ມັດສາ ຮາດັດ ເຕມາ ເຢຕູເຣ ນາຟິດ ແລະເກເດມາຄົນເທລໍານີ້ແມ່ນລູກຊາຍຂອງອິດຊະມາເອນ ຊຶ່ງຊື່ຂອງພວກເຂົາກາຍເປັນຊື່ບ້ານ ຊື່ບ່ອນພັກອາໄສ ແລະຊື່ສິບສອງເຜົ່າໃນຈຳນວນເຜົ່າຕ່າງໆ.

¹⁷ເມື່ອອິດຊະມາເອນມີອາຍຸ 137 ປີ ເພິ່ນກໍເຖິງແກ່ກໍາໄປຢູ່ນຳພີ່ນ້ອງທີ່ຕາຍໄປກ່ອນແລ້ວ. ¹⁸ເຊື້ອສາຍຂອງອິດຊະມາເອນໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນ ລະຫວ່າງເມືອງຮາວິລາ ຈົນເຖິງເມືອງຊູເຣທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງປະເທດ ເອຢິບທາງໄປສູ່ປະເທດອັດຊີເຣຍ ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ຕ່າງຫາກຈາກຍາດພີ່ນ້ອງຂອງເຂົາ.

ການເກີດຂອງເອຊາວແລະຢາໂຄບ

¹⁹ເລື່ອງຂອງອີຊາກລູກຊາຍຂອງອັບຮາຮາມ ເປັນມາດັ່ງນີ້: ²⁰ອີຊາກມີອາຍຸໄດ້ສິບສິບປີ ເມື່ອແຕ່ງງານກັບນາງເຣເບກາ ນ້ອງສາວລາບານລູກເບທູເອນ ຊາວອາຮາມ ຊຶ່ງມາຈາກປະເທດເມໂຊໂປຕາເມຍ.

²¹ຍ້ອນນາງເຣເບກາບໍ່ມີລູກ ອີຊາກຈຶ່ງອະທິຖານຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງຕອບຄຳອະທິຖານຂອງລາວ ໂດຍໃຫ້ນາງເຣເບກາຖືພາ. ²²ເມື່ອນາງຖືພາຢູ່ນັ້ນ ລູກຝາແຜດໄດ້ບຽດສຽດກັນຢູ່ໃນທ້ອງ ນາງຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຖ້າຫາກເປັນເຊັ່ນນີ້ ເປັນຫຍັງຂ້ອຍຈຶ່ງຢາກມີລູກ?” ແລ້ວນາງຈຶ່ງໄປອ້ອນວອນກາບທູນຕໍ່ພຣະເຈົ້າກຽວກັບເລື່ອງນີ້. ²³ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວວ່າ,

“ເດັກສອງຄົນທີ່ຢູ່ໃນທ້ອງຂອງເຈົ້າ ຈະເກີດເປັນ
ປະຊາຊົນສອງປະເທດຕໍ່ສູ້ກັນ ຜູ້ໜຶ່ງຈະແຂງແຮງ
ກວ່າອີກຜູ້ໜຶ່ງ ອ້າຍຈະຮັບໃຊ້ນ້ອງ.”

²⁴⁻²⁵ຄັນຢູ່ຕໍ່ມາ ນາງກໍອອກລູກຝາແຜດສອງຄົນ ລູກຊາຍຜູ້ອອກກ່ອນແດງ ແລະມີຂົນເຕັມຕົວຄືເສືອທີ່ເຮັດດ້ວຍຂົນສັດ ດ້ວຍເຫດນີ້ເພິ່ນຈຶ່ງເອີ້ນລາວວ່າ ເອຊາວ. ²⁶ເມື່ອນ້ອງລາວເກີດມາ ມີກິຈັບສິ້ນນ້ອງຂອງເອຊາວໄວ້ ສະນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງເອີ້ນລາວວ່າ ຢາໂຄບ ເມື່ອລູກຊາຍຝາແຜດທັງສອງເກີດ ອີຊາກອາຍຸໄດ້ຫົກສິບປີແລ້ວ.

ເອຊາວຂາຍສິດທິອ້າຍກິກ

²⁷ເມື່ອເດັກນ້ອຍທັງສອງໃຫຍ່ເຕີບໂຕຂຶ້ນມາ ເອຊາວໄດ້ກາຍເປັນນາຍພານທີ່ແຕ່ງກ້າ ແລະຊຳນານ ລາວເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມັກຢູ່ເຮືອນ. ²⁸ສ່ວນຢາໂຄບເປັນຄົນສຸຂຸມ ແລະມັກຢູ່ແຕ່ໃນເຮືອນອີຊາກຮັກເອຊາວເພາະວ່າໄດ້ກິນຊີ້ນທີ່ລາວຫາມາໄດ້ ສ່ວນນາງເຣເບກາຮັກຢາໂຄບ.

²⁹ນີ້ໜຶ່ງ ເມື່ອຢາໂຄບກຳລັງເຮັດແກງຢູ່ ພໍດີເອຊາວກັບມາແຕ່ລ່າສັດ ລາວຫິວຫລາຍ.

³⁰ຈຶ່ງເວົ້າກັບຢາໂຄບວ່າ, “ຂ້ອຍຂໍກິນແກງໝາກຖົ່ວແດງເຈົ້າຈັກຄໍາແດ່ທ້ອນ ຂ້ອຍຫົວຈະຕາຍຢູ່ແລ້ວ” (ດ້ວຍເຫດຜົນດັ່ງກ່າວນີ້ ເພິ່ນຈຶ່ງເອີ້ນເອຊາວວ່າ ເອໂດມ).

³¹ແຕ່ຢາໂຄບຕອບວ່າ, “ຂ້ອຍຈະໃຫ້ເຈົ້າກິນ ຖ້າເຈົ້າຫາກຂາຍສິດທິອ້າຍກົກໃຫ້ຂ້ອຍ.”

³²ເອຊາວເວົ້າວ່າ, “ເບິ່ງແມ່! ຂ້ອຍຫົວໃກ້ຈະຕາຍຢູ່ແລ້ວ ສິດທິອ້າຍກົກຈະມີປະໂຫຍດຫຍັງກັບຂ້ອຍ.” ³³ຢາໂຄບຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ສາບານກ່ອນແມ່! ວ່າເຈົ້າຈະມອບສິດທິອ້າຍກົກໃຫ້ຂ້ອຍ” ເອຊາວຈຶ່ງສາບານແລ້ວຂາຍສິດທິອ້າຍກົກຂອງຕົນໃຫ້ຢາໂຄບ.

³⁴ຄັນແລ້ວ ຢາໂຄບຈຶ່ງເອົາເຂົ້າຈີ່ ແລະແກງໝາກຖົ່ວໃຫ້ເອຊາວ ລາວກິນ ແລະດື່ມຈົນອີ່ມແລ້ວກໍໜີໄປ ການປະໝາດສິດທິອ້າຍກົກຂອງເອຊາວກໍເປັນມາດັ່ງນີ້ແຫລະ.

ບົດທີ 26

ອີຊາກໄປເມືອງເກຣາແລະເມືອງເບເອ-ເຊບາ

¹ຢູ່ຕໍ່ມາໄດ້ມີການອິດຢາກເກີດຂຶ້ນໃນປະເທດ ຊຶ່ງການອິດຢາກຢ່າງນີ້ໄດ້ເຄີຍມີມາແລ້ວໃນສະໄໝອັບຣາຮາມ ອີຊາກຈຶ່ງໄປຫາກະສັດອາບິເມເລັກ ເຈົ້າຊີວິດຂອງພວກຟິລິດສະຕິນທີ່ເກຣາ. ²ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກົດແກ່ອີຊາກ ແລະກ່າວແກ່ເພິ່ນວ່າ, “ຢ່າໄປປະເທດເອຢິບຈົ່ງອາໄສຢູ່ໃນປະເທດທີ່ເຮົາຈະບອກໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ. ³ຄືໃຫ້ຢູ່ໃນປະເທດນີ້ກ່ອນ ເຮົາຈະຢູ່ນຳ ແລະອວຍພອນໃຫ້ເຈົ້າ ເພາະວ່າເຮົາຈະມອບດິນແດນທັງໝົດນີ້ໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ແລະເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ ເຮົາຈະຍຶດຖືຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ເຮົາໄດ້ໃຫ້ກັບອັບຣາຮາມພໍ່ຂອງເຈົ້າ. ⁴ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າມີເຊື້ອສາຍຢ່າງຫລວງຫລາຍເໝືອນດັ່ງດວງດາວໃນທ້ອງຟ້າ ແລະເຮົາຈະມອບດິນແດນທັງໝົດນີ້ ໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ ຊົນຊາດທັງປວງໃນໂລກຈະຂໍໃຫ້ເຮົາອວຍພອນໃຫ້ພວກເຂົາເໝືອນດັ່ງທີ່ເຮົາອວຍພອນໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ. ⁵ກໍເພາະວ່າອັບຣາຮາມໄດ້ເຊື້ອພັງເຮົາໂດຍໄດ້ຮັກສາຂໍຄຳສັ່ງທຸກຢ່າງຂອງເຮົາ ເຮົາຈະອວຍພອນໃຫ້ເຈົ້າ”.

⁶⁻⁷ດັ່ງນັ້ນ ອີຊາກຈຶ່ງອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເກຣາ ເມື່ອຜູ້ຊາຍຊາວເມືອງຖາມກ່ຽວກັບເມຍຂອງເພິ່ນ ເພິ່ນກໍເວົ້າວ່າ, “ນາງເປັນນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍ” ເພິ່ນບໍ່ກ້າເວົ້າວ່ານາງເປັນເມຍ ເພາະຍ້ານພວກຜູ້ຊາຍເມືອງນີ້ຈະຂ້າເພິ່ນ ແລ້ວເອົານາງເຮເບກາຊຶ່ງເປັນຄົນງາມໄປເປັນເມຍ.

⁸ເມື່ອອີຊາກໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງນີ້ໄດ້ໄລຍະໜຶ່ງແລ້ວ ມື້ໜຶ່ງ ອາບິເມເລັກ ເຈົ້າຊີວິດຂອງພວກຟິລິດສະຕິນ ຫລຽວລົງມາຈາກປ່ອງຢ້ຽມກໍເຫັນ ອີຊາກ ຢອກນາງ ເຮເບກາ ເມຍຂອງຕົນຢ່າງສະໜິດສະໝົມ. ⁹ກະສັດອາບິເມເລັກຈຶ່ງເອີ້ນອີຊາກມາເຝົ້າ ແລະຊົງກ່າວວ່າ, “ເບິ່ງດູນາງເປັນເມຍຂອງເຈົ້າແທ້ໆ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າວ່າເປັນນ້ອງສາວ?” ເພິ່ນຈຶ່ງທູນວ່າ, “ເພາະຂ້ານ້ອຍຍ້ານວ່າຈະຖືກຂ້າ ຖ້າຫາກເວົ້າວ່ານາງເປັນເມຍຂອງຂ້ານ້ອຍ”

¹⁰ກະສັດອາບິເມເລັກຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດກັບເຮົາດັ່ງນີ້? ບາງທີມີຄົນຂອງເຮົາຜູ້ໜຶ່ງອາດນອນກັບເມຍຂອງເຈົ້າກໍໄດ້ ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະພາໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດຊົ່ວ.” ¹¹ດັ່ງນັ້ນ ກະສັດອາບິເມເລັກ ຈຶ່ງຊົງມີຄຳສັ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນທັງປວງໃນເມືອງນັ້ນວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດຂົ່ມເຫັງຊາຍຜູ້ນີ້ ແລະເມຍຂອງລາວ ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກປະຫານຊີວິດ.”

¹²ອີຊາກໄດ້ເຮັດນາໃນປະເທດນີ້ ແລະໃນປີນັ້ນເອງ ເພິ່ນເກັບກຸ່ວເຂົ້າໄດ້ຮ້ອຍເທົ່າໃນຈຳນວນເຂົ້າທີ່ປູກ ກໍຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າໂດຊົງອວຍພອນໃຫ້ເພິ່ນ. ¹³ອີຊາກໄດ້ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ ແລະກາຍເປັນຄົນຮັ່ງມີ. ¹⁴ເພິ່ນມີຝູງແກະ ຝູງງົວ ແລະມີຂ້າໃຊ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍຈົນຊາວຟິລິດສະຕິນອິດສາເພິ່ນ. ¹⁵ພວກເຂົາຈຶ່ງເອົາຂີ້ດິນຖົມນໍ້າສ້າງທຸກໆໜ່ວຍທີ່ຂ້າໃຊ້ຂອງເພິ່ນໄດ້ຊຸດໄວ້ໃນສະໄໝທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່.

¹⁶ຢູ່ຕໍ່ມາກະສັດອາບິເລເລັກຈຶ່ງກ່າວຕໍ່ອີຊາກວ່າ, “ຈົ່ງໜີຈາກໝູ່ເຮົາເສຍ ເພາະໝູ່ເຮົາມີອິດທິພົນຫລາຍກວ່າພວກເຮົາ.” ¹⁷ດັ່ງນັ້ນ ອີຊາກຈຶ່ງອອກໜີຈາກນານັ້ນ ແລະໄປຕັ້ງຄ້າຍພັກອາໄສຢູ່ຮ່ອມພູຂອງເມືອງເກຣາ. ¹⁸ເພິ່ນໄດ້ຊຸດນໍ້າສ້າງເກົ່າທີ່ອັບຣາຮາມພໍ່ຂອງເພິ່ນໄດ້ຊຸດໄວ້ໃນສະໄໝກ່ອນນັ້ນ ແຕ່ນໍ້າສ້າງເຫລົ່ານີ້ ພວກຟິລິດສະຕິນໄດ້ຖົມຫລັງຈາກ ອັບຣາຮາມໄດ້ຖົງແກ່ກໍາ ອີຊາກໄດ້ເອີ້ນຊື່ນໍ້າສ້າງທີ່ຊຸດໃໝ່ນີ້ຄືກັບຊື່ເກົ່າທີ່ພໍ່ຂອງເພິ່ນໄດ້ເອີ້ນມາແລ້ວ.

¹⁹ເມື່ອຄົນໃຊ້ຂອງອີຊາກ ໄດ້ຊຸດນໍ້າສ້າງທີ່ຮ່ອມພູ ພວກເຂົາໄດ້ພົບນໍ້າອອກບໍ່. ²⁰ຄົນລ້ຽງສັດຂອງເມືອງເກຣາຊຶ່ງມາຜິດຖຽງກັບຄົນລ້ຽງສັດຂອງອີຊາກ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, “ນໍ້ານີ້ເປັນຂອງໝູ່ເຮົາ” ດັ່ງນັ້ນອີຊາກຈຶ່ງໃສ່ຊື່ບໍ່ນໍ້ານີ້ວ່າ, “ຜິດຖຽງກັນ” ກໍຍ້ອນວ່າພວກເຂົາໄດ້ຜິດຖຽງກັບເພິ່ນ. ²¹ຄົນໃຊ້ຂອງອີຊາກໄດ້ຊຸດນໍ້າສ້າງອີກໜ່ວຍໜຶ່ງແລະບ່ອນນີ້ກໍມີການຜິດຖຽງກັນອີກ ເພິ່ນໄດ້ໃສ່ຊື່ນໍ້າສ້າງບ່ອນນີ້ວ່າ ສິດນາ. ²²ເພິ່ນຈຶ່ງໜີຈາກທີ່ນັ້ນ ແລະໄປຊຸດນໍ້າສ້າງບ່ອນອື່ນອີກ ບັດນີ້ບໍ່ມີການຜິດຖຽງກັນເກີດຂຶ້ນ ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງໃສ່ຊື່ນໍ້າສ້າງນີ້ວ່າ, “ອິດສະຫລະພາບ” ເພິ່ນເວົ້າວ່າ, “ບັດນີ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະທານອິດສະຫລະພາບ ໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາໃນດິນແດນນີ້ ພວກເຮົາກໍຈະມີຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂຶ້ນໃນທີ່ນີ້.”

²³⁻²⁴ຢູ່ມາມື້ໜຶ່ງ ເພິ່ນໄດ້ໄປຍັງເມືອງເບເອ-ເຊບາ ໃນຄືນນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງປະກົດຕໍ່ເພິ່ນ ແລະກ່າວວ່າ,

“ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມພໍ່ຂອງເຈົ້າ
ຈົ່ງຢ່າສູ້ຢ້ານ ເພາະເຮົາສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າ
ເຮົາຈະອວຍພອນໃຫ້ເຈົ້າ ມີເຊື້ອສາຍຢ່າງຫລວງຫລາຍ
ກໍຍ້ອນເຫັນແກ່ອັບຣາຮາມ ຂ້າໃຊ້ຂອງເຮົາ.”

²⁵ສະນັ້ນ ອີຊາກຈຶ່ງສ້າງແທ່ນຖວາຍບູຊາ ແລະນະມັດສະການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລ້ວເພິ່ນກໍຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະຄົນໃຊ້ຂອງເພິ່ນກໍໄດ້ຊຸດນໍ້າສ້າງໜ່ວຍໜຶ່ງຂຶ້ນອີກ.

ການຕົກລົງກັນລະຫວ່າງອີຊາກແລະກະສັດອາບິເລເລັກ

²⁶ຢູ່ຕໍ່ມາ ກະສັດອາບິເລເລັກໄດ້ສະເດັດມາແຕ່ເມືອງເກຣາ ພ້ອມອາຮູດຊາດ ທີ່ປຶກສາ ແລະຟິໂກນນາຍທະຫານ ເພື່ອມາຢັ້ງຢາມອີຊາກ. ²⁷ອີຊາກໄດ້ທູນຖາມວ່າ, “ດ້ວຍເຫດໃດພະອົງຈຶ່ງສະເດັດມາຫາຂ້ານ້ອຍຈົນເຖິງທີ່ນີ້? ເພາະເມື່ອຄາວກ່ອນພະອົງກຽດຊັງຂ້ານ້ອຍ ແລະຊົງຂັບໄລ່ຂ້ານ້ອຍອອກຈາກປະເທດຂອງພະອົງ.” ²⁸ຝ່າຍກະສັດອາບິເລເລັກຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ບັດນີ້ ພວກເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າ ພວກເຮົາຈຶ່ງຄິດວ່າ ຂໍໃຫ້ເຮົາມີການຕົກລົງສັນຍາລະຫວ່າງເຈົ້າ ແລະເຮົາ. ²⁹ພວກເຮົາປະສົງຢາກໃຫ້ເຈົ້າສັນຍາວ່າຈະບໍ່ທໍາຮ້າຍພວກເຮົາ

ເຊັ່ນດຽວກັນກັບທີ່ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຄີຍທຳຮ້າຍພວກເຈົ້າ ພວກເຮົາໄດ້ແຕ່ສ້າງຄວາມດີ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ເຈົ້າຢູ່ຢ່າງສະຫງົບສຸກ ບັດນີ້ເຈົ້າໄດ້ຮັບພຣະພອນແລ້ວ”.

³⁰ອີຊາກຈຶ່ງໄດ້ຈັດງານກິນລ້ຽງຢ່າງຄົກຄືນ ແລະພວກເຂົາກໍກິນ ແລະດື່ມຢ່າງສຳລານໃຈ. ³¹ໃນຕອນເຊົ້າມືດ ທັງສອງຝ່າຍໄດ້ສາບານຕໍ່ກັນແລະກັນ ແລ້ວອີຊາກຈຶ່ງໄປສົ່ງພວກເຂົາກັບເມືອ ພວກເຂົາກໍອຳລາຈາກເພິ່ນໄປຢ່າງເປັນມິດທີ່ດີ.

³²ໃນມື້ນັ້ນເອງ ຄົນໃຊ້ຂອງອີຊາກມາບອກກ່ຽວກັບການຂຸດສ້າງວ່າ, “ພວກເຮົາພົບນ້ຳແລ້ວ.” ³³ເພິ່ນເອີ້ນຊື່ນ້ຳສ້າງນັ້ນວ່າ ຊີບາ ດ້ວຍເຫດຜົນດັ່ງນີ້ ເມືອງນັ້ນຈຶ່ງມີຊື່ວ່າ ເບເອ-ເຊ-ບາ.

ເມຍຂອງເອຊາວ

³⁴ເມື່ອເອຊາວມີອາຍຸສີ່ສິບປີ ເພິ່ນໄດ້ແຕ່ງງານກັບນາງຢູດິດ ລູກສາວຂອງເບເອຣີຊາວຮິດຕີ ແລະນາງບາເຊມາດລູກສາວຂອງເອໂລນຊາວຮິດຕີ. ³⁵ຜູ້ຍິງທັງສອງນີ້ໄດ້ສ້າງຄວາມບໍ່ພໍໃຈໃຫ້ແກ່ອີຊາກ ແລະນາງເຣເບກາເປັນຢ່າງຍິ່ງ.

ບົດທີ 27

ຢາໂຄບຫລອກລວງພໍ່ເພື່ອຂໍພອນ

¹ອີຊາກເຖົ້າແກ່ຫລາຍຈົນຕາເພິ່ນບໍ່ເຫັນຮຸ່ງ ເພິ່ນເອີ້ນ ເອຊາວລູກຊາຍກົກມາແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ລູກເອີຍ” ລາວຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ໂດຍຂ້ານ້ອຍ.” ²ອີຊາກເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ, “ເຈົ້າກໍເຫັນແລ້ວວ່າພໍ່ເຖົ້າຫລາຍ ແລະອາດຈະຕາຍມື້ໃດມື້ໜຶ່ງໃນໄວໆນີ້ກໍໄດ້. ³ບັດນີ້ ຈົ່ງເອົາອາວຸດຂອງເຈົ້າຄືທະນູ ແລະລູກສອນ ແລ້ວເຂົ້າໄປລ່າສັດໃນປ່າມາໃຫ້ພໍ. ⁴ຈົ່ງເຮັດອາຫານແຊບໆ ທີ່ພໍ່ມັກແລ້ວເອົາມາໃຫ້ພໍ່ກິນ ເມື່ອພໍ່ກິນອີ່ມແລ້ວພໍ່ຈະອວຍພອນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍກ່ອນພໍ່ຈະຕາຍ.”

⁵ເມື່ອອີຊາກເວົ້າກັບ ເອຊາວ ນາງເຣເບກາກໍໄດ້ຍິນເລື່ອງນັ້ນ ຄັນແລ້ວ ພໍເອຊາວອອກຈາກເມືອງໄປລ່າສັດມາໃຫ້ພໍ. ⁶ນາງເຣເບກາຈຶ່ງເວົ້າກັບຢາໂຄບວ່າ, “ແມ່ໄດ້ຍິນພໍ່ເຈົ້າເວົ້າກັບເອຊາວອ້າຍຂອງເຈົ້າວ່າ. ⁷ເຈົ້າຈຶ່ງໄປລ່າສັດ ແລ້ວເຮັດອາຫານແຊບໆໃຫ້ພໍ ເມື່ອພໍ່ກິນອີ່ມແລ້ວ ພໍ່ຈະອວຍພອນໃຫ້ເຈົ້າຕໍ່ໜ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່ອນພໍ່ຈະຕາຍ. ⁸ບັດນີ້ລູກເອີຍ ຈົ່ງຟັງ ແລະເຮັດໃນສິ່ງທີ່ແມ່ບອກ. ⁹ຈົ່ງໄປທີ່ຝູງແບ້ ແລະເອົາລູກແບ້ໂຕຕຸ້ຍພີ ສອງໂຕມາໃຫ້ແມ່ເພື່ອແມ່ຈະເຮັດອາຫານຢ່າງແຊບໆ ທີ່ພໍເຈົ້າມັກ. ¹⁰ແລ້ວເຈົ້າຈຶ່ງເອົາອາຫານນັ້ນໄປໃຫ້ພໍ່ເຈົ້າກິນ ແລະເພິ່ນຈະອວຍພອນໃຫ້ເຈົ້າກ່ອນເພິ່ນຈະຕາຍ.”

¹¹ແຕ່ຢາໂຄບ ເວົ້າຕໍ່ແມ່ວ່າ, “ແມ່ກໍຮູ້ວ່າ ເອຊາວ ເປັນຄົນມີຂົນ ສ່ວນລູກມີຕົນຕົວກັງໆ. ¹²ບາງທີພໍ່ເພິ່ນອາດຈະລູບເບິ່ງ ແລະຮູ້ວ່າລູກກຳລັງຫລອກລວງເພິ່ນ ດັ່ງນັ້ນ ແທນທີ່ລູກຈະໄດ້ຮັບຄວາມພອນຈາກເພິ່ນກໍເລີຍຈະໄດ້ຮັບຄວາມປ້ອຍດ່າແທນ.” ¹³ແມ່ໄດ້ຕອບລາວວ່າ, “ລູກເອີຍ ຂໍໃຫ້ຄວາມປ້ອຍດ່າຕົກເປັນຂອງແມ່ ຈົ່ງໄປເອົາແບ້ທີ່ແມ່ບອກນັ້ນມາ.”

¹⁴ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄປຫາເອົາແບ້ມາໃຫ້ ແລະແມ່ໄດ້ເຮັດອາຫານອັນແຊບໆທີ່ອີຊາກມັກກິນ. ¹⁵ແລ້ວນາງ ເຣເບກາຈຶ່ງເອົາເສື້ອໂຕງາມໆ ຂອງ ເອຊາວທີ່ມີຢູ່ໃນເຮືອນມາໃຫ້ຢາໂຄບ ນຸ່ງ.

16ນາງໄດ້ເອົາໜັງແກະມາປົກແຂນ ແລະຄໍອັນກຽງຂອງລາວ. 17ແລ້ວນາງຈຶ່ງເອົາອາຫານຢ່າງແຊບໆ ແລະເຂົ້າຈີ່ທົນາງເຮັດມາໃຫ້ຢາໂຄບຖືໄປ.

18ຢາໂຄບເຂົ້າໄປຫາພໍ່ແລະເວົ້າວ່າ, “ພໍ່ຂ້ານ້ອຍເອີຍ” ທ່ານຕອບວ່າ, “ແມ່ນຫຍັງລູກ? ເຈົ້າແມ່ນລູກຊາຍຄົນໃດ?” 19ຢາໂຄບຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍແມ່ນເອຊາວລູກຊາຍກົກ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ພໍ່ບອກແລ້ວ ຈຶ່ງລູກຂຶ້ນມາຮັບປະທານອາຫານນີ້ສາ ເພື່ອວ່າຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຮັບຄວາມພອນຈາກພໍ່.” 20ອີຊາກເວົ້າວ່າ, “ລູກໄດ້ມາແຕ່ໃສໄວແທ້?” ຢາໂຄບຕອບວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພໍ່ໄດ້ຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍ.” 21ອີຊາກເວົ້າຕໍ່ຢາໂຄບວ່າ, “ຈຶ່ງຫຍັບເຂົ້າມາໃກ້ໆພີ່ເພື່ອພໍ່ຈະໄດ້ລູບເຈົ້າວ່າແມ່ເອຊາວແທ້ຫລືບໍ່.”

22ຢາໂຄບຫຍັບເຂົ້າໄປໃກ້ໆພໍ່ ເພິ່ນລູບຄໍາລາວແລະເວົ້າວ່າ, “ສຽງປາກຂອງເຈົ້າຄືກັນກັບສຽງປາກຢາໂຄບ ແຕ່ແຂນຂອງເຈົ້າຄືກັນກັບແຂນເອຊາວ.” 23ເພິ່ນບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າແມ່ນຢາໂຄບ ກໍເພາະວ່າແຂນຂອງລາວມີຂົນຄືກັນກັບແຂນເອຊາວ. 24ເພິ່ນຈຶ່ງເລີ້ມຕົ້ນອວຍພອນໃຫ້ລາວ ແຕ່ຍັງຖາມຊຳອີກ ວ່າ, “ເຈົ້າແມ່ນເອຊາວແທ້ບໍ່?” ລາວຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍແມ່ນເອຊາວແທ້.” 25ອີຊາກເວົ້າວ່າ, “ຈຶ່ງເອົາອາຫານຂອງເຈົ້າມາ ເມື່ອກິນອີ່ມແລ້ວພໍ່ຈະອວຍພອນໃຫ້ເຈົ້າ” ຢາໂຄບຈຶ່ງເອົາອາຫານມາໃຫ້ພໍ່ກິນແລ້ວເອົາເຫລື້າອະງຸ່ນໃຫ້ຕື່ມ. 26ຄັນແລ້ວພໍ່ຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ລູກເອີຍຈຶ່ງຫຍັບເຂົ້າມາໃກ້ໆແລ້ວຈູບພໍ່.” 27ຢາໂຄບຈຶ່ງຫຍັບເຂົ້າມາຈູບພໍ່ ພໍເມື່ອອີຊາກໄດ້ກິນເຄື່ອງນຸ່ງຂອງເອຊາວ ເພິ່ນຈຶ່ງອວຍພອນໃຫ້ລາວວ່າ,

“ກິນຫອມຂອງລູກຊາຍຂ້ອຍນີ້
ຄ້າຍຄືກັນກັບກິນຫອມຂອງທັງນາ
ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ອວຍພອນໃຫ້.

28 ຂໍພຣະເຈົ້າຊົງປະທານຄວາມຊຸ່ມຊື່ນມາແຕ່ສະຫວັນ ເພື່ອໃຫ້ທັງນາຂອງເຈົ້າອຸດົມສົມບູນໄປດ້ວຍຕົ້ນເຂົ້າ ແລະຕົ້ນອະງຸ່ນ.

29 ຂໍໃຫ້ປະຊາຊົນໃນຊາດຕ່າງໆ ເຊື່ອຟັງ ແລະຂາບລົງຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ດ່ຳເຈົ້າ ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກດ່ຳ ແລະຜູ້ທີ່ອວຍພອນເຈົ້າ ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບພອນ.”

30ເມື່ອຢາໂຄບໄດ້ຮັບພອນຈາກອີຊາກແລ້ວ ລາວກໍລາໄປ ຫລັງຈາກນັ້ນມາຫ້ອຍໜຶ່ງ ເອຊາວຜູ້ເປັນອ້າຍກໍກັບມາແຕ່ລ່າສັດ. 31ລາວໄດ້ຄົວອາຫານອັນແຊບໆ ແລ້ວເອົາໄປໃຫ້ພໍ່ ລາວເວົ້າວ່າ, “ພໍ່ເອີຍ ຈຶ່ງລູກຂຶ້ນມາຮັບປະທານອາຫານຂອງຂ້ານ້ອຍເທາະ ເພື່ອພໍ່ຈະໄດ້ອວຍພອນໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ.” 32ອີຊາກຈຶ່ງຖາມລາວວ່າ “ເຈົ້າແມ່ນໃຜ?” ລາວຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍແມ່ນເອຊາວລູກກົກຂອງພໍ່.” 33ພໍ່ໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ອີຊາກກໍສະດຽງພ້ອມທັງສິ້ນໝົດຕົວ ແລ້ວຖາມວ່າ, “ຄັນຊິນແມ່ນຜູ້ໃດທີ່ຂ້າສັດແລ້ວຈັດແຈ້ງອາຫານເອົາມາໃຫ້ພໍ່ກິນ? ພໍ່ໄດ້ກິນ ແລະໄດ້ອວຍພອນເທື່ອສຸດທ້າຍໃຫ້ລາວຫາກໍແລ້ວກ່ອນເຈົ້າມານີ້ ແລະລາວກໍໄດ້ຮັບຄວາມພອນນັ້ນຢ່າງເດັດຂາດ.”

34ເມື່ອເອຊາວໄດ້ຍິນເຊັ່ນນັ້ນ ລາວກໍຮ້ອງໂທ້ຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຂົມຂຶ້ນ ແລະເວົ້າວ່າ, “ພໍ່ຂ້າ-

ນ້ອຍ ຈົ່ງໃຫ້ພອນຂ້ານ້ອຍຄືກັນເທາະ.” ³⁵ອີຊາກຕອບວ່າ, “ນ້ອງຂອງເຈົ້າໄດ້ຫລອກລວງພໍ່ລາວໄດ້ເອົາພອນທີ່ເຈົ້າຄວນຈະໄດ້ຮັບໄປແລ້ວ.” ³⁶ເອຊາວເວົ້າວ່າ, “ນີ້ແມ່ນເທື່ອທີສອງແລ້ວທີ່ລາວໂກງຂ້ານ້ອຍ ກໍບໍ່ແມ່ນຍ້ອນລາວຊື່ຢາໂຄບ ຫລື? ລາວໄດ້ເອົາສິດທິການເປັນອ້າຍກົກຂອງຂ້ານ້ອຍໄປແລ້ວ ແລະບັດນີ້ລາວໄດ້ເອົາຄວາມພອນຂອງຂ້ານ້ອຍໄປອີກ ພໍບໍ່ມີຄວາມພອນທີ່ເຫລືອໄວ້ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍແດ່ບໍ່?”

³⁷ອີຊາກໄດ້ຕອບເອຊາວວ່າ, “ພໍ່ໄດ້ອວຍພອນໃຫ້ລາວເປັນນາຍເຈົ້າ ແລະເປັນນາຍພວກຍາດພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍ ພ້ອມທັງໃຫ້ລາວມີເຂົ້າ ແລະເຫລົ້າອະນຸນຢ່າງອຸດົມສົມບູນ ບັດນີ້ ຈະຍັງເຫລືອຫຍັງອີກ ທີ່ພໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ ລູກເອີຍ” ³⁸ເອຊາວຊັກຖາມພໍ່ວ່າ, “ພໍ່ເອີຍຄວາມພອນຂອງພໍ່ມີເທົ່ານັ້ນບໍ່? ຂໍອວຍພອນໃຫ້ຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ”.

³⁹ລາວເວົ້າພ້ອມທັງຮ້ອງໄຫ້ ຄັນແລ້ວອີຊາກເວົ້າຕໍ່ລາວວ່າ,
ເຈົ້າຈະຢູ່ໂກງຈາກດິນທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະທົ່ງນາຂອງເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມຊຸ່ມຊື່ນ
ຈາກສະຫວັນ.

⁴⁰ ເຈົ້າຈະລ້ຽງຊີວິດດ້ວຍດາບ ແລະຈະເປັນຂ້າໃຊ້ນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າ.
ແຕ່ວ່າເມື່ອເຈົ້າຫາກກະບົດເມື່ອໃດ ເຈົ້າຈະບົດແອກຂອງລາວອອກຈາກຄໍຂອງເຈົ້າ.”

⁴¹ເອຊາວກຽດຊັງຢາໂຄບກໍຍ້ອນວ່າ ພໍ່ໄດ້ໃຫ້ພອນແກ່ລາວ ເອຊາວຄິດວ່າ, “ມີໄວ້ອາໄລພໍ່ຂອງເຮົາກໍໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ ເມື່ອວັນນັ້ນສິ້ນສຸດລົງ ເຮົາກໍຈະຂ້າຢາໂຄບເສຍ.”

⁴²ແຕ່ນາງ ເຣເບກາ ຮູ້ແຜນການຂອງ ເອຊາວກ່ອນຈຶ່ງໄປບອກຢາໂຄບວ່າ “ເອຊາວອ້າຍຂອງເຈົ້າກໍາລັງວາງແຜນການຈະຂ້າເຈົ້າເພື່ອແກ້ແຄ້ນ. ⁴³ບັດນີ້ ລູກເອີຍ ຈົ່ງເຮັດສິ່ງທີ່ແມ່ບອກຈົ່ງຕຽມຕົວແລ້ວໜີໄປຢູ່ນໍາລາບານລຸງຂອງເຈົ້າທີ່ເມືອງຮາຣານ ເສຍ. ⁴⁴⁻⁴⁵ຢູ່ກັບເພິ່ນໄລຍະໜຶ່ງກ່ອນ ຈົນກວ່າອ້າຍເຈົ້າຈະເຊົາຄຽດ ແລະລືມສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດກັບລາວ ແມ່ຈະໃຊ້ໃຫ້ຄົນໄປເອົາເຈົ້າກັບຄືນມາ ເພາະວ່າແມ່ບໍ່ຢາກຈະສູນເສຍລູກທັງສອງພ້ອມກັນໃນມື້ດຽວ.”

ອີຊາກສົ່ງຢາໂຄບໄປຫາລາບານ

⁴⁶ນາງ ເຣເບກາ ເວົ້າຕໍ່ອີຊາກວ່າ, “ຂ້ອຍເບື້ອໜ່າຍທີ່ ເອຊາວເອົາເມຍຕ່າງຊາດ ຫາກຢາໂຄບແຕ່ງງານກັບຍິງສາວຊາວຮິດຕີອີກ ໃຫ້ຂ້ອຍຕາຍເສຍດີກວ່າ.”

ບົດທີ 28

¹ອີຊາກໄດ້ເອີ້ນຢາໂຄບມາ ເພື່ອອວຍພອນໃຫ້ລາວແລ້ວຈຶ່ງສັ່ງວ່າ, “ລູກຢາແຕ່ງງານກັບສາວການາອານ ເດີ້ ²ຈົ່ງຕຽມຕົວໄປຫາເບທູເອນ ພໍ່ເຖົ້າຂອງເຈົ້າທີ່ປະເທດເມໂຊໂປຕາເມຍ ແລະຫາເອົາຍິງສາວຜູ້ໜຶ່ງໃນຈຳນວນລູກສາວຂອງລາບານລຸງຂອງເຈົ້າ. ³ຂໍພຣະເຈົ້າຜູ້ມີອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ ຈົ່ງອວຍພອນເຈົ້າ ແລະປະທານລູກເຖົ້າຢ່າງຫລວງຫລາຍໃຫ້ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ເປັນບັນພະບູລຸດຂອງຊົນຊາດຕ່າງໆ. ⁴ຂໍພຣະອົງຊົງອວຍພອນເຈົ້າ ແລະເຊື້ອສາຍເໝືອນດັ່ງໄດ້ອວຍພອນໃຫ້ອັບຣາຮາມ ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງດິນແດນທີ່ເຈົ້າອາໄສຢູ່ນີ້ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານໃຫ້ອັບຣາຮາມ.” ⁵ອີຊາກໄດ້ສົ່ງຢາໂຄບ ໄປດັ່ງໄດ້ບອກ ແລ້ວລາວກໍອອກເດີນ-

ທາງໄປຫາລາບານລູງຂອງລາວ ຄືຊາວອາຮາມທີ່ປະເທດເມໂຊໂປຕາເມຍ ລາບານ ເປັນອ້າຍຂອງນາງ ເຣເບກາຜູ້ເປັນແມ່ຂອງຢາໂຄບ ແລະ ເອຊາວ.

ເອຊາວເອົາເມຍໃໝ່ອີກ

⁶ເອຊາວຮູ້ວ່າອີຊາກໄດ້ອວຍພອນ ແລະສັ່ງຢາໂຄບວ່າ, “ຢ່າໄປເອົາສາວຊາວການາອານມາເປັນເມຍ ໃຫ້ໄປຊອກຫາເອົາເມຍທີ່ປະເທດເມໂຊໂປຕາເມຍ. ⁷ເອຊາວຮູ້ວ່າຢາໂຄບຟັງຄວາມຂອງພໍ່ແມ່ ແລະໄດ້ໄປປະເທດເມໂຊໂປຕາເມຍແລ້ວ. ⁸ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງເຂົ້າໃຈວ່າອີຊາກບໍ່ມັກສາວຊາວການາອານ. ⁹ລາວຈຶ່ງໄປຫາອິດຊະມາເອນ ລູກຊາຍອັບຮາຮາມ ແລ້ວແຕ່ງງານໃໝ່ອີກກັບນາງມາຮາລາດ ນ້ອງສາວເນບາໂຢດລູກຂອງອິດຊະມາເອນ.

ຄວາມຝັນຂອງຢາໂຄບທີ່ເບັດເອນ

¹⁰ຢາໂຄບໜີຈາກເບເອ-ເຊບາ ແລະມຸ່ງໜ້າໄປຍັງເມືອງຮາຮານ. ¹¹ລາວມາຮອດບ່ອນໜຶ່ງພໍດີ ເວລາຄ່ຳຈິ່ງພັກແຮມຢູ່ທີ່ນັ້ນ ລາວລົ້ມນອນລົງ ໂດຍເອົາກ້ອນຫີນໝູນຕາງໝອນ. ¹²ເມື່ອຫລັບໄປລາວຝັນເຫັນຂັ້ນໄດແຕ່ດິນຈົນຈຸພ້າ ບັນດາທູດຂອງພຣະເຈົ້າກຳລັງຍ່າງຂຶ້ນຍ່າງລົງຕາມຂັ້ນໄດນັ້ນ. ¹³ແລ້ວລາວຈຶ່ງເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢືນຢູ່ ແລະກ່າວແກ່ລາວວ່າ, “ເຮົາແມ່ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງອັບຮາຮາມ ແລະ ອີຊາກ ເຮົາຈະປະທານດິນແດນທີ່ເຈົ້າກຳລັງນອນຢູ່ນີ້ໃຫ້ເຈົ້າ ແລະເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ. ¹⁴ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຈະຫລວງຫລາຍເໝືອນດັ່ງຂີ້ຝຸ່ນດິນ ພວກເຂົາຈະແຜ່ຜາຍເຂດແດນໄປທົ່ວທຸກທິດ ແລະທຸກຊົນຊາດຈະຂໍໃຫ້ເຮົາອວຍພອນເຂົາເໝືອນດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ອວຍພອນເຈົ້າ ແລະເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ. ¹⁵ຈົ່ງຈື່ໄວ້ວ່າເຮົາຈະຢູ່ນຳເຈົ້າ ແລະປົກປັກຮັກສາເຈົ້າທຸກທີ່ທຸກບ່ອນທີ່ເຈົ້າໄປ ແລະເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າກັບມາຢູ່ໃນດິນແດນນີ້ ເຮົາຈະຢູ່ນຳເຈົ້າຈົນກວ່າເຮົາໄດ້ເຮັດທຸກຢ່າງທີ່ໄດ້ບອກເຈົ້າແລ້ວ.”

¹⁶ເມື່ອຢາໂຄບຕື່ນຂຶ້ນຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະຖິດຢູ່ບ່ອນນີ້ແທ້ ແຕ່ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກ.” ¹⁷ລາວຈຶ່ງຍ້ານ ແລະເວົ້າວ່າ, “ບ່ອນນີ້ເປັນບ່ອນສັກສິດ ອາດເປັນເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະປະຕູສະຫວັນກໍໄດ້.

¹⁸ຢາໂຄບຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າມືດ ແລ້ວໄດ້ເອົາກ້ອນຫີນທີ່ໝູນທົວນັ້ນຕັ້ງເປັນເສົາອະນຸສອນຄັນ ແລ້ວຈຶ່ງເອົານ້ຳມັນຫອມເທໃສ່ເພື່ອອຸທິດບ່ອນນີ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ. ¹⁹ລາວເອີ້ນບ່ອນນີ້ວ່າເບັດເອນ (ແຕ່ກ່ອນເມືອງນັ້ນຊື່ວ່າ ລູເຊ). ²⁰ຢາໂຄບສາບານຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ “ຖ້າພຣະອົງຊົງປົກປັກຮັກສາຂ້າມ້ອຍໃນການເດີນທາງ ໃຫ້ອາຫານແລະເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ. ²¹ຈົນຂ້າມ້ອຍກັບຄືນເຖິງບ້ານພໍ່ຂອງຂ້າມ້ອຍຢ່າງປອດໄພແລ້ວ ພຣະອົງຈຶ່ງຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າມ້ອຍແທ້. ²²ກ່ອນຫີນຊຶ່ງຂ້າມ້ອຍໄດ້ຕັ້ງຂຶ້ນເປັນເສົາອະນຸສອນນັ້ນກໍຈະເປັນເຮືອນຂອງພຣະອົງ ແລະຂ້າມ້ອຍກໍຈະຖວາຍໜຶ່ງສ່ວນສິບ ໃນສິ່ງຂອງທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້າມ້ອຍ.”

ບົດທີ 29

ຢາໂຄບຮອດເຮືອນລາບານ

¹ຢາໂຄບໄດ້ເດີນທາງຕໍ່ໄປຈົນເຖິງດິນແດນຂອງຊາວຕາເວັນອອກ. ²ເມື່ອຫລຽວໄປໃນທັນທີ

ທັນໃດນັ້ນ ລາວກໍເຫັນນໍ້າສ້າງຢູ່ໃນທົ່ງນາ ພ້ອມທັງແກະສາມຝູງນອນພັກຜ່ອນຢູ່ໃກ້ທີ່ນັ້ນໝົດ ແລ້ວ ແກະທຸກຝູງໄດ້ກິນນໍ້າໃນສ້າງບໍ່ນີ້ ຊຶ່ງມີຝາອັດເຮັດດ້ວຍຫີນກ້ອນໃຫຍ່. ³ເມື່ອແກະທຸກຝູງ ຝູງໄດ້ມາໂຮມກັນຢູ່ທີ່ນັ້ນໝົດແລ້ວ ພວກລ້ຽງແກະຈະກຶ້ງກ້ອນຫີນນັ້ນອອກຈາກປາກສ້າງ ແລ້ວ ຕັກນໍ້າໃຫ້ແກະກິນ ຄັນແລ້ວກໍກຶ້ງກ້ອນຫີນນັ້ນອັດປາກສ້າງໄວ້ຄືເກົ່າ.

⁴ຢາໂຄບຖາມພວກລ້ຽງແກະວ່າ, “ເພື່ອນເອີຍ ພວກເຈົ້າມາແຕ່ໃສ? ພວກເຮົາມາແຕ່ເມືອງ ຮາຮານ.” ⁵ລາວຖາມອີກວ່າ, “ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກທ່ານລາບານຫລານຊາຍນາໂຮບບໍ?” ພວກເຂົາ ຕອບວ່າ, “ເອີ ພວກເຮົາຮູ້ຈັກເພິ່ນດີ.” ⁶ລາວຖາມອີກວ່າ, “ເພິ່ນຍັງຢູ່ສະບາຍດີບໍ?” ພວກເຂົາ ຕອບວ່າ, “ຍັງຢູ່ສະບາຍດີ ທັນເດນາງຮາເຄນລູກສາວເພິ່ນກໍາລັງຕ້ອນຝູງແກະມາ.” ⁷ຢາໂຄບ ເວົ້າວ່າ, “ເວລານີ້ຍັງເວັນຢູ່ ແລະຍັງບໍ່ທັນແມ່ນຍາມນໍາຝູງສັດກັບຄືນເມື່ອເທື່ອ ເປັນຫຍັງພວກ ເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ເອົາສັດກິນນໍ້າເສຍກ່ອນແລ້ວຈຶ່ງເອົາໄປລ້ຽງອີກ?” ⁸ພວກເຂົາຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ບໍ່ໄດ້ດອກ ຕ້ອງລໍຖ້າຈົນແກະທຸກຝູງ ຝູງມາຮອດເສຍກ່ອນຈຶ່ງກຶ້ງກ້ອນຫີນນັ້ນອອກ ແລ້ວເອົານໍ້າໃຫ້ແກະ ກິນ.”

⁹ໃນເວລາທີ່ຢາໂຄບກໍາລັງຍືນເວົ້າກັບພວກລ້ຽງແກະຢູ່ນັ້ນ ນາງຮາເຄນຊຶ່ງເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະ ຂອງພໍ່ລາວ ກໍໄດ້ພາຝູງແກະມາຮອດນໍ້າສ້າງ ¹⁰ພໍ່ຢາໂຄບເຫັນຮາເຄນພ້ອມທັງຝູງແກະ ລາວ ຈຶ່ງໄປທີ່ນໍ້າສ້າງ ແລ້ວກຶ້ງກ້ອນຫີນນັ້ນອອກ ແລ້ວເອົານໍ້າໃຫ້ສັດກິນ. ¹¹ຄັນແລ້ວ ລາວຈຶ່ງຈູບ ນາງພ້ອມທັງຮ້ອງໃຫ້. ¹²ລາວເວົ້າຕໍ່ນາງວ່າ, “ຂ້ອຍແມ່ນລູກຊາຍຂອງນາງເຮເບກາແລະເປັນ ພີ່ນ້ອງກັນກັບພໍ່ເຈົ້າ” ດັ່ງນັ້ນ ນາງຮາເຄນຈຶ່ງພ້າວແລ່ນໄປບອກພໍ່. ¹³ເມື່ອລາບານໄດ້ຍິນ ຂ່າວກ່ຽວກັບຢາໂຄບຫລານຊາຍຂອງຕົນ ກໍພ້າວແລ່ນອອກໄປພົບ ແລະກອດຈູບລາວ ເພິ່ນ ພາລາວເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ ແລ້ວຢາໂຄບກໍໄດ້ເລົ່າເຫດການທຸກໆ ຢ່າງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຕົນໃຫ້ແກ່ ລູງຟັງ. ¹⁴ລາບານເວົ້າກັບຫລານຊາຍວ່າ, “ຖືກແລ້ວ ເຈົ້າແມ່ນເລືອດເນື້ອເຊື້ອໂຂຂອງຂ້ອຍ ແທ້” ຢາໂຄບໄດ້ອາໄສຢູ່ນໍາລາບານໜຶ່ງເດືອນ.

ຢາໂຄບຮັບໃຊ້ລາບານເພາະຢາກໄດ້ ນາງຮາເຄນ

¹⁵ຢູ່ມາ ລາບານເວົ້າກັບຢາໂຄບວ່າ, “ພວກເຮົາເປັນພີ່ນ້ອງກັນກໍຈິງ ແຕ່ການເຮັດວຽກເຮັດ ການນັ້ນຕ້ອງມີຄ່າຈ້າງລາງວັນ ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງເຮັດວຽກໃຫ້ຂ້ອຍລ້າໆດອກ ເຈົ້າຕ້ອງການຄ່າຈ້າງ ເທົ່າໃດ?” ¹⁶ລາບານມີລູກສາວຢູ່ສອງຄົນ ຜູ້ກິນມີຊື່ວ່ານາງເລອາ ແລະຜູ້ນ້ອງມີຊື່ວ່ານາງຮາ- ເຄນ. ¹⁷ນາງເລອາເປັນຄົນບໍ່ງາມ ສ່ວນນາງຮາເຄນນັ້ນເປັນຄົນງາມຫລາຍຢາໂຄບຮັກນາງ ຮາເຄນ. ¹⁸ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍຈະເຮັດວຽກໃຫ້ລູງຢູ່ເຈັດປີ ເພື່ອແລກເອົາກັບນາງ ຮາເຄນລູກສາວຜູ້ນ້ອຍຂອງລູງ.” ¹⁹ລາບານ ເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍຍິນດີມອບນາງໃຫ້ເຈົ້າດີກວ່າຈະ ມອບໃຫ້ຄົນອື່ນ ຈຶ່ງຢູ່ນໍາຂ້ອຍສາ.” ²⁰ຢາໂຄບໄດ້ເຮັດວຽກການຢູ່ເຈັດປີເພື່ອຈະແລກເອົາກັບ ນາງຮາເຄນ ແຕ່ເວລາຜ່ານໄປເໝືອນດັ່ງສອງສາມມື້ເທົ່ານັ້ນຍ້ອນວ່າ ລາວຮັກນາງຫລາຍ.

²¹ຢາໂຄບເວົ້າຕໍ່ລາບານວ່າ, “ເວລາທີ່ກໍານົດໄວ້ກໍຄົບແລ້ວ ຈຶ່ງໃຫ້ຂ້ອຍແຕ່ງງານກັບນາງ ຮາເຄນສາ.” ²²ດັ່ງນັ້ນ ລາບານ ຈຶ່ງຕົກລົງແລ້ວຈັດພິທີແຕ່ງງານໃຫ້ ແລະໄດ້ເຊື້ອເຊີນພວກ ເພື່ອນບ້ານ ແລະມິດສະຫາຍມາຮ່ວມ. ²³ແຕ່ວ່າໃນຄືນນັ້ນ ລາບານໄດ້ເອົານາງເລອາໄປໃຫ້

ຢາໂຄບ ແທນທີ່ຈະແມ່ນຮາເຄນ ສ່ວນຢາໂຄບກໍໄດ້ສົມສູ່ຢູ່ຮ່ວມກັບນາງໂດຍບໍ່ໄດ້ຮູ້ສຶກຕົວ.
24ລາບານໄດ້ມອບນາງຊິລະປາຂ້າໃຊ້ຂອງເພິ່ນ ໃຫ້ເປັນຂ້າໃຊ້ຂອງນາງເລອາ.

25ເມື່ອຕອນເຊົ້າຢາໂຄບຈຶ່ງພົບວ່າ ຜູ້ທີ່ຕົນແຕ່ງງານແລ້ວນັ້ນແມ່ນນາງເລອາລາວຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່
ລາບານວ່າ, “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດແບບນີ້ກັບຂ້ອຍ? ຂ້ອຍໄດ້ເຮັດວຽກໃຫ້ເຈົ້າຈົນເຖິງເຈັດປີ
ເພື່ອຈະໄດ້ກັບນາງຮາເຄນ ແຕ່ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຫລອກລວງຂ້ອຍ?” 26ລາບານຕອບວ່າ
“ກໍເພາະວ່າບໍ່ແມ່ນທຳນຽມຂອງເມືອງນີ້ ທີ່ຈະໃຫ້ນ້ອງສາວໄດ້ແຕ່ງງານກ່ອນເອື້ອຍ. 27ໃຫ້ເຈົ້າ
ລໍຖ້າການແຕ່ງງານນີ້ໄປຈົນໝົດອາທິດໜຶ່ງກ່ອນ ແລ້ວຂ້ອຍຈຶ່ງຈະມອບນາງຮາເຄນໃຫ້ເຈົ້າ
ຖ້າເຈົ້າຫາກຕົກລົງເຮັດວຽກໃຫ້ຂ້ອຍຕື່ມອີກເຈັດປີ.”

28ຢາໂຄບກໍຕົກລົງ ເມື່ອໄດ້ອາທິດໜຶ່ງແລ້ວ ລາບານຈຶ່ງໄດ້ມອບນາງຮາເຄນໃຫ້ເປັນເມຍ.
29ລາບານໄດ້ມອບນາງບິນຮາຂ້າໃຊ້ຂອງເພິ່ນໃຫ້ເປັນຂ້າໃຊ້ຂອງນາງຮາເຄນ. 30ດັ່ງນັ້ນ ຢາ-
ໂຄບຈຶ່ງໄດ້ສົມສູ່ຢູ່ຮ່ວມກັບນາງຮາເຄນອີກ ແລະລາວຮັກນາງຫລາຍກວ່ານາງເລອາ ລາວໄດ້
ເຮັດວຽກໃຫ້ແກ່ລາບານ ອີກເຈັດປີເຕັມຕາມສັນຍາ.

ລູກຂອງຢາໂຄບ

31ເມື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເຫັນວ່າຢາໂຄບບໍ່ຮັກນາງເລອາ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງເຮັດໃຫ້ນາງມີ
ລູກ ສ່ວນນາງຮາເຄນນັ້ນບໍ່ໃຫ້ມີ. 32ນາງເລອາຖືພາແລ້ວເກີດລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງ ນາງເວົ້າວ່າ, “ອົງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງເຫັນຄວາມອຸກອັ່ງຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະບັດນີ້ຜົວຄົງຈະຮັກຂ້ານ້ອຍ” ດັ່ງ-
ນັ້ນນາງຈຶ່ງໄດ້ຕັ້ງຊື່ເດັກນ້ອຍນັ້ນວ່າລູເບັນ.

33ຕໍ່ມາ ນາງໄດ້ຖືພາແລ້ວອອກລູກອີກ ນາງເວົ້າວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານລູກ
ຊາຍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ ກໍຍ້ອນພຣະອົງໄດ້ຍິນວ່າຜົວບໍ່ຮັກຂ້ານ້ອຍ” ດັ່ງນັ້ນ ນາງຈຶ່ງໃສ່ຊື່ເດັກນ້ອຍ
ນັ້ນວ່າຊິເມໂອນ.

34ຢູ່ມາ ນາງຖືພາອີກ ແລະອອກລູກຊາຍຜູ້ໃໝ່ຕື່ມ ນາງເວົ້າວ່າ, “ບັດນີ້ຜົວຕ້ອງຕິດພັນຢູ່
ກັບຂ້ອຍ ກໍເພາະວ່າຂ້ອຍໄດ້ລູກຊາຍຢູ່ກັບເພິ່ນສາມຄົນແລ້ວ” ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງໃສ່ຊື່ເດັກນ້ອຍ
ນັ້ນວ່າ ເລວີ.

35ຕໍ່ມາອີກ ນາງຖືພາ ແລະອອກລູກຊາຍຕື່ມອີກ ນາງເວົ້າວ່າ, “ເທື່ອນີ້ຂ້ອຍຈະສັນລະເສີນ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” ສະນັ້ນ ນາງຈຶ່ງໃສ່ຊື່ເດັກນ້ອຍນັ້ນວ່າຢູດາ ແຕ່ນັ້ນຕໍ່ມານາງກໍບໍ່ມີລູກອີກເລີຍ.

ບົດທີ 30

1ເມື່ອນາງຮາເຄນ ເຫັນວ່າຕົນບໍ່ມີລູກໃຫ້ແກ່ຢາໂຄບ ນາງຈຶ່ງເກີດມີຄວາມອິດສາເອື້ອຍ
ນາງເວົ້າຕໍ່ຢາໂຄບວ່າ, “ຈະໃຫ້ຂ້ອຍມີລູກຫລືຈະໃຫ້ຂ້ອຍຕາຍ.” 2ຢາໂຄບຮ້າຍນາງ ແລະເວົ້າ
ວ່າ, “ຂ້ອຍບໍ່ມີອຳນາດດັ່ງພຣະເຈົ້າ ມີແຕ່ພຣະອົງດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດໃຫ້ເຈົ້າມີລູກໄດ້.”
3ນາງເວົ້າວ່າ, “ນາງບິນຮາຂ້າໃຊ້ສາວຂອງຂ້ອຍກໍຢູ່ນີ້ ໃຫ້ເຈົ້າສົມສູ່ຮ່ວມກັບນາງເສຍ ດ້ວຍ
ວິທີນີ້ຂ້ອຍຈະໄດ້ເປັນແມ່ຂອງເດັກທີ່ເກີດມາຈາກນາງ”

4ດັ່ງນັ້ນ ຮາເຄນຈຶ່ງເອົານາງບິນຮາຂ້າໃຊ້ສາວຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ຜົວ ແລະເພິ່ນກໍໄດ້ສົມສູ່ກັບ

ນາງ ⁵⁻⁶ນາງບິນຮາໄດ້ຖືພາແລະໄດ້ເກີດລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງ ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນີ້ ນາງຮາເຄນກໍເວົ້າວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ຄວາມຍຸດຕິທຳແກ່ຂ້ານ້ອຍແລ້ວ ພຣະອົງຊົງໄດ້ຍິນຄວາມອ້ອນວອນຂອງຂ້ານ້ອຍ ຈຶ່ງໄດ້ປະທານລູກຊາຍໃຫ້” ນາງໃສ່ຊື່ເດັກນ້ອຍນັ້ນວ່າ ດານ.

⁷ຕໍ່ມາສາວໃຊ້ນາງຮາເຄນໄດ້ຖືພາອີກ ແລະໄດ້ເກີດລູກຊາຍຜູ້ທີສອງກັບຢາໂຄບ. ⁸ນາງຮາເຄນເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍພະຍາຍາມເອົາຊະນະເອື້ອຍຂ້ອຍດ້ວຍການຕໍ່ສູ້ອັນລຳບາກ ໃນທີ່ສຸດຂ້ອຍກໍເປັນຜູ້ມີໄຊ” ນາງຮາເຄນໄດ້ໃສ່ຊື່ເດັກນັ້ນວ່າ ນັບທາລີ.

⁹ເມື່ອນາງ ເລອາເຫັນວ່າຕົນບໍ່ມີລູກອີກ ຈຶ່ງເອົານາງຊິລະປາຂ້າໃຊ້ສາວໃຫ້ເປັນເມຍຂອງຢາໂຄບ. ¹⁰ຄັນຕໍ່ມາ ນາງຊິລະປາກໍມີລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງ ¹¹ນາງເລອາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍໄດ້ຮັບໂຊກດີ.” ສະນັ້ນ ນາງຈຶ່ງໃສ່ຊື່ເດັກນັ້ນວ່າ ຄາດ

¹²⁻¹³ນາງຊິລະປາໄດ້ເກີດລູກຊາຍຜູ້ທີສອງອີກ ນາງເລອາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍຊ່າງມີຄວາມຍິນດີຫລາຍແທ້ ແລະບັດນີ້ພວກຜູ້ຍິງທັງຫລາຍຈະເອີ້ນຂ້ອຍວ່າຜູ້ມີຄວາມຍິນດີ” ນາງໄດ້ໃສ່ຊື່ເດັກນັ້ນວ່າອາເຊ.

¹⁴ຄັນມາເຖິງລະດູກຸ່ວເຂົ້າ ຮູເບັນໄດ້ໄປທ່ຽວຕາມທົ່ງນາ ແລະໄດ້ພົບໝາກເຂືອຊະນິດໜຶ່ງລາວເອົາໝາກເຂືອນັ້ນມາໃຫ້ນາງເລອາຜູ້ເປັນແມ່ ນາງຮາເຄນເວົ້າກັບນາງເລອາວ່າ, “ຂ້ອຍຂໍໝາກເຂືອຂອງລູກຊາຍເຈົ້າຈັກໜ່ວຍແດ່.” ¹⁵ນາງເລອາເລີຍຕອບວ່າ, “ເຈົ້າເອົາຜົວຂ້ອຍໄປແລ້ວຍັງບໍ່ພໍຫລີ? ບັດນີ້ເຈົ້າຍັງພະຍາຍາມເອົາໝາກເຂືອຂອງລູກຊາຍໄປອີກ” ນາງຮາເຄນເວົ້າວ່າ, “ຖ້າເຈົ້າຫາກເອົາໝາກເຂືອໃຫ້ຂ້ອຍ ຄົນມີແລງນີ້ ຂ້ອຍຈະໃຫ້ຢາໂຄບໄປນອນນຳເຈົ້າ.” ¹⁶ຕອນແລງ ເມື່ອຢາໂຄບກັບມາແຕ່ທົ່ງນາ ນາງເລອາກໍແລ່ນອອກໄປຫາ ແລະເວົ້າວ່າ, “ຄົນນີ້ເຈົ້າຕ້ອງມານອນນຳຂ້ອຍ ເພາະວ່າຂ້ອຍໄດ້ຊື່ເຈົ້າດ້ວຍໝາກເຂືອຂອງລູກຊາຍຂ້ອຍ” ໃນຄືນນັ້ນລາວຈຶ່ງສົມສູ່ຮ່ວມກັບນາງ. ¹⁷ພຣະເຈົ້າຊົງຕອບຄຳອ້ອນວອນຂອງນາງເລອາ ນາງໄດ້ຖືພາ ແລະເກີດລູກຊາຍຜູ້ທີຫົກ. ¹⁸ນາງເລອາເວົ້າວ່າ, “ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານບຳເໜັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍກໍຍ້ອນວ່າ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເອົາສາວໃຊ້ໃຫ້ເປັນເມຍຂອງຜົວຂ້ານ້ອຍ.” ດັ່ງນັ້ນ ນາງຈຶ່ງໃສ່ຊື່ເດັກນັ້ນວ່າ ອິດຊາຄາ

¹⁹ຕໍ່ມານາງເລອາຖືພາອີກ ແລະເກີດລູກຊາຍຜູ້ທີຫົກ. ²⁰ນາງເວົ້າວ່າ, “ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານຂອງຂວັນຢ່າງດີໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ ບັດນີ້ ຜົວຄົງຈະຮັກຂ້ານ້ອຍ ເພາະວ່າຂ້ານ້ອຍໄດ້ລູກກັບລາວຕັ້ງຫົກຄົນແລ້ວ” ສັ່ນນັ້ນ ນາງຈຶ່ງຕັ້ງຊື່ເດັກນີ້ວ່າ ເຊບູລູນ.”

²¹ຄັນຕໍ່ມາ ນາງກໍມີລູກສາວຜູ້ໜຶ່ງອີກ ລາວໃຫ້ຊື່ວ່າ ດີນາ.

²²ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະເຈົ້າຍັງຊົງບໍ່ຫລົງລືມນາງຮາເຄນ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕອບຄຳອ້ອນວອນຂອງນາງ ແລະເຮັດໃຫ້ນາງມີລູກ. ²³ນາງໄດ້ຖືພາ ແລະເກີດລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງ ນາງເວົ້າວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ອະໄພຂ້ານ້ອຍ ໂດຍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍມີລູກແລ້ວ. ²⁴ຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະທານຂ້ານ້ອຍມີລູກຜູ້ໃໝ່ອີກຖ້ອນ” ສະນັ້ນ ນາງຈຶ່ງໃຫ້ຊື່ເດັກນ້ອຍນັ້ນວ່າ ໂຢເຊັບ.

ຢາໂຄບຂໍອຳລາຈາກລາບານຄົນສູ່ບ້ານພໍ່

²⁵ຫລັງຈາກໂຢເຊັບໄດ້ເກີດແລ້ວ ຢາໂຄບກໍເວົ້າກັບລາບານວ່າ, “ຂໍພໍ່ຈົ່ງອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້າ-

ນ້ອຍກັບເມືອບ້ານເກົ່າສາ. ²⁶ຈົ່ງຍົກເມຍຊຶ່ງຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດວຽກແລກເອົານໍາພໍ່ນັ້ນ ກັບລູກໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເອົາເມືອພ້ອມ ເພາະພໍ່ກໍຮູ້ຢູ່ແລ້ວວ່າຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດວຽກໃຫ້ພໍ່ນັ້ນດີສໍາໃດ

²⁷ລາບານຕອບລາວວ່າ, “ພໍ່ກໍຢາກເວົ້ານໍາລູກຄືກັນ ຄືວ່າພໍ່ໄດ້ດູມໍເບິ່ງແລ້ວ ແລະຮູ້ວ່າພໍ່ໄດ້ຮັບພະພອນຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຍ້ອນເຈົ້າ. ²⁸ຈົ່ງປອກຄ່າຈ້າງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການມາແລ້ວພໍ່ຈະຈ່າຍໃຫ້.

²⁹ຢາໂຄບຕອບລາບານວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດວຽກສໍາໃດ ແລະຝູງສັດທັງຫລາຍຂອງພໍ່ຢູ່ກັບຂ້ານ້ອຍໄດ້ສໍາໃດ ພໍ່ກໍຮູ້ຢູ່ແລ້ວເພາະ. ³⁰ເພາະວ່າກ່ອນຂ້ານ້ອຍມາ ພໍ່ມີສັດແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແຕ່ບັດນີ້ ພໍ່ໄດ້ມີຂຶ້ນເປັນຈໍານວນຫລວງຫລາຍ ກໍເພາະຂ້ານ້ອຍ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ອວຍພອນພໍ່ ບັດນີ້ ກໍເປັນເວລາສົມຄວນແລ້ວທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະມີຝູງສັດເປັນຂອງຕົນເອງ.”

³¹ລາບານຖາມວ່າ, “ຄັນຂຶ້ນຈະໃຫ້ພໍ່ເອົາຫຍັງໃຫ້ເຈົ້າ?” ຢາໂຄບຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຕ້ອງການຄ່າຈ້າງຫຍັງໝົດ ແຕ່ຖ້າພໍ່ຕົກລົງ ຂ້ານ້ອຍຈະເບິ່ງແຍງຝູງສັດຂອງພໍ່ຕໍ່ໄປ. ³²ຄືມື້ນີ້ຂ້ານ້ອຍຈະໄປກວດເບິ່ງຝູງສັດຂອງພໍ່ທັງໝົດ ແຍກລູກແກະສີດ່າທຸກໆໂຕອອກ ແບ່ສີດ່າງ ແລະມີຈຸດດ່າງທຸກໆ ໂຕອອກຈາກຝູງ ໃຫ້ເອົາສັດເຫລົ່ານີ້ແຫລະເປັນຄ່າຈ້າງຂອງຂ້ານ້ອຍ.

³³ເມື່ອພໍ່ໄປຍັງມຸຢາມ ແລະກວດເບິ່ງຝູງສັດຊຶ່ງເປັນຄ່າຈ້າງຂອງຂ້ານ້ອຍນີ້ ກໍຈະເຫັນຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ຂ້ານ້ອຍມີຄວາມສັດຊື່ຫລືບໍ່ ຖ້າຂ້ານ້ອຍມີແບ່ທີ່ບໍ່ມີສີດ່າງ ຫລືມີຈຸດດ່າງ ແລະມີແກະທີ່ບໍ່ແມ່ນສີດຳກໍສະແດງວ່າສັດເຫລົ່ານັ້ນຖືກລັກຂອງພໍ່ມາ. ³⁴ລາບານຕອບວ່າ, “ດີແລ້ວ ເອົາຈະເຮັດດັ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເວົ້າມາ.”

³⁵ໃນມື້ນັ້ນ ລາບານໄດ້ຄັດເລືອກເອົາແບ່ຖືກແລະແບ່ແມ່ສີລາຍສີດ່າງ ແລະລູກແບ່ສີດຳໃນຝູງອອກມາມອບໃຫ້ລູກເຂີຍຂອງເພິ່ນເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງ. ³⁶ຄັນແລ້ວ ເພິ່ນພ້ອມຝູງແບ່ທີ່ແຍກອອກຈຶ່ງໜີໄປໄກຈາກຢາໂຄບ ເປັນໄລຍະທາງຢ່າງເຖິງສາມມື້ ສ່ວນຝູງແກະທີ່ເຫລືອຈາກລາບານນັ້ນ ຢາໂຄບເປັນຜູ້ລ້ຽງໄວ້.

³⁷ຢາໂຄບໄດ້ເອົາງ່າໄມ້ເປັນຈາກຕົ້ນຈັນປ່າ ຕົ້ນໝາກບົກ ແລະຕົ້ນຫູກວາງ ແລ້ວປອກເປືອກງ່າໄມ້ບາງບ່ອນໃຫ້ເປັນລາຍ. ³⁸ລາວໄດ້ເອົາງ່າໄມ້ນັ້ນໄປວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າອ່າງບ່ອນສັດໄປກິນນໍ້າ ເພື່ອໃຫ້ເກີດຜົນສະທ້ອນເວລາສັດປະສົມພັນ. ³⁹ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອຝູງແກະ ແລະແບ່ປະສົມພັນຕໍ່ໜ້າງ່າໄມ້ກໍຈະອອກລູກເປັນສີດ່າງດາວ. ⁴⁰ຢາໂຄບໄດ້ເອົາລູກແບ່ທີ່ອອກໃໝ່ໄປໄວ້ຕ່າງ-ຫາກ ແລະເອົາໂຕແມ່ສີດ່າງດາວແລະດໍາທີ່ລາບານໃຫ້ນັ້ນ ໄປໄວ້ຕ່າງຫາກ ດ້ວຍວິທີນີ້ລາວຈຶ່ງສາມາດຜະລິດ ແກະ ເປັນຂອງຕົນເອງໄດ້ແລະບໍ່ເອົາໄປປະປົນກັບຝູງ ແກະຂອງລາບານ.

⁴¹ເມື່ອສັດຕົວພິປະສົມພັນຢາໂຄບຈຶ່ງເອົາງ່າໄມ້ລາຍວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າອ່າງບ່ອນສັດມາກິນນໍ້າ ເພື່ອວ່າສັດເຫລົ່ານັ້ນຈະເກີດລູກອອກມາເປັນສີຄືງ່າໄມ້. ⁴²ແຕ່ສ່ວນສັດທີ່ຈ່ອຍບໍ່ມີແຮງ ຢາໂຄບບໍ່ໄດ້ເອົາງ່າໄມ້ໃສ່ໄວ້ ດັ່ງນັ້ນ ສັດທີ່ແຂງແຮງຈຶ່ງເປັນຂອງຢາໂຄບ ແລະສັດທີ່ບໍ່ແຂງແຮງເປັນຂອງລາບານ ⁴³ຕໍ່ມາອີກບໍ່ດົນ ຢາໂຄບກໍກາຍເປັນຄົນຮັ່ງມີ ລາວມີແກະຫລາຍຝູງ ມີຝູງອູດ ມີຝູງລໍ ແລະຂ້າໃຊ້ຊາຍຍິງຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

ບົດທີ 31

ຢາໂຄບຫລົບໜີຈາກລາບານ

¹ຢາໂຄບ ໄດ້ຍິນພວກລູກຊາຍຂອງລາບານ ເວົ້າວ່າ, “ຢາໂຄບ ໄດ້ເອົາຊັບສົມບັດຂອງພໍ່ເຮົາ ທຸກສິ່ງທີ່ລາວມີນັ້ນແມ່ນມາຈາກພໍ່ຂອງເຮົາໝົດ. ²ຢາໂຄບ ໄດ້ເຫັນວ່າທ່າທິຂອງລາບານທີ່ມີຕໍ່ລາວນັ້ນບໍ່ດີຄືແຕ່ກ່ອນ.

³ຄັນຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວຕໍ່ລາວວ່າ, “ຈົ່ງກັບຄືນເມືອສູ່ດິນແດນບັນພະບູລຸດ ແລະ ຍາດພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າ ເຮົາຈະຢູ່ກັບເຈົ້າ.” ⁴ດັ່ງນັ້ນ ຢາໂຄບ ຈຶ່ງສັ່ງຄວາມໄປທານາງຮາເຄນ ແລະນາງເລອາ ໃຫ້ມາຫາຢູ່ທີ່ທົ່ງລ້ຽງສັດ. ⁵ລາວເວົ້າຕໍ່ເມຍວ່າ, “ອ້າຍສັງເກດເຫັນວ່າ ພໍ່ຂອງພວກນ້ອງມີທ່າທິບໍ່ດີ ແຕ່ກ່ອນຕໍ່ອ້າຍ ແຕ່ວ່າພຣະເຈົ້າຂອງພໍ່ອ້າຍໄດ້ສະຖິດຢູ່ນຳອ້າຍ ⁶ພວກນ້ອງທັງສອງກໍຮູ້ແລ້ວວ່າ ອ້າຍໄດ້ເຮັດວຽກໃຫ້ເພິ່ນເຕັມກຳລັງ. ⁷ນອກໄປຈາກນີ້ ເພິ່ນຍັງໂກງອ້າຍ ແລະປ່ຽນຄຳຈ້າງເຖິງສິບເທື່ອ ແຕ່ວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ເພິ່ນທຳລາຍອ້າຍ. ⁸ເມື່ອເວລາພໍ່ຂອງພວກນ້ອງເວົ້າວ່າ ແບ້ທີ່ມີຂົນເປັນຈຸດຈະເປັນຄຳຈ້າງລາງວັນຂອງອ້າຍ ແບ້ທັງໝົດກໍອອກລູກເປັນຂົນກ່ານທຸກໂຕ. ⁹ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານຜູງສັດຂອງພໍ່ພວກນ້ອງໃຫ້ອ້າຍ.

¹⁰ຍາມສັດຖືເຊິງ ອ້າຍໄດ້ຜັນເຫັນວ່າແບ້ເຖິກທີ່ຖືເຊິງນັ້ນມີຂົນເປັນຈຸດດ່າງ. ¹¹ທູດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຕໍ່ອ້າຍວ່າ, ຢາໂຄບເອີຍ ອ້າຍຕອບວ່າ ໂດຍຂ້າມອຍ. ¹²ທູດພຣະເຈົ້າເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ ຈົ່ງເບິ່ງພຸ້ນດູ ແບ້ເຖິກທີ່ຖືເຊິງນັ້ນມີຂົນເປັນຈຸດດ່າງ ເຮົາຮູ້ຈັກທຸກຢ່າງທີ່ລາບານກຳລັງກະທຳຕໍ່ເຈົ້າ. ¹³ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ໄດ້ປະກົດໃຫ້ເຈົ້າເຫັນທີ່ເບັດເອນບ່ອນເຈົ້າໄດ້ຖວາຍເສົາອະນຸສອນພ້ອມກັບນ້ຳມັນຫອມ ແລະສາບານໄວ້ ບັດນີ້ ຈົ່ງຕຽມຕົວອອກໜີຈາກແຜ່ນດິນນີ້ ແລະກັບຄືນສູ່ບ້ານເກີດຂອງເຈົ້າ.”

¹⁴ນາງຮາເຄນ ແລະນາງເລອາຕອບຢາໂຄບວ່າ, “ບໍ່ມີມູນມໍລະດົກຫຍັງທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນເຮືອນພໍ່. ¹⁵ສຳລັບພວກເຮົາບໍ່ແມ່ນເພິ່ນຖືພວກເຮົາຄືຄົນອື່ນບໍ່? ເພິ່ນຂາຍພວກເຮົາ ແລະດຽວນີ້ເພິ່ນກໍຈ່າຍເງິນນັ້ນໝົດແລ້ວ ¹⁶ຊັບສົມບັດທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເອົາມາຈາກພໍ່ຂອງພວກເຮົາ ກໍກາຍເປັນຂອງພວກເຮົາ ແລະລູກຂອງເຮົາໝົດແລ້ວ ຈົ່ງເຮັດຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກອ້າຍ.”

¹⁷⁻¹⁸ດັ່ງນັ້ນ ຢາໂຄບຈຶ່ງຕຽມພ້ອມແລ້ວເອົາລູກເອົາເມຍຂຶ້ນຂີ່ຫລັງອູດ ຮິບໂຮມເອົາສິ່ງຂອງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ທີ່ໄດ້ໃນປະເທດເມໂຊໂປຕາເມຍ ແລະປ້ອງຜູງສັດອອກນຳໜ້າ ເດີນທາງຄືນເມືອຫາພໍ່ຂອງຕົນທີ່ການາອານ.

¹⁹ສ່ວນລາບານກໍອອກໄປແຖຂົນແກະ ໃນຂະນະທີ່ເພິ່ນບໍ່ຢູ່ ນາງຮາເຄນໄດ້ລັກເອົາຮູບເຄົາລົບປະຈຳເຮືອນຂອງພໍ່ໄປນຳ. ²⁰ຢາໂຄບໄດ້ລວງລາບານຊາວອາຮາມ ໂດຍບໍ່ໄດ້ບອກໃຫ້ຮູ້ເຖິງການຈາກໄປ. ²¹ລາວໄດ້ເອົາຊັບສົມບັດທັງໝົດໜີຂ້າມແມ່ນ້ຳເອຟຣາດ ມຸ່ງໜ້າໄປສູ່ພູເຂົາກິເລອາດ.

ລາບານໄລ່ຕິດຕາມຢາໂຄບ

²²⁻²³ສາມມື້ຕໍ່ມາ ລາບານຈຶ່ງຮູ້ວ່າຢາໂຄບໄດ້ໜີໄປແລ້ວ ເພິ່ນຈຶ່ງພາຄົນໄລ່ຕິດຕາມຢາໂຄບເປັນເວລາເຈັດມື້ຈຶ່ງທັນລາວທີ່ພູກິເລອາດ. ²⁴ໃນຄືນນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຊົງປະກົດໃນຄວາມຜັນຂອງ

ລາບານຊາວອາຮາມ ແລະຊົງກ່າວຕໍ່ເພິ່ນວ່າ, “ຈົ່ງລະວັງ! ຢ່າມາຊູ່ຢາໂຄບເລີຍ.”

²⁵ລາບານ ຫັນຢາໂຄບທີ່ພູກິເລອາດ ບ່ອນລາວຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ ແລະລາບານກໍຕັ້ງທີ່ພັກຢູ່ເທິງພູນັ້ນ. ²⁶ລາບານໄດ້ເວົ້າກັບຢາໂຄບວ່າ, “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງລວງຂ້ອຍ ແລະພາລູກສາວຂ້ອຍໜີມາຄືກັບຜູ້ຍິງຊະເລີຍເສິກ? ²⁷ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງລວງຂ້ອຍ ແລະປົບໜີໂດຍບໍ່ຄອບ? ຖ້າເຈົ້າບອກ ຂ້ອຍກໍຈະໄປສົ່ງເຖິງທາງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ໂດຍໃຫ້ມີຂະບວນແທ້ທັງດົນຕິຄືສຽງກອງ ສຽງພິນແລະສຽງຮ້ອງລໍາທໍາເພງ. ²⁸ອັນນີ້ເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ຂ້ອຍຈູບສັ່ງລາລູກສາວ ແລະຫລານໆ ຂ້ອຍເລີຍ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເຮັດແບບໂງ່ໆເຊັ່ນນີ້? ²⁹ຂ້ອຍມີສິດທີ່ຈະລົງໂທດເຈົ້າ ແຕ່ຄົນນີ້ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບູລຸດຂອງເຈົ້າໄດ້ບອກບໍ່ໃຫ້ຂ້ອຍຊູ່ເຈົ້າ. ³⁰ຂ້ອຍຮູ້ວ່າເຈົ້າປົບໜີກໍເພາະວ່າເຈົ້າຢາກກັບເມືອບ້ານແຮງ ແຕ່ວ່າເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງລັກເອົາຮູບພະຂ້ອຍໄປ?”

³¹ຢາໂຄບຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຢ້ານ ເພາະຄິດວ່າພໍ່ອາດຈະເອົາລູກສາວໜີໄປຈາກຂ້ານ້ອຍ. ³²ແຕ່ຖ້າພໍ່ພົບຮູບພະຂອງພໍ່ຢູ່ນໍາໃຜຈົ່ງຂ້າຜູ້ນັ້ນຖິ້ມໂລດ ຄົນຂອງເຮົາກໍຢູ່ນີ້ ເພື່ອເປັນພະຍານຫລັກຖານ ຈົ່ງຫາຊອກຄົນເອົາທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພໍ່ໄປ” ຢາໂຄບບໍ່ຮູ້ວ່ານາງຮາເຄນໄດ້ລັກເອົາຮູບພະນັ້ນມານໍາ.

³³ລາບານເຂົ້າໄປຄົ້ນໃນຜ້າເຕັນຂອງຢາໂຄບ ແລ້ວເຂົ້າໄປໃນຜ້າເຕັນຂອງເລອາ ແລະຜ້າເຕັນຂອງຂ້າໃຊ້ຊາຍຍິງທັງໝົດ ແຕ່ບໍ່ພົບຮູບພະນັ້ນເລີຍ. ຄັນແລ້ວ ເພິ່ນຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນຜ້າເຕັນຂອງນາງຮາເຄນ ³⁴ນາງຮາເຄນໄດ້ເອົາຮູບເຄົາລົບປະຈໍາເຮືອນເຫລົ່ານັ້ນ ເຊື່ອງໄວ້ໃນຖົງອານເທິງຫລັງອຸດແລ້ວນັ່ງຖົງນັ້ນໄວ້ ລາບານໄດ້ຊອກຄົນເບິ່ງໝົດໃນຜ້າເຕັນ ແຕ່ກໍບໍ່ພົບຫຍັງ. ³⁵ນາງຮາເຄນຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ພໍ່ຂອງນາງວ່າ, “ພໍ່ຢ່າຮ້າຍລູກເລີຍທີ່ລູກບໍ່ສາມາດລຸກຍືນຂຶ້ນໃນເວລາພໍ່ມາ ກໍເພາະວ່າລູກເປັນປະຈໍາເດືອນ” ລາບານຊອກຄົນເບິ່ງໝົດທຸກບ່ອນ ແຕ່ວ່າບໍ່ພົບຮູບພະນັ້ນເລີຍ.

³⁶ສ່ວນຢາໂຄບອາລົມກໍບໍ່ຄ່ອຍດີ ເລີຍເວົ້າສໍານຽງຮ້າຍກັບລາບານວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກະທໍາຜິດຫຍັງ? ແລະໄດ້ລະເມີດກົດໝາຍຫຍັງທີ່ພາໃຫ້ພໍ່ຕ້ອງຕິດຕາມຂ້ານ້ອຍມາ? ³⁷ບັດນີ້ ພໍ່ໄດ້ຄົ້ນເບິ່ງໝົດແລ້ວສິ່ງຂອງໃນເຮືອນຂ້ານ້ອຍ ມີສິ່ງຂອງຫຍັງແດ່ທີ່ເຫັນວ່າເປັນຂອງພໍ່? ເອົາອອກມາໃຫ້ຄົນຂອງພໍ່ ແລະຄົນຂອງຂ້ານ້ອຍເບິ່ງດູ ແລະໃຫ້ເຂົາຕັດສິນຄວາມລະຫວ່າງເຮົາທັງສອງ.

³⁸ເປັນເວລາຊາວບີທີ່ຂ້ານ້ອຍຢູ່ນໍາພໍ່ ແກະ ແລະແບ້ຂອງພໍ່ກໍອອກແມ່ແພ່ລູກຢູ່ບໍ່ຂາດ ແຕ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ກິນແມ່ນ ແຕ່ແກະເຖິກໂຕດຽວໃນຝູງຂອງພໍ່. ³⁹ເມື່ອແກະຕົວໜຶ່ງຖືກສັດປ່າກັດຕາຍ ຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ໄດ້ເອົາມາໃຫ້ພໍ່ເບິ່ງ ແລະກໍບໍ່ແມ່ນຄວາມຜິດຂອງຂ້ານ້ອຍ ແຕ່ແມ່ນຂ້ານ້ອຍທີ່ຈ່າຍຄ່າເສຍຫາຍ ພໍ່ຍັງທວງຖາມເອົານໍາຂ້ານ້ອຍ ສິ່ງທີ່ຖືກລັກຍາມກາງຄືນ. ⁴⁰ມີຫລາຍເທື່ອທີ່ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງທົນຕໍ່ຄວາມເຜົາຜານຂອງແສງແດດໃນເວລາກາງເວັນ ແລະຕໍ່ຄວາມໜາວກະດ້າງໃນເວລາກາງຄືນຈົນຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດນອນຕາຫລັບໄດ້. ⁴¹ແມ່ນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແຫລະທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ອາໄສຢູ່ນໍາພໍ່ຊາວບີ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດວຽກສືບສີ່ປີ ເພື່ອແລກເອົາກັບລູກສາວສອງຄົນຂອງພໍ່ ແລະອີກທຶກປີເພື່ອມີຜູ້ງສັດ ແລະເຖິງປານນັ້ນ ພໍ່ຍັງປຸງນຄ່າຈ້າງຂອງຂ້ານ້ອຍເຖິງສິບ

ເທື່ອ. ⁴²ຖ້າທາກພຣະເຈົ້າອົງທີ່ອີຊາກນະມັດສະການບໍ່ໄດ້ສະຖິດຢູ່ນໍາຂ້າມ້ອຍ ປານນີພໍ່ຄົງໄລ່ຂ້າມ້ອຍທີມີເປົ່າແລ້ວ ແຕ່ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄວາມທຸກ ແລະວຽກການທີ່ຂ້າມ້ອຍໄດ້ເຮັດສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງຂົງຕັດສິນໃນຄືນນີ້.”

ຢາໂຄບແລະລາບານຕົກລົງກັນ

⁴³ລາບານຕອບຢາໂຄບວ່າ, “ລູກສາວກໍແມ່ນຂອງຂ້ອຍ ເດັກນ້ອຍກໍແມ່ນຂອງຂ້ອຍ ແລະຜູງສັດກໍແມ່ນຂອງຂ້ອຍ ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຫັນຢູ່ນີ້ກໍເປັນຂອງຂ້ອຍ ແຕ່ວ່າບັດນີ້ຂ້ອຍຈະເຮັດຫຍັງເພື່ອລູກສາວ ແລະເພື່ອຫລານຂອງຂ້ອຍໄດ້? ⁴⁴ດີແລ້ວ ພວກເຮົາຈຶ່ງພາກັນມາຕົກລົງກັນໂດຍເອົາຫີນມາກອງໄວ້ ເພື່ອເຮັດເປັນອະນຸສອນລະຫວ່າງເຮົາທັງສອງ.”

⁴⁵⁻⁴⁶ສະນັ້ນ ຢາໂຄບ ຈຶ່ງຕັ້ງເສົາຫີນອະນຸສອນເສົາໜຶ່ງຂຶ້ນ ແລ້ວຄົນຂອງລາວເອົາຫີນມາກອງອ້ອມໄວ້ ຄັນແລ້ວ ພວກເຂົາທັງໝົດກໍພາກັນຮັບປະທານອາຫານໃກ້ໆ ກອງຫີນນັ້ນ.

⁴⁷ລາບານໃຫ້ຊື່ກອງຫີນນັ້ນວ່າ ເຢກາ-ຊາຮາ-ດູທາ ຂະນະດຽວກັນຢາໂຄບກໍໃສ່ຊື່ກອງຫີນນັ້ນວ່າກາເລເອັດ.

⁴⁸ລາບານ ເວົ້າວ່າ, “ກອງຫີນນັ້ນຈະເປັນອະນຸສອນແຫ່ງການຕົກລົງລະຫວ່າງເຈົ້າ ແລະຂ້ອຍ” ດ້ວຍເຫດນີ້ ບ່ອນນັ້ນຈຶ່ງມີຊື່ວ່າກາເລເອັດ. ⁴⁹ລາບານເວົ້າອີກວ່າ, “ຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂົງເຝົ້າຄອຍເບິ່ງພວກເຮົາ ເວລາທ່າງເຫີນຈາກກັນ” ດັ່ງນັ້ນ ບ່ອນນີ້ຈຶ່ງມີຊື່ອີກວ່າມິດຊະປາ.

⁵⁰ລາບານເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ, “ຖ້າເຈົ້າຂົ່ມເຫັງລູກສາວຂ້ອຍ ຫລືຖ້າເຈົ້າແຕ່ງງານກັບຍິງອື່ນອີກ ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກເລື່ອງນັ້ນກໍຕາມ ຈຶ່ງຈິໄວ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຄອຍເບິ່ງພວກເຮົາ.”

⁵¹ລາບານ ເວົ້າຕໍ່ຢາໂຄບວ່າ “ອັນນີ້ ແມ່ນກອງຫີນທີ່ຂ້ອຍໄດ້ກອງຂຶ້ນລະຫວ່າງເຮົາທັງສອງ.

⁵²ເສົາຫີນອະນຸສອນ ແລະກອງຫີນນີ້ຈະເປັນສັນຍາລັກວ່າ ຂ້ອຍຈະບໍ່ຂ້າມກອງຫີນນີ້ໄປບຸກໂຈມຕີເຈົ້າ ແລະເຈົ້າກໍຄືກັນ ຈະບໍ່ຂ້າມເສົາຫີນນີ້ມາບຸກໂຈມຕີຂ້ອຍ. ⁵³ພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ ແລະພຣະເຈົ້າຂອງນາໂຮ ຈະເປັນຜູ້ຕັດສິນລະຫວ່າງພວກເຮົາ” ຄັນແລ້ວ ຢາໂຄບກໍສາບານໃນນາມຂອງພຣະເຈົ້າອົງທີ່ອີຊາກພໍ່ຂອງຕົນໄດ້ນະມັດສະການ. ⁵⁴ຢາໂຄບໄດ້ຂ້າສັດຖວາຍບູຊາຢູ່ເທິງພູ ແລະໄດ້ເຊື່ອເຊີນພິນັ້ງຂອງຕົນມາຮ່ວມຮັບປະທານອາຫານ. ຫລັງຈາກຮັບປະທານອາຫານແລ້ວ ພວກເຂົາກໍນອນຄ້າງຄືນຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

⁵⁵ແຕ່ເຊົ້າມືດ ຂອງມື້ໃໝ່ ລາບານໄດ້ຈູບລາລູກສາວ ແລະຫລານຂອງຕົນພ້ອມທັງອວຍພອນໃຫ້ແກ່ເຂົາ ແລ້ວກໍກັບຄືນເມືອບ້ານ.

ບົດທີ 32

ຢາໂຄບກະຕຽມເພື່ອໄປພົບເອຊາວ

¹ຢາໂຄບ ໄດ້ເດີນທາງຕໍ່ໄປ ແລະທູດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາພົບເພິ່ນ. ²ເມື່ອເພິ່ນເຫັນທູດເຫລົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງກ່າວວ່າ, “ອັນນີ້ແມ່ນກອງທັບຂອງພຣະເຈົ້າ” ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງໃສ່ຊື່ບ່ອນນັ້ນວ່າມາຮານາຍິມ.

³ຢາໂຄບໄດ້ສົ່ງຄົນນໍາຂ່າວຈໍານວນໜຶ່ງ ໄປບອກແກ່ເອຊາວ ຜູ້ເປັນອ້າຍທີ່ເມືອງເສອີ ໃນ

ປະເທດເອໂດມ. ⁴ເພິ່ນໄດ້ບອກແກ່ພວກນຳຂ່າວນັ້ນໄປເວົ້າຕໍ່ເອຊາວດັ່ງນີ້ “ຢາໂຄບຂ້າໃຊ້ຜູ້ອ່ອນນ້ອມຂອງທ່ານ ຊຶ່ງໄດ້ໄປອາໄສຢູ່ນຳລາບານ ແລະຫາກັບມາດຽວນີ້ ຂໍລາຍງານຕໍ່ທ່ານວ່າ ⁵ຂ້ານ້ອຍມີຝູງງົວ ຝູງລໍ ຝູງແບ້ ແລະຝູງແກະ ພ້ອມທັງຂ້າໃຊ້ຂ່າຍຍິງຫລາຍຄົນໄດ້ມາຂໍຮ້ອງຕໍ່ທ່ານ ໂດຍຫວັງວ່າຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ.”

⁶ເມື່ອຄົນນຳຂ່າວກັບຄືນມາ ພວກເຂົາໄດ້ເລົ່າໃຫ້ຢາໂຄບຟັງວ່າ, “ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ໄປຫາເອຊາວອ້າຍຂອງທ່ານແລ້ວ ເພິ່ນພວມອອກເດີນທາງມາພົບທ່ານພ້ອມທັງມີຄົນມານຳສີ່ຮ້ອຍຄົນ.” ⁷ຢາໂຄບມີຄວາມຍ້ານກົວຫລາຍຈົນອາລົມເສຍ ເພິ່ນໄດ້ແບ່ງຄົນພ້ອມທັງຝູງແກະ ຝູງແບ້ ຝູງງົວ ແລະຝູງອູດອອກເປັນສອງໝູ່. ⁸ເພາະເພິ່ນຄິດວ່າ, “ຖ້າເອຊາວບຸກລຸກໂຈມຕີໝູ່ທີ່ໜຶ່ງ ອີກໝູ່ທີ່ໜຶ່ງກໍອາດຈະສາມາດຫລົບໜີໄປໄດ້.”

⁹ຄັນແລ້ວ ຢາໂຄບກໍອະທິຖານວ່າ, “ໂອ ພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ ແລະຂອງອີຊາກ ຜູ້ເປັນພໍ່ຕູ້ ແລະພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂໍພຣະອົງຊົງຫຼ່ຽງຫຼຸຟັງຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ ພຣະອົງຊົງບອກຂ້ານ້ອຍວ່າ ຈົ່ງກັບຄືນເມືອຫາຍາດຕິພົນ້ອງຂອງເຈົ້າ ແລະເຮົາຈະໃຫ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຜ່ານພົນໄປໂດຍດີສຳລັບເຈົ້າ. ¹⁰ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຄູ່ຄວນກັບຄວາມກະລຸນາ ແລະຄວາມສັດຊື່ສູດຈະລິດ ທີ່ພຣະອົງຊົງສຳແດງແກ່ຂ້ານ້ອຍຜູ້ເປັນຂ້າໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຂ້າມແມ່ນ້ຳຢແດນ ມີພຽງໄມ້ເທົ່າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ບັດນີ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກັບຄືນມາພ້ອມດ້ວຍຝູງຄົນ ແລະຝູງສັດສອງໝູ່ນີ້. ¹¹ຂໍພຣະອົງຊົງໄຜດຊ່ອຍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍພົ້ນຈາກເງື້ອມມືຂອງອ້າຍ ເອຊາວແດ່ທ້ອນ ຂ້ານ້ອຍຍ້ານວ່າລາວຈະເຂົ້າມາບຸກໂຈມຕີ ແລະທຳຮ້າຍພວກຂ້ານ້ອຍທັງໝົດ ທັງຜູ້ຍິງ ແລະເດັກນ້ອຍ. ¹²ຈົ່ງຈີ່ຈຳຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງດ້ວຍ ທີ່ວ່າເຮົາຈະເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃຫ້ຜ່ານພົນໄປໂດຍດີສຳລັບເຈົ້າ ແລະເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າມີເຊື້ອສາຍຢ່າງຫລວງຫລາຍຈົນນັບບໍ່ໄດ້ ຄືກັບເມັດດິນຊາຍທີ່ແຄມທະເລ.”

¹³ຫລັງຈາກຢາໂຄບ ໄດ້ນອນຄ້າງຄືນທີ່ມາຮານາຍົມ ແລ້ວເພິ່ນໄດ້ເລືອກເອົາສິ່ງຂອງທີ່ເພິ່ນມີ ເພື່ອຈະໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເອຊາວຜູ້ເປັນອ້າຍ. ¹⁴ຄື ແບ້ແມ່ສອງຮ້ອຍໂຕ ແບ້ຖົກຊາວໂຕ ແກະແມ່ສອງຮ້ອຍໂຕແລະແກະຜູ້ຊາວໂຕ. ¹⁵ໂຕອູດແມ່ກັບລູກທີ່ຍັງກິນນົມຢູ່ສາມສິບໂຕ ງົວແມ່ສິບໂຕ ງົວຜູ້ສິບໂຕ ລໍແມ່ຊາວໂຕ ແລະລໍຜູ້ສິບໂຕ. ¹⁶ເພິ່ນໄດ້ມອບຝູງສັດແຕ່ລະຝູງໃຫ້ຂ້າໃຊ້ແຕ່ລະຄົນເປັນຜູ້ເບິ່ງຮັກສາ ແລະສັ່ງພວກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງພາກັນເດີນທາງໄປກ່ອນຂ້ອຍ ແລະໃຫ້ປ່ອຍໄລຍະທ່າງກັນພໍສົມຄວນ.” ¹⁷ເພິ່ນສັ່ງຂ້າໃຊ້ຜູ້ທີ່ໜຶ່ງວ່າ, “ເມື່ອ ເອຊາວອ້າຍຂອງຂ້ອຍພົບເຈົ້າ ແລະຖາມເຈົ້າຈະໄປໃສ? ໃຜເປັນນາຍຂອງເຈົ້າ? ສັດທີ່ຢ່າງໄປກ່ອນເປັນຂອງໃຜ? ¹⁸ເຈົ້າຕ້ອງຕອບເພິ່ນວ່າ ສັດເຫລົ່ານັ້ນເປັນຂອງຢາໂຄບ ຂ້າໃຊ້ຂອງທ່ານ ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເອົາສັດເຫລົ່ານີ້ມາເປັນຂອງຕ້ອນແກ່ເອຊາວ ນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ສ່ວນເພິ່ນເອງກຳລັງເດີນທາງມາຕາມຫລັງ.”

¹⁹ຢາໂຄບໄດ້ສັ່ງຜູ້ທີ່ສອງ ທີສາມ ແລະໝົດທຸກຄົນທີ່ຄຸມສັດໄປນັ້ນແບບດຽວກັນວ່າ, “ເມື່ອເຈົ້າພົບ ເອຊາວ ຕ້ອງເວົ້າກັບເພິ່ນແບບນີ້ວ່າ, ²⁰ຢາໂຄບ ຂ້າໃຊ້ຂອງທ່ານກຳລັງຢ່າງຕາມຫລັງພວກຂ້ານ້ອຍມາ.” ຢາໂຄບ ຄິດໃນໃຈວ່າ, “ດ້ວຍຂອງຕ້ອນທີ່ຂ້ອຍສັ່ງໄປໃຫ້ລາວກ່ອນນັ້ນ

ລາວຄົງຈະເຫັນໃຈຂ້ອຍ ແລະເມື່ອຂ້ອຍພົບລາວ ບາງທີລາວອາດຈະຍົກໂທດໃຫ້ຂ້ອຍກໍໄດ້.”
21 ຢາໂຄບໄດ້ລົງຂອງຕ້ອນມາກ່ອນ ສ່ວນເພິ່ນເອງຍັງງອນອນຄ້າງຄືນຢູ່ທີ່ຄ້າຍ.

ຢາໂຄບຕໍ່ສູ້ກັບຊາຍຜູ້ໜຶ່ງທີ່ເປນູເອນ

22 ໃນຄືນດຽວກັນນັ້ນ ຢາໂຄບໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນພາເມຍທັງສອງ ຂ້າໃຊ້ຍິງສອງຄົນ ແລະລູກສິບ ເອັດຄົນຂ້າມແມ່ນ້ຳຢັບໂບກ. 23 ຫລັງຈາກສິ່ງພວກເຂົາຂ້າມໝົດແລ້ວ ເພິ່ນກໍຈັດເອົາສິ່ງຂອງ ຂ້າມໄປອີກ. 24 ສ່ວນເພິ່ນເອງຍັງຄ້າງຢູ່ພາກນ້ຳພຸ້ນຄືນດຽວ ແລ້ວມີຊາຍຄົນໜຶ່ງ ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບ ເພິ່ນຈົນຮອດຮຸ່ງເຊົ້າ. 25 ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງຕໍ່ສູ້ກັນ ຊາຍຜູ້ນັ້ນເຫັນວ່າຕົນຈະບໍ່ແພ້ ລາວຈຶ່ງຕີ ແອວຂອງຢາໂຄບ ຈົນພົກໂບກ.

26 ຊາຍຜູ້ນັ້ນເວົ້າວ່າ, “ປ່ອຍໃຫ້ຂ້ອຍໄປເສຍ ເພາະຕາເວັນກໍກຳລັງຈະຂຶ້ນແລ້ວ” ແຕ່ຢາໂຄບຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ປ່ອຍທ່ານໄປ ຈົນກວ່າທ່ານຈະອວຍພອນໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ.” 27 ຊາຍຄົນນັ້ນຈຶ່ງຖາມວ່າ, “ເຈົ້າຊື່ຫຍັງ?” ຢາໂຄບຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຊື່ຢາໂຄບ” 28 ເພິ່ນເວົ້າຕື່ມອີກວ່າ, “ຊື່ຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ແມ່ນຢາໂຄບອີກ ເພາະວ່າເຈົ້າໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບພຣະເຈົ້າແລະກັບມະນຸດຈົນ ຂະນະ ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈະມີຊື່ໃໝ່ວ່າ ອິສຣາເອນ.”

29 ຢາໂຄບເວົ້າວ່າ, “ກະລຸນາບອກຊື່ທ່ານໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຮູ້ແດ່.” ແຕ່ເພິ່ນຊ້ຳຕອບວ່າ, “ເປັນ ຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຖາມຊື່ຂ້ອຍ” ຄັນແລ້ວ ຊາຍຜູ້ນັ້ນກໍອວຍພອນໃຫ້ຢາໂຄບ. 30 ຢາໂຄບເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາ ແຕ່ຂ້ອຍກໍຍັງບໍ່ຕາຍ” ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງເອີ້ນບ່ອນນັ້ນວ່າເປນູເອນ.

31 ຢາໂຄບອອກຈາກເປນູເອນໄປເມື່ອຕາເວັນກຳລັງຂຶ້ນ ເພິ່ນຢ່າງຂາເຢັກໄປເພາະເຈັບແອວ.

32 ດ້ວຍເຫດຜົນດັ່ງກ່າວນີ້ ຊາວອິສຣາເອນຈຶ່ງບໍ່ກິນຊີ້ນເອນທີ່ຕໍ່ກັບແອວ ເພາະວ່າ ແມ່ນຊີ້ນ ບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕີ.

ບົດທີ 33

ຢາໂຄບພົບເອຊາວ

1 ເອຊາວພ້ອມລູກນ້ອງສີ່ຮ້ອຍຄົນໄດ້ມາຫາຢາໂຄບ ເມື່ອຢາໂຄບເຫັນເຊັ່ນນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງແບ່ງ ເດັກນ້ອຍໃຫ້ເລອາ ໃຫ້ຮາເຄນ ແລະໃຫ້ສາວໃຊ້ສອງຄົນ. 2 ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຄົນໃຊ້ສອງຄົນກັບລູກ ຂອງລາວຢູ່ໜ້າເລອາ ແລະລູກຂອງລາວຢູ່ກາງ ຮາເຄນ ແລະໂຢເຊັບຢູ່ທາງຫລັງ. 3 ສ່ວນຢາໂຄບ ເອງກໍອອກນຳໜ້າພວກເຂົາໄປ ແລ້ວຂາບລົງເຈັດເທື່ອຈົນເຂົ້າໄປຮອດອ້າຍ. 4 ເອຊາວກໍ ແລ່ນອອກໄປພົບພ້ອມທັງກອດ ແລະຈູບຢາໂຄບ ພວກເຂົາທັງສອງພາກັນຮ້ອງໃຫ້ 5 ເມື່ອເອຊາວມືນຕາຂຶ້ນເຫັນຜູ້ຍິງ ແລະເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານັ້ນຈຶ່ງຖາມວ່າ, “ຄົນທີ່ມານຳເຈົ້ານີ້ແມ່ນໃຜ?” ຢາໂຄບຕອບວ່າ, “ອ້າຍເອີຍ ພວກນີ້ແມ່ນລູກຂອງນ້ອງເອງ ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຜດປະທານ ໃຫ້.” 6 ແລ້ວພວກເຂົາກໍຫຍັບເຂົ້າມາຂາບ ເອຊາວເປັນລຳດັບໄປ ຄືສາວໃຊ້ທັງສອງພ້ອມລູກ. 7 ຕໍ່ມາ ແມ່ນ ເລອາລູກ ແລະສູດທ້າຍແມ່ນຮາເຄນກັບໂຢເຊັບ.

8 ເອຊາວຈຶ່ງຖາມວ່າ, “ຄັນຊັ້ນໝວດທີ່ຂ້ອຍພົບກ່ອນນັ້ນເດ? ແມ່ນພວກໃດກັນ?” ຢາໂຄບ

ຕອບວ່າ, “ພວກນັ້ນ ນ້ອງໄດ້ສິ່ງມາຂໍຄວາມເມດຕາຈາກອ້າຍກ່ອນ.” ⁹ແຕ່ເອຊາວຕອບວ່າ, “ນ້ອງເອີຍ ອ້າຍມີພຽງພໍແລ້ວ ຈົ່ງຮັກສາໄວ້ເພື່ອນ້ອງສາ.” ¹⁰ຢາໂຄບເວົ້າວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນຢ່າງນັ້ນ ຖ້າອ້າຍທາກມີຄວາມກະລຸນາຕໍ່ນ້ອງແລ້ວ ຈົ່ງຮັບເອົາຂອງຕ້ອນນີ້ສາ ນ້ອງເຫັນໜ້າຕາຂອງອ້າຍ ກໍຄືກັນກັບເຫັນພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະດຽວນີ້ອ້າຍກໍດີຕໍ່ນ້ອງຫລາຍແທ້ໆ. ¹¹ຈົ່ງຮັບເອົາຂອງຕ້ອນທີ່ນ້ອງເອົາມານີ້ສາ ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງໄຜດກະລຸນານ້ອງ ແລະໄດ້ປະທານທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ນ້ອງຕ້ອງການ” ຢາໂຄບອ້ອນວອນຢ່າງອ່ອນນ້ອມຈົນອ້າຍຍອມຮັບເອົາ.

¹²ຕໍ່ມາເອຊາວເວົ້າວ່າ, “ເຮົາພາກັນອອກເດີນທາງເທາະ ອ້າຍຈະນຳໜ້ານ້ອງໄປ”. ¹³ຢາໂຄບຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ອ້າຍເອີຍ ອ້າຍກໍຮູ້ວ່າພວກເດັກນ້ອຍກໍຍັງອ່ອນແຮງ ແລະນ້ອງຍັງເປັນໜ່ວງນຳຝູງສັດ ແລະລູກນ້ອຍຂອງມັນທີ່ຍັງກິນນົມຢູ່ ຖ້າພວກເຮົາຮີບຮ້ອນໄລ່ໄປໃນມື້ດຽວສັດເຫລົ່ານີ້ກໍຈະຕາຍໝົດ. ¹⁴ຂໍອ້າຍຈົ່ງໄປກ່ອນນ້ອງສາ ສ່ວນນ້ອງຈະຕິດຕາມອ້າຍໄປຊ້າໆ” ແຕ່ຈະພະຍາຍາມໄປໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ຕາມຄວາມສາມາດຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະຂອງສັດຈົນຮອດເມືອງເສອີ.”

¹⁵ເອຊາວເວົ້າວ່າ, “ຄັນຊັ້ນອ້າຍຈະປະຄົນງານບາງຄົນໄວ້ກັບນ້ອງ” ແຕ່ຢາໂຄບຕອບວ່າ, “ເປັນຄວາມກະລຸນາຂອງອ້າຍຫລາຍແທ້ໆ ແຕ່ນ້ອງເຫັນວ່າບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນ.”

¹⁶⁻¹⁷ໃນມື້ນັ້ນ ເອຊາວໄດ້ອອກເດີນທາງກັບເມືອງເສອີ ສ່ວນຢາໂຄບກໍເດີນທາງໄປເຖິງລຸກໂກດ ແລ້ວສ້າງເຮືອນຢູ່ຫລັງໜຶ່ງສຳລັບຄອບຄົວ ແລະສ້າງຄອກສຳລັບຝູງສັດ ດ້ວຍເຫດນີ້ບ່ອນນັ້ນຈຶ່ງມີຊື່ວ່າ ລຸກໂກດ.

¹⁸ເມື່ອເວລາກັບມາຈາກປະເທດເມໂຊໂປຕາເມຍ ຢາໂຄບໄດ້ໄປຮອດເມືອງເຊເຄັມ ໃນປະເທດການາອານຢ່າງປອດໄພ ເພິ່ນໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ຕໍ່ໜ້າເມືອງ. ¹⁹ແລະໄດ້ຊື້ທົ່ງນາໜຶ່ງລາຄາຮ້ອຍຫລຽນຈາກລູກຊາຍຂອງຮາໂມ ພໍ່ຂອງເຊເຄັມ. ²⁰ເພິ່ນສ້າງແທ່ນບູຊາຂຶ້ນທີ່ນັ້ນ ແລະໃສ່ຊື່ວ່າເອນ ຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງອິສຣາເອນ.

ບົດທີ 34

ນາງດີນາຖືກຂົ່ມຂືນ

¹ນາງດີນາລູກສາວຢາໂຄບ ແລະນາງເລອາ ໄດ້ພາກັນອອກໄປຫລິ້ນນຳພວກຜູ້ຍິງໃນເມືອງເຊເຄັມ. ²ລູກຊາຍຂອງຮາໂມ ຊາວຮີວີຜູ້ເປັນເຈົ້າເມືອງໃນເມືອງນີ້ເຫັນນາງ ລາວຈຶ່ງຈັບເອົານາງໄປຂົ່ມຂືນ. ³ເຊເຄັມໄດ້ເຮັດດ້ວຍຄວາມຮັກ ລາວພະຍາຍາມອອຍ ແລະປະເລີ່ນາປະໂລມນາງ. ⁴ຕໍ່ມາ ລາວຈຶ່ງເວົ້າກັບພໍ່ວ່າ, “ຈົ່ງໄປຂໍຍິງນີ້ໃຫ້ເປັນເມຍລູກດ້ວຍ.” ⁵ຢາໂຄບຮູ້ວ່າ ລູກສາວຂອງຕົນໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍຂາຍໜ້າ ເພິ່ນເລີຍບໍ່ຮູ້ຈະເຮັດແນວໃດ ເພາະລູກຊາຍຂອງເພິ່ນທຸກຄົນກໍໄດ້ອອກໄປລົງສັດທີ່ທົ່ງນາ ສະນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງລໍຖ້າໃຫ້ເຂົາກັບມາກ່ອນ.

⁶ຮາໂມພໍ່ຂອງເຊເຄັມ ໄດ້ໄປປຶກສາຫາລືກັນກັບຢາໂຄບ. ⁷ເປັນເວລາພໍດີກັບລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບກັບມາແຕ່ທົ່ງນາ ເມື່ອພວກເຂົາຮູ້ວ່າເຊເຄັມໄດ້ຂົ່ມຂືນດີນາ ພວກເຂົາກໍຄຽດແຄ້ນ ແລະທຸກໃຈຫລາຍ ທີ່ລາວໄດ້ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ສົມຄວນ ໂດຍໃຫ້ພວກອິສຣາເອນໄດ້ຮັບຄວາມ

ພົ້ນປະໝາດນິນທາ ແລະອັບອາຍຂາຍໜ້າ.

⁸ແຕ່ຮາໂມໄດ້ເວົ້າຕໍ່ພວກເຂົາວ່າ, “ເຊເຄັມ ລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍໄດ້ຫລົງຜິດຮັກລູກສາວຂອງເຈົ້າ ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ງງານກັນສາ. ⁹ຂໍພວກເຮົາຈົ່ງເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ ໂດຍໃຫ້ລູກຂອງພວກເຮົາໄດ້ແຕ່ງງານກັນ ຄືລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍຈະແຕ່ງງານກັບລູກສາວຂອງເຈົ້າ ແລະລູກຊາຍຂອງເຈົ້າຈະແຕ່ງງານກັບລູກສາວຂອງຂ້ອຍກໍໄດ້. ¹⁰ຕໍ່ໄປ ເຮົາກໍຈະຢູ່ໃນດິນແດນນີ້ນຳກັນ ເຈົ້າຈະຢູ່ບ່ອນໃດກໍໄດ້ ເຈົ້າຈະຄ້າຂາຍ ແລະມີດິນເປັນຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ຕາມໃຈມັກ.”

¹¹ຄັນແລ້ວ ເຊເຄັມ ຈົ່ງເວົ້າຕໍ່ພໍ່ ແລະອ້າຍນ້ອງຂອງດີນາວ່າ, “ຈົ່ງໃຫ້ຄວາມກະລຸນາຕໍ່ຂ້ອຍທ້ອນ ແລະຂ້ອຍຈະໃຫ້ທຸກຢ່າງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການ. ¹²ຈົ່ງບອກຂ້ອຍມາສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການ ຈະແມ່ນຂອງຂວັນແລະເງິນຄຳສິນສອດຫລາຍເທົ່າໃດກໍໄດ້ ຕາມທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການຂ້ອຍຈະໃຫ້ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າຂໍມາ ຂໍພຽງແຕ່ໃຫ້ຂ້ອຍໄດ້ແຕ່ງງານກັບນາງເທົ່ານັ້ນ.”

¹³ລູກຊາຍຢາໂຄບ ຕອບ ເຊເຄັມ ແລະຮາໂມ ໃນທຳນອງຫລອກລວງເພາະ ເຊເຄັມ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ນ້ອງສາວຂອງພວກເຂົາອັບອາຍຂາຍໜ້າ. ¹⁴ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, “ພວກເຮົາບໍ່ຍອມໃຫ້ນາງດີນາ ແຕ່ງງານກັບຜູ້ຊາຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບພິທີຕັດ ເພາະວ່າມັນເປັນການເສຍກຽດສຳລັບພວກເຮົາ. ¹⁵ມີເງື່ອນໄຂດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ພວກເຮົາຈະຕົກລົງກັນໄດ້ຄືພວກເຈົ້າຕ້ອງເປັນຄືກັນກັບພວກເຮົາ ຄືຜູ້ຊາຍທຸກໆ ຄົນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບພິທີຕັດ. ¹⁶ແລ້ວພວກເຮົາກໍຈະຍອມໃຫ້ພວກເຈົ້າແຕ່ງງານກັບລູກສາວຂອງພວກເຮົາ ແລະພວກເຮົາກໍຈະແຕ່ງງານກັບລູກສາວຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ ແລ້ວພວກເຮົາຈະຢູ່ຮ່ວມກັນ ແລະເປັນປະຊາຊົນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ. ¹⁷ແຕ່ຖ້າຫາກວ່າເຈົ້າບໍ່ຍິນຍອມຮັບຂໍສະເໜີຂອງພວກເຮົາ ພວກເຮົາກໍຈະເອົານາງຄືນມາ ແລະອອກໜີຈາກປະເທດນີ້ໄປ.”

¹⁸⁻¹⁹ຮາໂມ ກັບ ເຊເຄັມ ລູກຊາຍເຫັນວ່າເງື່ອນໄຂນັ້ນເປັນທີ່ພໍໃຈແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນ ເຊເຄັມ ຈົ່ງຮັບເອົາຕາມຂໍທີ່ສະເໜີມາ ກໍຍ້ອນວ່າຮັກນາງດີນາຫລາຍ ເຊເຄັມ ເປັນຄົນທີ່ໜ້ານັບຖືຫລາຍໃນຄອບຄົວຂອງລາວ. ²⁰ຮາໂມ ກັບ ເຊເຄັມ ລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ ໄດ້ພາກັນໄປບ່ອນປະຊຸມທີ່ປະຕູເມືອງ ແລະເວົ້າກັບຊາວເມືອງວ່າ, ²¹“ຄົນພວກນີ້ເປັນມິດກັນກັບພວກເຮົາຈົ່ງໃຫ້ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ປະເທດນີ້ ແລະໂຍກຍ້າຍໄປມາຕາມໃຈມັກ ດິນແດນກໍກວ້າງຂວາງຢູ່ສຳລັບພວກເຂົາ ຈົ່ງໃຫ້ລູກຊາຍກັບລູກສາວຂອງພວກເຮົາ ແລະຂອງພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ງງານກັນ. ²²ພວກເຂົາຈະຍິນຍອມຢູ່ນຳພວກເຮົາແລະເປັນປະຊາຊົນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນກັບພວກເຮົາ ແຕ່ມີພຽງເງື່ອນໄຂດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງປະຕິບັດ ຄືໃຫ້ຜູ້ຊາຍທຸກໆ ຄົນຂອງພວກເຮົາຈົ່ງຮັບພິທີຕັດຄືກັບພວກເຂົາ. ²³ຍັງບໍ່ແລ້ວເທົ່ານັ້ນ ສັດທັງຫລາຍພ້ອມທັງສິ່ງຂອງທັງໝົດກໍຈະເປັນຂອງພວກເຮົາ ດັ່ງນັ້ນຈົ່ງຍອມຮັບເອົາເງື່ອນໄຂຂອງພວກເຮົາ ແລ້ວໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ນຳພວກເຮົາສາ”

²⁴ປະຊາຊົນທຸກໆ ຄົນໃນເມືອງກໍເຫັນດີ ແລະຍອມປະຕິບັດຕາມຄຳທີ່ຮາໂມກັບ ເຊເຄັມ ໄດ້ສະເໜີມາ ແລະຜູ້ຊາຍທຸກໆ ຄົນກໍເຂົ້າຮັບພິທີຕັດໝົດ. ²⁵ສາມມື້ຕໍ່ມາ ໃນເວລາທີ່ພວກຜູ້ຊາຍຍັງເຈັບປ່ວຍຢູ່ ເນື່ອງມາຈາກການຮັບພິທີຕັດ ຊິເມໂອນແລະເລວີ ຊຶ່ງເປັນອ້າຍຂອງນາງດີນາ ແລະເປັນລູກຂອງຢາໂຄບ ໄດ້ຖືດາບເຂົ້າໄປໃນເມືອງຢ່າງບໍ່ມີໃຜສົງໄສ. ²⁶ແລ້ວຂ້າຜູ້ຊາຍທຸກໆ ຄົນໃນເມືອງນັ້ນ ພວກເຂົາຂ້າຮາໂມ ແລະ ເຊເຄັມ ແລ້ວພານາງດີນາໜີອອກຈາກເຮືອນ

ຂອງ ເຊເຄັມມາ. ²⁷ຍ້ອນນ້ອງສາວຂອງພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍຂາຍໜ້າ ລູກຊາຍຄົນອື່ນອີກຂອງຢາໂຄບຈຶ່ງໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັນກັບຜູ້ບາດເຈັບ ແລ້ວເອົາສິ່ງຂອງທີ່ມີຄ່າທີ່ມີໃນເມືອງນັ້ນໄປ. ²⁸ພວກເຂົາໄດ້ເອົາຝູງສັດຄົງວ່າຄວາຍ ລໍພ້ອມສິ່ງຂອງໃນເມືອງ ແລະໃນທົ່ງນາໄປໝົດ. ²⁹ຍິດເອົາສິ່ງຂອງທີ່ມີຄ່າທັງໝົດ ຈັບເອົາລູກເມຍຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ແລະຂົນເອົາທຸກສິ່ງໃນເຮືອນໄປໝົດ.

³⁰ຢາໂຄບຈຶ່ງເວົ້າກັບຊິເມໂອນ ແລະ ເລວີວ່າ, “ພູເຈົ້າໄດ້ກໍ່ເລື່ອງວຸ້ນວາຍໃຫ້ຂ້ອຍ ບັດນີ້ປະຊາຊົນທຸກຄົນໃນປະເທດນີ້ ຄືຊາວການາອານ ຊາວເປຣີຊີ ຕ້ອງຊັງໜັງໜ້າຂ້ອຍ ຖ້າພວກປະຊາຊົນເຫລົ່ານັ້ນພ້ອມໃຈກັນມາໂຈມຕີ ຂ້ອຍກັບຄອບຄົວກໍຈະຖືກຂ້າຖິ້ມ ເພາະວ່າຂ້ອຍມີຄົນບໍ່ຫລາຍ.” ³¹ແຕ່ພວກເຂົາຕອບວ່າ, “ເຮົາບໍ່ຍອມໃຫ້ເຂົາເຮັດນ້ອງສາວເຮົາຄືດັ່ງຍິ່ງຊົ່ວ.”

ບົດທີ 35

ພຣະເຈົ້າອວຍພອນຢາໂຄບທີ່ເບັດເອນ

¹ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວຕໍ່ຢາໂຄບວ່າ, “ຮີບຕຽມຕົວແລ້ວອອກໄປອາໄສຢູ່ເບັດເອນ ໃນທີ່ນັ້ນ ຈົ່ງສ້າງແທ່ນບູຊາພຣະເຈົ້າຜູ້ປະກົດຕໍ່ເຈົ້າ ເມື່ອເຈົ້າກຳລັງປົບໜີຈາກ ເອຊາວ ອ້າຍຂອງເຈົ້າ.” ²ດັ່ງນັ້ນ ຢາໂຄບຈຶ່ງບອກກັບຄອບຄົວຂອງຕົນ ແລະທຸກຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ນຳວ່າ, “ຈົ່ງປະຖິ້ມຮູບພະທັງຫລາຍທີ່ມີຢູ່ ພ້ອມທັງຊຳລະກາຍໃຈໃຫ້ສະອາດຜ່ອງໃສ ແລະນຸ່ງເຄື່ອງອັນຈົບງາມ. ³ພວກເຮົາຈະໜີໄປຢູ່ເບັດເອນ ໃນບ່ອນນັ້ນຂ້ອຍຈະສ້າງແທ່ນສຳລັບຖວາຍບູຊາພຣະເຈົ້າອົງໄດ້ຊົງສະຖິດຢູ່ນຳຂ້ອຍ ໃນທຸກໆບ່ອນທີ່ຂ້ອຍໄປ ແລະໄດ້ຊົງຊົດຊ່ອຍຂ້ອຍເວລາທຸກຍາກລຳບາກ.”

⁴ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເອົາຮູບພະທີ່ມີຢູ່ ແລະຕັ້ມຫູທີ່ພວກເຂົາໃສ່ມອບໃຫ້ຢາໂຄບ ເພິ່ນຈຶ່ງເອົາເຄື່ອງເຫລົ່ານີ້ໄປຝັງໄວ້ກ້ອງຕົ້ນໝາກກໍ່ໃກ້ໆ ເມືອງ ເຊເຄັມ. ⁵ເມື່ອຢາໂຄບພ້ອມທັງລູກຊາຍຂອງຕົນກຳລັງອອກເດີນທາງ ຄົນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງໃກ້ຄຽງກໍ່ເກີດມີຄວາມຍ້ານຢ່າງໃຫຍ່ ຈົນບໍ່ສາມາດໄລ່ຕິດຕາມພວກເຂົາໄປ.

⁶ຢາໂຄບພ້ອມປະຊາຊົນທຸກຄົນໄດ້ມາຮອດເມືອງລູເຊ (ຫລື ເບັດເອນ) ທີ່ປະເທດການາອານ. ⁷ໃນທີ່ນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ສ້າງແທ່ນສຳລັບຖວາຍບູຊາແລ້ວໃສ່ຊື່ບ່ອນນັ້ນວ່າ ເບັດເອນ ກໍ່ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປາກົດແກ່ເພິ່ນ ຄາວເພິ່ນປົບໜີຈາກອ້າຍຂອງເພິ່ນ. ⁸ຄັນຕໍ່ມາ ນາງເດໂບຣາ ແມ່ນິນຂອງ ເຣເບກາກໍ່ຖົງແກ່ກຳ ລາວໄດ້ເອົາສິບຂອງນາງຝັງໄວ້ກ້ອງຕົ້ນໝາກກໍ່ທາງທິດໃຕ້ຂອງເມືອງເບັດເອນ ລາວຈຶ່ງໃສ່ຊື່ຕົ້ນໄມ້ນັ້ນວ່າ, “ຕົ້ນໝາກກໍ່ແຫ່ງການຮ້ອງໄຫ້.”

⁹ເມື່ອຢາໂຄບກັບຈາກປະເທດເມໂຊໂປຕາເມຍ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະກົດຕໍ່ເພິ່ນອີກ ແລະຊົງອວຍພອນໃຫ້ເພິ່ນວ່າ, ¹⁰“ຕໍ່ໄປນີ້ ຊື່ຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ແມ່ນຢາໂຄບອີກ ຊື່ຂອງເຈົ້າຈະແມ່ນອິສຣາເອນ” ດັ່ງນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງມີຊື່ວ່າອິສຣາເອນ. ¹¹ແລ້ວພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ, “ເຮົາແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ມີອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ ເຈົ້າຈະມີເຊື້ອສາຍຢ່າງຫລວງຫລາຍຈົນເປັນຫລາຍຊົນຊາດ ແລະຍັງມີບາງຄົນອີກໃນເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ ຈະເປັນກະສັດ. ¹²ເຮົາຈະເອົາດິນຊຶ່ງເຮົາໄດ້

ໃຫ້ອັບຮາຮາມ ແລະ ອີຊາກນັ້ນໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າສືບຕໍ່ໄປ.”¹³ ຄັນແລ້ວ ພຣະເຈົ້າກໍສະເດັດຈາກບ່ອນທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວຕໍ່ເພິ່ນຄືນສູ່ສະຫວັນ. ¹⁴ ຢາໂຄບ ຈຶ່ງຝັງເສົາທຶນເປັນອະນຸສອນໄວ້ທີ່ນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ຖອກເຄື່ອງດື່ມຖວາຍບູຊາໃສ່ເທິງເສົາທຶນ ແລະ ແລ້ວກໍເອົານ້ຳມັນທີ່ມີກິ່ນຫອມຖອກໃສ່ອີກ. ¹⁵ ຢາໂຄບ ໃສ່ຊື່ບ່ອນນັ້ນວ່າ ເບັດເອນ.

ນາງຣາເຄນເສຍຊີວິດ

¹⁶ ພວກເຂົາພາກັນອອກຈາກເບັດເອນ ໄປ ເມື່ອເດີນທາງໄປໃກ້ຈະຮອດ ເອຟຣາທາ ແລ້ວ ນາງຣາເຄນກໍເຈັບທ້ອງຈະອອກລູກ ເທື່ອນີ້ນາງອອກລູກລຳບາກຫລາຍ. ¹⁷ ເມື່ອນາງເບິ່ງລູກເມື່ອໃດ ນາງຜະດຸງຄັນກໍເວົ້າກັບນາງວ່າ, “ບໍ່ຕ້ອງຍ້ານ ເຈົ້າຈະໄດ້ລູກຜູ້ຊາຍອີກ.” ¹⁸ ນາງສິ້ນໃຈຕາຍຫລັງຈາກອອກລູກແລ້ວ ແຕ່ກ່ອນສິ້ນໃຈຕາຍນາງໃສ່ຊື່ລູກວ່າເບັນໂອນີ ແຕ່ຢາໂຄບໃສ່ຊື່ໃຫ້ໃໝ່ວ່າ ເບັນຢາມິນ. ¹⁹ ຢາໂຄບ ໄດ້ເອົາສົບນາງຣາເຄນ ໄປຝັງໄວ້ກັບແຄມທາງໄປເມືອງ ເອຟຣາທາ (ປັດຈຸບັນແມ່ນເມືອງ ເບັດເລເຣັມ). ²⁰ ຄັນແລ້ວ ເພິ່ນໄດ້ຝັງເສົາທຶນເທິງຫລຸມຝັງສົບເປັນອະນຸສອນ ແລະ ເສົານັ້ນໄດ້ເອີ້ນວ່າ, “ເສົານາງຣາເຄນ” ມາເທົ່າທຸກວັນນີ້.

²¹ ຕໍ່ມາອິສຣາເອນ ໄດ້ຍ້າຍໄປຕັ້ງຄ້າຍພັກອາໄສຢູ່ທາງຟາກທໍຄອຍ ເອເດເບື້ອງນັ້ນ.

ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ

²² ເມື່ອອິສຣາເອນ ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນປະເທດນັ້ນ ຮູເບັນ ໄດ້ລັກນອນນຳນາງ ບິນຮາ ເມຍນ້ອຍຂອງພໍ່ເມື່ອອິສຣາເອນ ຜູ້ເປັນພໍ່ຮູເລື່ອງນີ້ກໍມີຄວາມຢາກຮ້າຍຫລາຍ.

²³ ລູກຊາຍສິບສອງຄົນທີ່ຢູ່ນຳຢາໂຄບມີດັ່ງນີ້: ລູກຊາຍທີ່ເກີດຈາກນາງເລອາ ຄືຮູເບັນ ລູກຊາຍກີກ ຊິເມໂອນ ເລວີ ຢູດາ ອິດຊາຄາ ແລະ ເຊບູລູນ.

²⁴ ລູກຊາຍທີ່ເກີດຈາກນາງຣາເຄນ ຄືໂຢເຊັບ ແລະ ເບັນຢາມິນ.

²⁵ ລູກຊາຍທີ່ເກີດຈາກນາງບິນຮາສາວໃຊ້ນາງຣາເຄນ ຄືດານ ແລະ ນັບທາລີ.

²⁶ ລູກຊາຍທີ່ເກີດຈາກນາງຊິລະປາສາວໃຊ້ນາງເລອາ ຄືຄາດ ແລະ ອາເຊ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ແມ່ນລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ ທີ່ເກີດຢູ່ເມໂຊໂປຕາເມຍ.

ອີຊາກເຖິງແກ່ກຳ

²⁷ ຢາໂຄບ ໄດ້ກັບຄືນມາຫາອີຊາກພໍ່ຂອງຕົນທີ່ມາມເຣ (ມີຊື່ອີກວ່າກິຣິອາດ-ອາຣະບາ ຫລື ເຮັບໂຣນ) ບ່ອນທີ່ອັບຮາຮາມ ແລະ ອີຊາກ ໄດ້ເຄີຍອາໄສຢູ່. ²⁸⁻²⁹ ອີຊາກ ໄດ້ເຖິງແກ່ກຳໄປຢູ່ນຳພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນ ເມື່ອອາຍຸໄດ້ຮ້ອຍແປດສິບປີ ຢາໂຄບ ແລະ ເອຊາວ ລູກຊາຍຂອງເພິ່ນເອງ ເປັນຜູ້ຝັງສົບ.

ບົດທີ 36

ເຊື້ອສາຍຂອງເອຊາວ

¹ ເຊື້ອສາຍຂອງເອຊາວ (ຫລື ເອໂດມ) ມີດັ່ງນີ້:

² ເອຊາວ ມີເມຍຊາວ ການາອານ ສາມຄົນ ຄືນາງ ອາດາ ລູກສາວຂອງ ເອໂລນ ຊາວ ຮິດຕີນາງ ໂອໂຣລິບາມາ ລູກສາວຂອງ ອານາ ແລະ ຫລານຂອງ ຊິເບໂອນ ຊາວ ຮິວີ. ³ ແລະ ນາງ ບາ-

ເຊມາດ ນ້ອງສາວຂອງນາງ ເນບາໂຢດ ເປັນລູກສາວຂອງອິດຊະມາເອນ.

⁴ອາດາ ມີລູກຊາຍກັບ ເອຊາວ ຜູ້ໜຶ່ງຊື່ ເອລິຟັດ ບາເຊມາດ ມີລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ ເຣອູເອນ.
⁵ແລະ ໂອໂຮລິບາມາ ມີລູກຊາຍຊື່ ເຢອຸດ ຢາລາມ ແລະ ໂກຣາ ພວກເຂົາທັງໝົດເປັນລູກຊາຍຂອງ ເອຊາວ ທີ່ເກີດເວລາເພິ່ນອາໄສໃນປະເທດການາອານ.

⁶ຄັນຕໍ່ມາ ເອຊາວ ໄດ້ພາເມຍ ລູກຊາຍຍິງ ແລະໝົດທຸກຄົນຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເພິ່ນ ພ້ອມທັງສັດ ແລະທຸກສິ່ງທີ່ມີຢູ່ໃນປະເທດການາອານ ຫນີຈາກຢາໂຄບນ້ອງຊາຍຂອງຕົນໄປຍັງປະເທດອິນ.
⁷ເພິ່ນໜີໄປກໍເພາະວ່າດິນປ່ອນທີ່ເພິ່ນ ແລະຢາໂຄບຢູ່ນັ້ນບໍ່ພຽງພໍສຳລັບພວກເຂົາ ພວກເຂົາມີຝູງສັດຫລາຍແລະບໍ່ສາມາດຢູ່ນຳກັນໄດ້.
⁸ສະນັ້ນ ເອຊາວ (ຫລືເອໂດມ) ຈຶ່ງໄປອາໄສຢູ່ພູນ້ອຍຂອງປະເທດເສອີ.

⁹ຕໍ່ໄປແມ່ນເຊື້ອສາຍຂອງ ເອຊາວ ຜູ້ຊຶ່ງໃຫ້ກຳເນີດຕະກູນ ເອໂດມ ທີ່ອາໄສຢູ່ເທິງພູນ້ອຍເສອີ

¹⁰ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງ ເອຊາວ ມີຊື່ດັ່ງນີ້ຄື ເອລິຟັດ ລູກຊາຍຂອງອາດາ ແລະ ເຣອູເອນ ລູກຊາຍຂອງບາເຊມາດ

¹¹ລູກຊາຍຂອງເອລິຟັດມີຄື ເຕມານ ໂອມາ ເຊໂຟ ກາຕາມ ແລະເກນັດ.

¹²ຕິມນາ ເປັນເມຍເອລິຟັດ ຜູ້ຊຶ່ງເປັນລູກຊາຍຂອງ ເອຊາວ ນາງໄດ້ລູກຊາຍຊື່ອາມາເລັກ ຄົນເຫລົ່ານີ້ແມ່ນລູກຊາຍຂອງອາດາ ເມຍຂອງ ເອຊາວ.

¹³ລູກຊາຍຂອງເຣອູເອນມີຄື ນາຣາດ ເຊຣາ ຊາມມາ ແລະມິດຊາ ຄົນເຫລົ່ານີ້ ແມ່ນລູກຊາຍຂອງບາເຊມາດ ເມຍຂອງ ເອຊາວ.

¹⁴ລູກຊາຍຂອງນາງ ໂອໂຮລິບາມາ ຊຶ່ງເປັນລູກຂອງອານາ ແລະຫລານຂອງຊິເບໂອນ ເມຍຂອງ ເອຊາວມີຄື ເຢອຸດ ຢາລາມ ແລະ ໂກຣາເຂົາເປັນລູກຊາຍຂອງນາງ ໂອໂຮລິບາມາ ແລະ ເອຊາວ.

¹⁵ຕໍ່ໄປນີ້ ແມ່ນຫົວໜ້າເຊື້ອສາຍຂອງ ເອຊາວ ຄືພວກລູກຂອງເອລິຟັດ ລູກຊາຍກົກຂອງ ເອຊາວ ຫົວໜ້າຕະກູນ ຄື ເຕມານ ໂອມາ ເຊໂຟ ເກນັດ ¹⁶ໂກຣາ, ກາຕາມ ແລະ ອາມາເລັກ. ພວກເຫລົ່ານີ້ເປັນຫົວໜ້າຕະກູນເອລິຟັດ ໃນດິນແດນ ເອໂດມ ແລະ ພວກເຂົາເປັນລູກຊາຍຂອງອາດາ.

¹⁷ພວກລູກຊາຍຂອງເຣອູເອນ ຊຶ່ງເປັນລູກຊາຍຂອງ ເອຊາວ ເປັນຫົວໜ້າຂອງພວກນາຣາດ ເຊຣາ ຊາມມາ ແລະມິດຊາ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຫົວໜ້າຂອງຕະກູນເຣອູເອນຢູ່ໃນປະເທດເອໂດມ ພວກເຂົາເປັນລູກຊາຍນາງບາເຊມາດ ເມຍຂອງ ເອຊາວ.

¹⁸ພວກລູກຊາຍຂອງນາງ ໂອໂຮລິບາມາ ຊຶ່ງເປັນເມຍຂອງ ເອຊາວ ເປັນຫົວໜ້າຂອງຕະກູນ ເຢອຸດ ຢາລາມ ແລະ ໂກຣາ ພວກຫົວໜ້າເຫລົ່ານີ້ເກີດຈາກນາງ ໂອໂຮລິບາມາ ຊຶ່ງເປັນລູກສາວຂອງອານາ ແລະເປັນເມຍຂອງ ເອຊາວ.

¹⁹ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງ ເອຊາວ (ເອໂດມ) ແລະເປັນຫົວໜ້າຕະກູນຕ່າງໆ.

ເຊື້ອສາຍຂອງເຊອີ

²⁰ຕໍ່ໄປນີ້ ແມ່ນພວກລູກຊາຍຂອງເສອີ ຊາວ ໂຮຣີ ຊຶ່ງເປັນປະຊາຊົນຂອງປະເທດ ເອໂດມ

ຄື ໂລຕັນ ໂຊບານ ຊິເບໂອນ ອານາ ²¹ດີໂຊນ ເອເຊ ແລະ ດີຊານ ພວກເຫຼົ່ານີ້ເປັນລູກ ຊາຍຂອງເສອີ ເປັນຫົວໜ້າຂອງຕະກຸນ ໂຮຣີຢູ່ໃນປະເທດເອໂດມ.

²²ໂຮຣີ ແລະ ເສມານ ເປັນລູກຊາຍຂອງ ໂລຕັນ ແລະ ຕິມນາ ເປັນນ້ອງສາວຂອງ ໂລຕັນ.

²³ພວກລູກຊາຍຂອງ ໂຊບານ ຄືອັນວານ ມານາຮາດ ເອບານ ເຊໂຟແລະ ໂອນາມ.

²⁴ພວກລູກຊາຍຂອງຊິເບໂອນ ຄືອາອີຢາແລະອານາ (ອານາເປັນຜູ້ພົບນ້ຳຮ້ອນອອກບໍ່ຢູ່ ໃນປ່າກັນດານ ເມື່ອເວລາລາວລ້ຽງຝູງລໍຂອງຊິເບໂອນ ພໍ່ຂອງລາວ).

²⁵ພວກລູກຊາຍຂອງອານາ ຄື ດີໂຊນ ແລະ ໂອໂຮລິບາມາ ລູກສາວຂອງອານາ.

²⁶ພວກລູກຊາຍຂອງດີໂຊນ ຄື ເຮັມດານ ເອຊະບານ ອິດຣັນ ແລະ ເກຣານ.

²⁷ພວກລູກຊາຍຂອງເອເຊ ຄື ບິນຮານ ຊາອາວານ ແລະ ອາການ.

²⁸⁻³⁰ພວກລູກຊາຍຂອງດີຊານ ຄື ອູເຊ ແລະ ອາຮານ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນພວກຫົວໜ້າຂອງ ຊາວໂຮຣີຄື ໂລຕັນ ໂຊບານ ຊິເບໂອນ ອານາ ດີໂຊນ ເອເຊ ແລະ ດີຊານ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນ ຫົວໜ້າຂອງຊາວໂຮຣີຕາມຕະກຸນຢູ່ໃນປະເທດເອຣີ.

ເຈົ້າຊີວິດເມືອງເອໂດມ

³¹ເຈົ້າຊີວິດທີ່ມາປົກຄອງປະເທດ ເອໂດມ ກ່ອນທີ່ເຈົ້າຊີວິດອິສຣາເອນ ໄດ້ມາປົກຄອງຢູ່ທີ່ ນັ້ນມີຄື.

³²ກະສັດເບລາລູກຂອງເບໂອ ມາແຕ່ເມືອງດິນຮາບາ ມາປົກຄອງໃນປະເທດເອໂດມ.

³³ເມື່ອເບລາສິ້ນພະຊົນແລ້ວ ໂຢບັບລູກຊາຍຂອງເຊຣາ ຊຶ່ງມາຈາກເມືອງໄບຊະຣາກໍມາ ປົກຄອງແທນ.

³⁴ເມື່ອໂຢບັບສິ້ນພະຊົນ ຮູຊາມຊຶ່ງມາຈາກເມືອງເຕມານກໍມາປົກຄອງແທນ

³⁵ເມື່ອຮູຊາມສິ້ນພະຊົນ ຮາດັດລູກຂອງເບດັດ ຜູ້ຮັບຊະນະຊາວມິດີອານ ໃນປະເທດໂມ- ອາບກໍມາປົກຄອງແທນ ເພິ່ນມາແຕ່ເມືອງອາວິດ.

³⁶ເມື່ອຮາດັດສິ້ນພະຊົນ ສາມລາຊຶ່ງມາຈາກມາຊະເຣກາກໍມາປົກຄອງແທນ.

³⁷ເມື່ອສາມລາສິ້ນພະຊົນ ຊາອູນຊຶ່ງມາຈາກເມືອງເຮໂຣໂບດ ທີ່ຕັ້ງຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳເອຟຣາດ ກໍມາປົກຄອງແທນ.

³⁸ເມື່ອຊາອູນສິ້ນພະຊົນ ບາອານ ຮານານ ລູກຊາຍຂອງອັກໂບກໍມາປົກຄອງແທນ.

³⁹ເມື່ອບາອານ ຮານານ ລູກຊາຍຂອງອັກໂບສິ້ນພະຊົນ ຮາດາກໍມາປົກຄອງແທນ ເພິ່ນ ມາຈາກເມືອງປາອູ ມະເຫສີຊື່ວ່າເມເຣຕາເບນ ລູກສາວມາດເຣັດຫລານເມຊາຮາບ.

⁴⁰ຕໍ່ໄປນີ້ ແມ່ນຫົວໜ້າຂອງຕະກຸນເອຊາວຕາມຊີ້ ແລະ ບ່ອນທີ່ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ ຄື ຕິມນາ ອັນວາ ເຢເຫັດ ໂອໂຮລິບາມາ ⁴¹ເອລາ ປີໂນນ ⁴²⁻⁴³ເກນັດ ເຕມານ ມິບຊາ ມັກດີເອນ ແລະອີຮານ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນຫົວໜ້າຂອງຕະກຸນເອໂດມ (ຄືເອຊາວບິດາຂອງເອໂດມ) ຕາມ ທີ່ຢູ່ໃນເຂດທີ່ເປັນກຳມະສິດຂອງເພິ່ນ.

ບົດທີ 37

¹ຢາໂຄບ ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນປະເທດ ການາອານ ບ່ອນທີ່ພໍ່ຂອງຕົນເຄີຍອາໄສຢູ່ແຕ່ກ່ອນນັ້ນ ເລື້ອຍໆມາ.

ໂຢເຊັບ ແລະພວກອ້າຍ

²ປະຫວັດຄອບຄົວຢາໂຄບມີດັ່ງນີ້: ໂຢເຊັບ ຊາຍໜຸ່ມອາຍຸ 17 ປີ ເຄີຍໄປລ້ຽງຜູງແກະ ແລະແບ້ນໍາພວກອ້າຍ ຄືພວກລູກຊາຍຂອງນາງ ບິນຣາ ແລະນາງ ຊິລະປາ ເມຍນ້ອຍຂອງພໍ່ຢູ່ ສະເໝີ ລາວໄດ້ພ້ອງການກະທໍາຊົ່ວຂອງພວກອ້າຍສູ່ພໍ່ເລື້ອຍໆ.

³ອິສຣາເອນຜູ້ເປັນພໍ່ ຊຶ່ງຮັກໂຢເຊັບ ຫລາຍກວ່າລູກຊາຍຄົນອື່ນໆ ເພາະວ່າເພິ່ນໄດ້ລາວ ເມື່ອເວລາເຖົ້າແລ້ວ ເພິ່ນໄດ້ຕັດເສື້ອລ່າມມີແຂນຜົນໜຶ່ງໃຫ້ລາວ. ⁴ເມື່ອພວກອ້າຍເຫັນດັ່ງນັ້ນ ກໍອິດສາ ແລະຊ້ງ ໂຢເຊັບ ຫລາຍທີ່ສຸດຈົນບໍ່ເວົ້າຈາກປາໄສນໍາລາວຢ່າງທີ່ເຄີຍສະໜິດສະໜົມຄື ແຕ່ກ່ອນ.

⁵⁻⁷ມື້ໜຶ່ງ ໂຢເຊັບ ໄດ້ເລົ່າຄວາມຝັນສູ່ພວກອ້າຍຟັງວ່າ, “ຂ້ອຍຝັນເຫັນພວກອ້າຍກັບຂ້ອຍ ກໍາລັງພາກັນມັດເຂົ້າຢູ່ທົ່ງນາ ເມື່ອມັດແລ້ວ ມັດເຂົ້ານັ້ນກໍຕັ້ງຂຶ້ນ ມັດເຂົ້າຂອງພວກອ້າຍກໍມາ ລ້ອມມັດເຂົ້າຂ້ອຍເປັນວົງມົນ ແລ້ວກໍລົ້ມລົງຕໍ່ໜ້າມັດເຂົ້າຂ້ອຍ.” ⁸ພວກອ້າຍຈຶ່ງຖາມວ່າ, “ເຈົ້າ ຄິດວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ເປັນກະສັດບົກຄອງພວກເຮົາຊັ້ນບໍ່?” ຍ້ອນຄວາມຝັນທີ່ໄດ້ເລົ່າມານັ້ນເອງ ພວກອ້າຍຈຶ່ງພາກັນຊ້ງລາວຫລາຍຢິ່ງຂຶ້ນ.

⁹ຕໍ່ມາ ໂຢເຊັບກໍຝັນອີກ ລາວຈຶ່ງເລົ່າຄວາມຝັນສູ່ພວກອ້າຍຟັງອີກວ່າ, “ເທື່ອນີ້ ຂ້ອຍຝັນເຫັນ ຕາເວັນແລະເດືອນ ພ້ອມກັບດວງດາວສິບເອັດດວງຂາບໄຫວ້ຂ້ອຍ.” ¹⁰ເມື່ອລາວເລົ່າຄວາມ ຝັນສູ່ພໍ່ ແລະພວກອ້າຍຟັງ ພໍ່ຈຶ່ງທົ່ວລາວວ່າ, “ເຈົ້າມາຊ່າງຝັນແທ້! ເຈົ້າຄິດວ່າພໍ່ແມ່ແລະ ອ້າຍຂອງເຈົ້າຈະພາກັນໄປຂາບໄຫວ້ເຈົ້າຊັ້ນບໍ່? ¹¹ພວກອ້າຍຈຶ່ງພາກັນອິດສາ ໂຢເຊັບ ຫລາຍ ຂຶ້ນອີກ ແຕ່ອິສຣາເອນຜູ້ເປັນພໍ່ໄດ້ຈື່ຈໍາຄວາມຝັນຂອງໂຢເຊັບນີ້ໄວ້.

ໂຢເຊັບຖືກຂາຍໄປປະເທດເອຢິບ

¹²ພວກອ້າຍຂອງໂຢເຊັບ ໄດ້ພາກັນໄປລ້ຽງສັດ ໃຫ້ພໍ່ທີ່ເຂດເຊເຄັມ. ¹³ອິສຣາເອນເວົ້າຕໍ່ ໂຢເຊັບວ່າ, “ພວກອ້າຍເຈົ້າໄດ້ໄປລ້ຽງສັດຢູ່ທີ່ເຊເຄັມພຸ້ນ ຮີບພ້າວຕຽມຕົວສາ ພໍ່ຈະສົ່ງເຈົ້າໄປ ຫາພວກເຂົາ” ໂຢເຊັບຕອບວ່າ, “ໂດຍ ຂ້ານ້ອຍພ້ອມແລ້ວ.” ¹⁴ພໍ່ເວົ້າຕື່ມອີກວ່າ “ໃຫ້ເຈົ້າໄປ ເບິ່ງພວກອ້າຍດູວ່າພວກເຂົາພາກັນຢູ່ກິນຢ່າງໃດ ແລະໄປເບິ່ງຜູງສັດຂອງເຮົາອີກວ່າຍັງຢູ່ດີບໍ່ ແລ້ວໃຫ້ເຈົ້າກັບມາບອກພໍ່” ເມື່ອພໍ່ບອກແລ້ວ ໂຢເຊັບ ຈຶ່ງອອກເດີນທາງຈາກຮ່ອມພູເຮັບໂຮນ ບ່ອນທີ່ພໍ່ອາໄສຢູ່ໄປຫາພວກອ້າຍ ເມື່ອໂຢເຊັບມາເຖິງເຊເຄັມ

¹⁵ຂະນະທີ່ລາວຢ່າງໄປມາຢູ່ໃນເຂດນັ້ນ ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງມາພົບລາວ ແລະຖາມລາວວ່າ, “ເຈົ້າ ຊອກຫາໃຜ?” ¹⁶ໂຢເຊັບຕອບວ່າ, “ຂ້ອຍຊອກຫາອ້າຍຂ້ອຍ ກະລຸນາບອກຂ້ອຍແດ່ວ່າພວກ ເຂົາເຈົ້າລ້ຽງສັດຢູ່ບ່ອນໃດ?” ¹⁷ຊາຍຄົນນັ້ນເວົ້າວ່າ, “ເຂົາເຈົ້າໜີໄປຈາກທີ່ນີ້ແລ້ວ ຂ້ອຍໄດ້ຍິນ ພວກເຂົາເຈົ້າເວົ້າວ່າຈະໄປ ໂດທານ” ດັ່ງນັ້ນ ໂຢເຊັບ ຈຶ່ງຕິດຕາມໄປຫາພວກອ້າຍ ແລະພົບ ພວກເຂົາຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

¹⁸ພວກອ້າຍຫລວງເຫັນ ໂຢເຊັບມາແຕ່ໄກໆ ພວກເຂົາຈຶ່ງວາງແຜນຂ້າລາວ. ¹⁹⁻²⁰ມີຜູ້ໜຶ່ງ ໃນຈຳນວນພວກອ້າຍເວົ້າວ່າ, “ຄົນຊ່າງຜົນມານີ້ແລ້ວ ບັດນີ້ ພວກເຮົາພາກັນຂ້າມັນເທາະ ແລະໂຍນສົບມັນລົງສ້າງ ແລ້ວພວກໝູ່ເຮົາຈຶ່ງພາກັນເວົ້າວ່າ ສັດຮ້າຍກັດກິນມັນ ແລ້ວເຮົາກໍຈະໄດ້ຄອຍເບິ່ງວ່າຄວາມຜົນຂອງມັນນັ້ນຈະເປັນໄປໄດ້ບໍ່.”

²¹ເມື່ອຮູເບັນໄດ້ຍິນພວກອ້າຍເວົ້າດັ່ງນັ້ນ ກໍພະຍາຍາມຊອກຫາວິທີຊ່ອຍ ໂຢເຊັບ. ²²ລາວເວົ້າວ່າ, “ຢ່າຕີຢ່າຂ້າມັນເທາະ ພຽງແຕ່ໂຍນມັນລົງໃນສ້າງປ່ອນຖິ້ມກັນດານນີ້ກໍພໍແລ້ວ” ລາວເວົ້າເຊັ່ນນີ້ ກໍເພື່ອຈະຊ່ອຍເຫລືອ ໂຢເຊັບ ໃຫ້ພົ້ນຈາກເງື່ອນມືຂອງພວກເຂົາ ແລ້ວກໍຈະສົ່ງລາວເມື່ອຫາພໍ່.

²³ພໍ່ ໂຢເຊັບ ມາຮອດບ່ອນທີ່ພວກເຂົາຢູ່ ພວກເຂົາກໍກຸມແກ້ເສື້ອລ່າມມີແຂນຂອງລາວອອກ. ²⁴ແລ້ວຈັບລາວໂຍນລົງໃນສ້າງທີ່ບໍ່ມີນໍ້າ.

²⁵ແລ້ວພວກເຂົາກໍພາກັນມານັ່ງກິນເຂົ້າ ໃນທັນໃດນັ້ນ ພວກເຂົາກໍເຫັນພວກອິດຊະມາເອນກຳລັງເດີນທາງມາຈາກເມືອງກິເລອາດ ພວກເຂົາໃຊ້ອູດຕ່າງຢາງໄມ້ຫອມ ແລະເຄື່ອງເທດໄປຂາຍທີ່ປະເທດເອຢິບ. ²⁶ຢູດາເວົ້າຕໍ່ພວກອ້າຍວ່າ, “ຖ້າໝູ່ເຮົາຂ້າມັນ ແລະອໍາຄວາມຜິດໄວ້ໝູ່ເຮົາຈະໄດ້ຫຍັງ? ²⁷ໝູ່ເຮົາພາກັນຂາຍມັນໃຫ້ພວກອິດຊະມາເອນ ຈະບໍ່ດີກວ່າບໍ່? ຖ້າເຮັດຢ່າງຂ້ອຍວ່ານີ້ ກໍບໍ່ຕ້ອງຂ້າຕີມັນ ເຖິງຢ່າງໃດມັນກໍເປັນນ້ອງຂອງພວກເຮົາ ແລະເປັນເລືອດເນື້ອເຊື້ອໄຂອັນດຽວກັນ” ພວກອ້າຍທຸກຄົນກໍເຫັນພ້ອມ. ²⁸ເມື່ອພໍ່ຄ້າຜູ້ໜຶ່ງອີກຄືຊາວມິດີອານມາເຖິງ ພວກເຂົາກໍຕິງເອົາໂຢເຊັບຂຶ້ນມາຈາກສ້າງ ແລ້ວຂາຍຕໍ່ໃຫ້ພວກພໍ່ຄ້າຊາວອິດຊະມາເອນເປັນເງິນຈຳນວນຊາວຫລຽນ ພໍ່ຄ້າໄດ້ພາໂຢເຊັບໄປຍັງປະເທດເອຢິບ.

²⁹ເມື່ອຮູເບັນກັບໄປເບິ່ງນໍ້າສ້າງບໍ່ເຫັນ ໂຢເຊັບຢູ່ໃນທັນ ລາວຈຶ່ງຈົກເຄື່ອງນຸ່ງຂອງຕົນດ້ວຍຄວາມເສຍໃຈ. ³⁰ລາວກັບມາຫາພວກນ້ອງ ແລະເວົ້າວ່າ, “ບໍ່ເຫັນ ໂຢເຊັບໃນສ້າງ ຂ້ອຍຈະເຮັດແນວໃດດີ?” ³¹ຕໍ່ມາ ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າແບ້ ແລະເອົາເລືອດທາໃສ່ເສື້ອລ່າມຂອງ ໂຢເຊັບ ³²ແລ້ວກໍພາກັນຖືເສື້ອໄປຫາພໍ່ ແລະເວົ້າວ່າ, “ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ພົບເສື້ອນີ້ ຈຶ່ງກວດເບິ່ງດູວ່າແມ່ນຂອງລູກຊາຍພໍ່ ຫລືບໍ່?”

³³ອິສຣາເອນຈື່ເສື້ອນັ້ນໄດ້ ແລະເວົ້າວ່າ, “ແມ່ນແລ້ວ ເສື້ອຂອງ ໂຢເຊັບລູກຊາຍຂ້ອຍສັດຮ້າຍໄດ້ກັດກິນມັນຈົນເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ.” ³⁴ຢາໂຄບຈົກເສື້ອຕົນເອງແລ້ວເອົາຜ້າດຳຄຽນແອວດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າເສຍໃຈເພິ່ນໄວ້ທຸກໃຫ້ແກ່ລູກຊາຍເປັນຫລາຍມື້. ³⁵ລູກຊາຍແລະລູກສາວທຸກຄົນກໍເວົ້າອອຍພໍ່ ແຕ່ເພິ່ນບໍ່ຍອມຟັງສຽງໃຜໝົດ ເພິ່ນເວົ້າວ່າ, “ກູຈະໄວ້ທຸກໃຫ້ລູກຊາຍກູຈົນກວ່າຈະຕາຍຕາມມັນໄປ.”

³⁶ສະນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງໄວ້ທຸກໃຫ້ລູກຊາຍຕໍ່ໄປ ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນຊາວມິດີອານກໍຂາຍ ໂຢເຊັບໃຫ້ໂປຕີຟານາຍທະຫານຮັກສາການຂອງກະສັດຟາຣາໂອ ໃນປະເທດເອຢິບ.

ບົດທີ 38

ຢູດາແລະຕາມາ

1 ໃນຄາວນັ້ນ ຢູດາໄດ້ໜີຈາກພວກອ້າຍນ້ອງໄປອາໄສຢູ່ນຳຄົນຜູ້ໜຶ່ງຊື່ ຮີຣາ ລາວມາຈາກເມືອງອະດູລາມ. 2 ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ຢູດາໄດ້ພົບກັບລູກສາວຂອງຊູອາ ຊາວການາອານ ແລ້ວໄດ້ແຕ່ງງານກັບນາງ. 3 ພວກເຂົາໄດ້ລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ ເອຣະ ຕໍ່ມາ ພວກເຂົາກໍໄດ້ລູກຊາຍອີກຊື່ ໂອນານ. 4-5 ພວກເຂົາໄດ້ລູກຊາຍອີກເປັນຄົນທີສາມ ແລະໃສ່ຊື່ໃຫ້ວ່າ ເຊລາ ເມື່ອໄດ້ເດັກນ້ອຍຜູ້ນີ້ພວກເຂົາໄດ້ອາໄສຢູ່ເມືອງ ເກຊິບ.

6-7 ເມື່ອເອຣະ ໃຫຍ່ແລ້ວ ພໍ່ໄດ້ແຕ່ງເມຍໃຫ້ລາວຊື່ນາງຕາມາ ເອຣະເປັນຄົນຊົ່ວປະພຶດຕົນ ບໍ່ເປັນທີ່ຊອບພຣະໂທຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ລາວຕາຍ.

8 ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນີ້ ຢູດາຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ໂອນານວ່າ, “ຈົ່ງເອົາເມຍອ້າຍເຈົ້າສາ ເພື່ອວ່າຈະໄດ້ສືບເຊື້ອສາຍອ້າຍເຈົ້າໄວ້.” 9 ແຕ່ໂອນານຮູ້ວ່າເດັກນ້ອຍຈະບໍ່ແມ່ນລູກຂອງລາວ ສະນັ້ນ ເມື່ອລາວສົມສູ່ກັບນາງເທື່ອໃດ ລາວກໍຈະເຮັດໃຫ້ນ້ຳກາມຕົກເຮ່ຍ ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງບໍ່ສືບເຊື້ອສາຍໃຫ້ອ້າຍ. 10 ສິ່ງທີ່ລາວເຮັດນັ້ນກໍບໍ່ເປັນທີ່ຊອບພຣະໂທຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ລາວຕາຍຄືກັນ.

11 ຕໍ່ມາຢູດາເວົ້າຕໍ່ຕາມາລູກສະໄໝຂອງຕົນວ່າ, “ຈົ່ງກັບຄືນເມືອບ້ານພໍ່ຂອງເຈົ້າ ແລະໃຊ້ຊີວິດຍິ່ງໜ້າຍສາ ເພື່ອລໍຖ້າຊາມຊາ ເຊລາໃຫຍ່” ເພິ່ນເວົ້າເຊັ່ນນີ້ກໍເພາະຍ້ານວ່າເຊລາອາດຈະຖືກຂ້າຄືກັນກັບອ້າຍຂອງລາວ ດັ່ງນັ້ນ ຕາມາຈຶ່ງກັບເມືອຢູ່ບ້ານພໍ່ຂອງຕົນ.

12 ຕໍ່ມາ ເມຍຂອງຢູດາຊຶ່ງເປັນລູກສາວຂອງຊູອາກໍເສຍຊີວິດ ເມື່ອຢູດາໝົດກຳນົດໄວ້ທຸກແລ້ວ ເພິ່ນ ແລະຮີຣາຊາວອະດູລາມ ໝູ່ຂອງເພິ່ນກໍພາກັນໄປບ່ອນຕັດຂົນແກະຂອງຕົນທີ່ເມືອງຕິມນາ. 13 ເວລານັ້ນມີຄົນມາບອກຕາມາວ່າ, “ພໍ່ປູ່ຂອງເຈົ້າກຳລັງຈະໄປຕັດຂົນແກະທີ່ເມືອງຕິມນາ.” 14 ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງປ່ຽນເຄື່ອງໄວ້ທຸກເອົາຜ້າປົກໜ້າໄວ້ແລ້ວໄປນັ່ງຢູ່ທາງເຂົ້າບ້ານເອນາຢິມ ບ່ອນທາງທີ່ຈະໄປເມືອງຕິມນາ ນາງຮູ້ວ່າເຊລາກໍໃຫຍ່ຂຶ້ນແລ້ວ ແຕ່ນາງຍັງບໍ່ທັນໄດ້ແຕ່ງງານກັບລາວເທື່ອ.

15 ເມື່ອຢູດາເຫັນນາງ ເພິ່ນກໍຄິດວ່ານາງເປັນຍິງຫາເງິນ ກໍຍ້ອນວ່ານາງເອົາຜ້າປົກໜ້າໄວ້. 16 ເພິ່ນຈຶ່ງເຂົ້າໄປຫານາງທີ່ແຄມທາງ ແລະເວົ້າວ່າ, “ນ້ອງສາວໄປກັບອ້າຍເທາະ” ເພິ່ນບໍ່ຮູ້ຈັກວ່ານາງເປັນລູກສະໄໝຂອງຕົນ ນາງຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ອ້າຍຈະໃຫ້ຫຍັງນ້ອງ?” 17 ເພິ່ນຕອບວ່າ, “ອ້າຍຈະເອົາລູກແບ້ຈາກຝູງສົ່ງມາໃຫ້ເຈົ້າໂຕໜຶ່ງ” ນາງຕອບວ່າ, “ຕົກລົງ ແຕ່ອ້າຍຈະຕ້ອງມອບຂອງມັດຈຳແກ່ນ້ອງ ຈົນກວ່າອ້າຍຈະສົ່ງລູກແບ້ມາໃຫ້”. 18 ເພິ່ນຕອບນາງວ່າ, “ອ້າຍຈະເອົາຫຍັງໃຫ້ນ້ອງເປັນຂອງມັດຈຳ” ນາງຕອບວ່າ, “ກາທີ່ມີເຊືອກຫ້ອຍ ແລະໄມ້ຄ້ອນເທົ້າທີ່ອ້າຍກຳລັງຖືຢູ່ນັ້ນເດ.” ເພິ່ນກໍເອົາຂອງເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ນາງ ແລ້ວທັງສອງກໍໄດ້ໄປນອນນຳກັນ 19 ຄັນແລ້ວ ຕາມາກໍລຸກໜີໄປ ນາງເອົາຜ້າປົກໜ້າອອກແລ້ວນຸ່ງເຄື່ອງໄວ້ທຸກຄືເກົ່າ ຕໍ່ມານາງກໍຮູ້ສຶກຖືພາ.

20 ຢູ່ຕໍ່ມາ ຢູດາສົ່ງໝູ່ຂອງຕົນຊາວອະດູລາມ ໃຫ້ນຳລູກແບ້ໄປຖ່ເອົາຂອງມັດຈຳຈາກຍິງ

ຄົນນັ້ນ ແຕ່ບໍ່ພົບນາງ. ²¹ລາວໄດ້ຖາມຄົນແຖວນັ້ນວ່າ, “ຍິງຫາເງິນຊື່ງນັ່ງຢູ່ແຄມທາງໄປບ້ານເອນາຢົມຢູ່ໃສ?” ພວກເຂົາຕອບວ່າ, “ຢູ່ທີ່ນີ້ບໍ່ເຄີຍມີຜູ້ຍິງຫາເງິນ.” ²²ສະນັ້ນ ລາວຈຶ່ງກັບຄືນເມືອຫາຢູດາ ແລະເວົ້າຕໍ່ເພິ່ນວ່າ, “ຂ້ອຍບໍ່ພົບນາງ ເຂົາເຈົ້າຍັງເວົ້າວ່າຢູ່ທີ່ນັ້ນບໍ່ເຄີຍມີຍິງປະເພດນັ້ນເລີຍ.” ²³ຢູດາເວົ້າວ່າ, “ຖ້າເປັນເຊັ່ນນີ້ ຢ່າພະຍາຍາມເອົາສິ່ງຂອງເຫລົ່ານັ້ນກັບຄືນມາ ຍ້ານຄົນທັງຫລາຍຈະໝິ່ນປະໝາດພວກເຮົາ ຂ້ອຍໄດ້ສົ່ງລູກແບ້ໂຕນີ້ໄປໃຫ້ນາງແລ້ວ ແຕ່ເຈົ້າກໍຊອກນາງບໍ່ພົບ.”

²⁴ຢູ່ມາອີກປະມານສາມເດືອນ ມີຄົນຜູ້ໜຶ່ງມາບອກຢູດາວ່າ, “ດຽວນີ້ຕາມາລູກສະໃພ້ຂອງເຈົ້າຖືກເຂົາຫລິ້ນມີລູກເສຍແລ້ວ” ຢູດາຈຶ່ງສັ່ງວ່າ, “ເອົານາງອອກມາຂ້າງນອກ ແລະເອົາໄຟເຜີນາງໃຫ້ຕາຍສາ.” ²⁵ເມື່ອພວກເຂົາເອົານາງອອກມາຂ້າງນອກ ນາງກໍສົ່ງຄົນໄປບອກກັບພໍ່ ປູ່ວ່າ, “ຂ້ອຍຖືພານໍາຄົນທີ່ມີຂອງເຫລົ່ານີ້ ຈົ່ງເບິ່ງກາທີ່ເຊືອກຫ້ອຍ ແລະໄມ້ຄ້ອນເທົ່ານີ້ວ່າເປັນຂອງໃຜ?” ²⁶ຢູດາເບິ່ງຂອງເຫລົ່ານັ້ນແລະເວົ້າວ່າ, “ນາງເຮັດຖືກຕ້ອງແລ້ວ ຂ້ອຍກໍແມ່ນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ໄດ້ເຮັດຜິດພາດ ຂ້ອຍຄວນຈະໃຫ້ນາງແຕ່ງງານກັບເຊລາລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍ” ຕໍ່ນັ້ນມາ ຢູດາກໍບໍ່ໄດ້ສົມສູ້ກັບນາງອີກ.

²⁷ຢູ່ມາເມື່ອເຖິງເວລາກໍານົດອອກລູກ ກໍຮູ້ວ່າລູກໃນທ້ອງນັ້ນເປັນລູກຝາແຝດ. ²⁸ເມື່ອນາງຕາມາກໍາລັງເບິ່ງລູກອອກ ລູກຜູ້ໜຶ່ງເອົາມືອອກມາ ນາງຜະດູງຄັນກໍຈັບມື ແລ້ວເອົາດ້າຍສີແດງມັດໄວ້ ແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ຜູ້ນີ້ອອກກ່ອນ.” ²⁹ແຕ່ລູກນ້ອຍນັ້ນທົດມືເຂົ້າຄືນ ແລະນ້ອງຂອງລາວຈຶ່ງເກີດກ່ອນຈຶ່ງໄດ້ໃສ່ຊື່ໃຫ້ວ່າ ເປເຮັດ. ³⁰ແລ້ວອ້າຍຂອງລາວຈຶ່ງອອກມາໂດຍມີຝ້າສີແດງມັດມື ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ໃສ່ຊື່ໃຫ້ວ່າເຊຣາ.

ບົດທີ 39

ໂຢເຊັບ ແລະເມຍຂອງໂປຕີຟາ

¹ໂຢເຊັບ ໄດ້ຖືກພາຕົວມາຮອດປະເທດເອຢິບ ພວກອິດຊະມາເອນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຊື້ລາວມາກໍຂາຍໂຢເຊັບ ຕໍ່ໃຫ້ຊາວເອຢິບຊື່ ໂປຕີຟາ ຊຶ່ງເປັນນາຍທະຫານ ທີ່ຮັກສາພະລາຊະວັງຂອງຟາຣາໂອ. ²ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍໂຢເຊັບ ໂດຍບັນດານທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃຫ້ເກີດເປັນຜົນດີແກ່ລາວລາວໄດ້ອາໄສຢູ່ເຮືອນຂອງໂປຕີຟານາຍຂອງລາວ. ³ເມື່ອໂປຕີຟາເຫັນວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຊ່ອຍໂຢເຊັບ ໂດຍຊົງໃຫ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ລາວເຮັດເກີດເປັນຜົນສໍາເລັດ. ⁴ເພິ່ນຈຶ່ງພໍໃຈກັບວຽກການທີ່ໂຢເຊັບໄດ້ເຮັດ ດັ່ງນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງມອບເຮືອນ ແລະທຸກສິ່ງທີ່ເພິ່ນມີໃຫ້ລາວເບິ່ງແຍງ ແລະຮັບຜິດຊອບ. ⁵ຍ້ອນໂຢເຊັບ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຊົງອວຍພອນເຮືອນຫລັງນັ້ນ ພຣະອົງຊົງອວຍພອນໃຫ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ໂປຕີຟາມີໃນເຮືອນ ແລະໃນທັງນາຈະເລີນຂຶ້ນ. ⁶ກໍເພາະວ່າໂປຕີຟາໄດ້ມອບຊັບສິ່ງຂອງທຸກຢ່າງໃຫ້ໂຢເຊັບ ເບິ່ງແຍງຮັກສາແທນ ສະນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ມີຄວາມກັງວົນສົນໃຈຫຍັງເລີຍ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ອາຫານປະຈໍາວັນເທົ່ານັ້ນ.

ໂຢເຊັບເປັນຊາຍໜຸ່ມທີ່ມີຮູບຮ່າງສົມສ່ວນ ແລະມີໜ້າຕາງາມ. ⁷ຫລັງຈາກນັ້ນມາບໍ່ເທິງເທົ່າໃດ ເມຍຂອງໂປຕີຟາກໍສົນໃຈ ແລະເກີດສະເໜ່ຫາໃນຕົວຂອງໂຢເຊັບ ນາງຈຶ່ງເວົ້າກັບລາວ

ວ່າ, “ມານອນນໍາຂ້ອຍເທາະ.”⁸ ໂຢເຊັບປະຕິເສດ ແລະຕອບນາງວ່າ, “ນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ກັງວົນສົນໃຈນໍາສິ່ງໜຶ່ງສິ່ງໃດເລີຍຢູ່ໃນເຮືອນນີ້ ກໍຍ້ອນເພິ່ນໄວ້ເນື້ອເຊື່ອໃຈຂ້ານ້ອຍ.⁹ ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຮັບຜິດຊອບໃນສິ່ງທີ່ເພິ່ນມີ ຂ້ານ້ອຍມີອໍານາດໃນເຮືອນຫລັງນີ້ເທົ່າໆກັນ ກັບເພິ່ນ ເພິ່ນບໍ່ເຄີຍຫວງຫ້າມຂ້ານ້ອຍໃນການກະທໍາໃດໆເລີຍ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ຍານາງທີ່ເປັນເມຍ ຂອງເພິ່ນ ຂ້ານ້ອຍຈະກໍາເຮັດຜິດປະເວນີ ແລະເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຊ້າຢ່າງນີ້ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງ- ໃດ.”¹⁰ ເຖິງແມ່ນນາງຈະຂໍຮ້ອງ ໂຢເຊັບມື້ແລ້ວມື້ອີກໃຫ້ໄປນອນກັບນາງ ແຕ່ໂຢເຊັບກໍບໍ່ຍອມ ຟັງ.

¹¹ ຕໍ່ມາມື້ໜຶ່ງ ເມື່ອໂຢເຊັບເຂົ້າໄປເຮັດວຽກໃນເຮືອນຂອງນາຍ ຊຶ່ງມື້ນັ້ນບໍ່ມີຄົນໃຊ້ຈັກຄົນຢູ່ ໃນເຮືອນເລີຍ. ¹² ເມຍຂອງນາຍຈຶ່ງສວຍໂອກາດນັ້ນຈ່ອງເສື້ອຂອງລາວໄວ້ແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ໄປ ນອນກັບຂ້ອຍເທາະ” ແຕ່ໂຢເຊັບພະຍາຍາມເອົາຕົວລອດຫລົບໜີອອກໄປຂ້າງນອກ ໂດຍປະ ເສື້ອນອກໄວ້ຄາມີຂອງນາງ. ¹³ ເມື່ອນາງເຫັນ ໂຢເຊັບປະເສື້ອໄວ້ ແລະແລ່ນອອກໄປຈາກເຮືອນ. ¹⁴ ນາງກໍເບິ່ງສຽງຮ້ອງໃສ່ຄົນໃນເຮືອນວ່າ, “ເບິ່ງນີ້ແມ່ ຜົວຂ້ອຍໄດ້ເອົາຄົນຕ່າງດ້ວາວຊາວເຮັບ- ເຮີມາຢູ່ໃນເຮືອນ ແລະບັດນີ້ມັນໄດ້ດູໝິ່ນປະໝາດເຮົາ ມັນໄດ້ເຂົ້າມາໃນຫ້ອງນອນຂອງຂ້ອຍ ແລະບອກຂ້ອຍໃຫ້ໄປນອນກັບມັນ. ¹⁵ ແຕ່ຍ້ອນຂ້ອຍຮ້ອງຈົນສຸດແຮງ ມັນຈຶ່ງພ້າວແລ່ນອອກໜີ ມາຂ້າງນອກ ໂດຍໄດ້ປະເສື້ອນອກຂອງມັນໄວ້.”

¹⁶⁻¹⁷ ນາງໄດ້ເກັບເສື້ອນອກຂອງ ໂຢເຊັບ ໄວ້ຈົນຜົວກັບມາເຮືອນແລ້ວ ນາງຈຶ່ງເລົ່າເລື່ອງທີ່ ເກີດຂຶ້ນນັ້ນໃຫ້ຜົວຟັງວ່າ, “ຄົນໃຊ້ຄົນຕ່າງດ້ວາວຊາວເຮັບເຮີທີ່ເຈົ້າເອົາມາຢູ່ນໍາມັນເຂົ້າມາຂົ່ມ- ຂົ່ນຂ້ອຍໃນຫ້ອງນອນ. ¹⁸ ແຕ່ເມື່ອຂ້ອຍຮ້ອງຂຶ້ນ ມັນຈຶ່ງແລ່ນໜີອອກໄປຂ້າງນອກໂດຍປະເສື້ອ ຊັ້ນນອກມັນໄວ້.”

¹⁹ ເມື່ອນາຍຂອງ ໂຢເຊັບ ໄດ້ຍິນເມຍເລົ່າເລື່ອງນີ້ສູ່ຟັງ ກໍຄຽດທັງເວົ້າວ່າ, “ຄົນໃຊ້ຂອງເຈົ້າ ກໍາເຮັດກັບຂ້ອຍເຖິງປານນີ້ຫວະ?” ²⁰ ເພິ່ນຈຶ່ງສັ່ງຂົງ ໂຢເຊັບ ໄວ້ໃນຄຸກບ່ອນທີ່ກະສັດຂັງນັກ- ໂທດ ລາວຈຶ່ງຖືກຂັງໄວ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

²¹ ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງຊ່ອຍ ໂຢເຊັບ ແລະຊົງເມດຕາກະລຸນາລາວ ທໍາມະໂລງຈຶ່ງມີໃຈ ກະລຸນາຕໍ່ລາວຫລາຍ. ²² ເພິ່ນໄດ້ມອບໃຫ້ ໂຢເຊັບ ເປັນຜູ້ຕາງໜ້າເບິ່ງແຍງນັກໂທດທັງຫລາຍ ລາວເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບວຽກການທຸກໆຢ່າງທີ່ມີຢູ່ໃນຄຸກ. ²³ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ກວດກາສິ່ງໃດທີ່ ໂຢເຊັບ ຮັບຜິດຊອບ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຊ່ອຍລາວ ແລະຊົງໃຫ້ທຸກສິ່ງທີ່ລາວເຮັດໄດ້ຮັບຜົນສໍາເລັດ.

ບົດທີ 40

ໂຢເຊັບແກ້ຄວາມຝັນຂອງນັກໂທດ

¹ ຫລັງຈາກນັ້ນມາອີກບໍ່ເທິງເທົ່າໃດ ຫົວໜ້າພະນັກງານເຮັດເຫລົ້າອະງຸ່ນ ແລະເຂົ້າຈີ່ຂອງ ກະສັດເອຍິບ ໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ນາຍຂອງເຂົາ. ² ຟາຣາໂອຈຶ່ງບໍ່ພໍພຣະໄທກັບຂ້າລາຊະການທັງສອງ ຄົນນີ້. ³ ພຣະອົງຈຶ່ງສັ່ງຂັງທັງສອງໃນຄຸກ ໃນເຮືອນຂອງນາຍທະຫານຮັກສາພະລາຊະວັງ ຊຶ່ງ ເປັນບ່ອນດຽວກັນກັບທີ່ ໂຢເຊັບ ຖືກຂັງໄວ້. ⁴ ນາຍທໍາມະໂລງໄດ້ເອົາ ໂຢເຊັບ ມາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້

ຂ້າລາຊະການທັງສອງຄົນນີ້ ພວກເຂົາຢູ່ໃນຄຸກຮ່ວມກັນເປັນເວລາເທິງນານເຕີບ. ⁵ຄືນໜຶ່ງໃນທ້ອງຂັງນັ້ນ ຂ້າລາຊະການທັງສອງຂອງຟາຣາໂອຕ່າງກໍຜັນ ຄວາມຝັນແຕ່ລະຄົນມີຄວາມໝາຍແຕກຕ່າງກັນ. ⁶ຕອນເຊົ້າມາເມື່ອໂຢເຊັບເຂົ້າມາໃນທ້ອງ ຈຶ່ງສັງເກດເຫັນພວກເຂົາທັງສອງກະວົນກະວາຍໃຈ. ⁷ລາວຈຶ່ງຖາມວ່າ, “ມື້ນີ້ ພວກທ່ານມີຄວາມທຸກໃຈເລື່ອງຫຍັງ?” ⁸ພວກເຂົາຕອບວ່າ, “ພວກຂ້ອຍທັງສອງໄດ້ຝັນໃນຄຸກນີ້ ບໍ່ມີໃຜຈະສາມາດແກ້ຄວາມຝັນໄດ້” ໂຢເຊັບຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ແມ່ນພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະແກ້ໄດ້ ໃຫ້ພວກທ່ານເລົ່າຄວາມຝັນສູ່ຂ້ານ້ອຍພັງເບິ່ງດູ.”

⁹ເມື່ອໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ຫົວໜ້າພະນັກງານເຮັດເຫລົ້າອະງຸ່ນ ຈຶ່ງເລົ່າຄວາມຝັນຂອງຕົນໃຫ້ໂຢເຊັບຟັງວ່າ, “ມີຕົ້ນອະງຸ່ນຕົ້ນໜຶ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂ້ອຍ ແລະມີງ່າສາມງ່າ. ¹⁰ໃນທັນໃດນັ້ນ ງ່າເຫລົ່ານັ້ນກໍປົງອອກ ດອກກໍບານ ແລະພວງໝາກອະງຸ່ນກໍສຸກເຕັມງ່າ. ¹¹ຂ້ອຍຍົກຈອກຟາຣາໂອຂຶ້ນ ແລະປິດໝາກອະງຸ່ນບົບລົງໃສ່ຈອກນັ້ນ ແລ້ວຖວາຍແດ່ພະອົງ.”

¹²ເມື່ອເລົ່າສຸດແລ້ວ ໂຢເຊັບກໍເວົ້າວ່າ, “ຄວາມຝັນທ່ານມີຄວາມໝາຍດັ່ງນີ້ ງ່າສາມງ່ານັ້ນໝາຍເຖິງສາມມື້. ¹³ໃນສາມມື້ ຟາຣາໂອຈະຊົງອະໄພໂທດໃຫ້ທ່ານ ເມື່ອຊົງປົດປ່ອຍອອກຈາກຄຸກແລ້ວ ຈະຊົງມອບຕໍາແໜ່ງເກົ່າໃຫ້ ທ່ານຈະໄດ້ຖວາຍຈອກເຫລົ້າອະງຸ່ນແດ່ພະອົງຄືທີ່ທ່ານເຄີຍໄດ້ປະຕິບັດມາໃນສະໄໝທ່ານຍັງເປັນຫົວໜ້າເຫລົ້າອະງຸ່ນ. ¹⁴ແຕ່ຢາລືມຂ້ານ້ອຍເດີ້ ເມື່ອທຸກສິ່ງຮຽບຮ້ອຍໄປໂດຍດີແລ້ວ ຂໍທ່ານກະລຸນາທູນເລື່ອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຟາຣາໂອຊົງຊາບແດ່ເພື່ອພະອົງຈະໄດ້ຊົງປ່ອຍຂ້ານ້ອຍອອກຈາກຄຸກນີ້. ¹⁵ອັນທີ່ຈົງ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖືກເຂົາລັກມາແຕ່ດິນແດນຊາວເຮັບເຮີ ແລະຈົນເຖິງດຽວນີ້ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດປະການໃດພໍທີ່ພວກເຂົາຈະຈັບຂ້ານ້ອຍມາຂັງຄຸກໄວ້ຢູ່ແບບນີ້.”

¹⁶ເມື່ອຫົວໜ້າພະນັກງານເຮັດເຂົ້າຈີ່ເຫັນວ່າ ຄວາມໝາຍຂອງຄວາມຝັນຂອງພະນັກງານເຮັດເຫລົ້າອະງຸ່ນເປັນເລື່ອງດີ ລາວຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ໂຢເຊັບວ່າ, “ຂ້ອຍກໍຝັນຄືກັນ ຄືຝັນວ່າມີຖາດເຂົ້າຈີ່ສາມໃບຢູ່ເທິງຫົວຂ້ອຍ. ¹⁷ຢູ່ໃນຖາດໜ່ວຍເທິງນັ້ນມີຖາດເຂົ້າຈີ່ທຸກໆຊະນິດສໍາລັບຟາຣາໂອ ແຕ່ນົກໄດ້ມາກິນເຂົ້າຈີ່ນັ້ນໝົດ.”

¹⁸ເມື່ອເລົ່າສຸດ ໂຢເຊັບຕອບວ່າ, “ຄວາມໝາຍມີດັ່ງນີ້ ຖາດສາມໃບໝາຍເຖິງສາມມື້. ¹⁹ພາຍໃນສາມມື້ ຟາຣາໂອຈະເອົາທ່ານອອກຈາກຄຸກ ແລ້ວຈະສັ່ງແຂນຄໍທ່ານໄວ້ເທິງຕົ້ນໄມ້ ແລະແຮງທັງຫລາຍຈະບິນມາເຈາະກິນເນື້ອທ່ານ.”

²⁰ຫລັງຈາກນັ້ນ ມາສາມມື້ ເປັນວັນເກີດຂອງຟາຣາໂອ ພະອົງຊົງຈັດລ້ຽງຂ້າລາຊະການບໍລິພານຂອງພະອົງ ແລ້ວຊົງປ່ອຍພະນັກງານເຫລົ້າອະງຸ່ນ ແລະຫົວໜ້າພະນັກງານເຮັດເຂົ້າຈີ່ອອກຈາກຄຸກ ໃຫ້ມາຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂ້າລາຊະການທັງຫລາຍ. ²¹ພະອົງຊົງມອບຕໍາແໜ່ງເກົ່າຄືນໃຫ້ພະນັກງານເຮັດເຫລົ້າອະງຸ່ນ ແລ້ວລາວກໍຖວາຍຈອກເຫລົ້າອະງຸ່ນແດ່ພະອົງ. ²²ແລະຊົງສັ່ງແຂນຄໍພະນັກງານເຮັດເຂົ້າຈີ່ນັ້ນ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງກໍເປັນໄປຕາມທີ່ໂຢເຊັບໄດ້ແກ້ຄວາມຝັນໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ. ²³ແຕ່ຫົວໜ້າພະນັກງານເຮັດເຫລົ້າອະງຸ່ນບໍ່ໄດ້ນຶກເຖິງ ໂຢເຊັບ ໂດຍລືມລາວໄປເລີຍ.

ບົດທີ 41

ໂຍເຊັບແກ້ຄວາມຝັນຂອງຟາຣາໂອ

¹ຫລັງຈາກນັ້ນມາສອງປີ ຟາຣາໂອໄດ້ຝັນວ່າ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຍືນຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳນິເລ. ²ໃນຂະນະນັ້ນ ມີງົວແມ່ໂຕຕູ້ຍພິດົງາມເຈັດໂຕຂຶ້ນມາຈາກແມ່ນ້ຳນິເລ ແລະໄດ້ກັດກິນຫຍ້າ. ³ແລ້ວຈຶ່ງມີງົວແມ່ທີ່ຈ່ອຍຜອມ ແລະເປັນໜ້າຂີ້ດຽດອີກເຈັດໂຕຂຶ້ນມາຈາກແມ່ນ້ຳນິເລ ແລະຍືນຢູ່ກັບງົວແມ່ທີ່ຕູ້ຍພິດົງາມນັ້ນ. ⁴ຕໍ່ມາງົວແມ່ຈ່ອຍກໍກິນກິນງົວແມ່ຕູ້ຍພິດົງາມທັງເຈັດໂຕ ແລ້ວຟາຣາໂອກໍຊົງຊວາດຮູ້ເມື່ອ.

⁵ພຣະອົງຊົງຫລັບໄປອີກ ແລະຝັນວ່າ ມີຮວງເຂົ້າທີ່ມີເມັດຕຶ່ງດີເຈັດຮວງເກີດຈາກຕົ້ນດຽວກັນ. ⁶ແລ້ວກໍມີຮວງເຂົ້າເຈັດຮວງງອກອອກມາເປັນເຂົ້າເມັດລົບຫຼ່ຽວແຫ້ງ ເພາະຖືກລົມທະເລຊາຍ. ⁷ຮວງເຂົ້າລົບເຈັດຮວງໄດ້ກິນກິນຮວງເຂົ້າເມັດຕຶ່ງເຈັດຮວງນັ້ນ ຟາຣາໂອຈຶ່ງຊົງຊວາດຮູ້ເມື່ອ ແລະເຫັນວ່າພະອົງຝັນໄປ.

⁸ໃນເຊົ້າມື້ນັ້ນ ພະອົງຊົງວຸ້ນວາຍພະໂທຫລາຍ ຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ຄົນໄປເຊີນໝໍ້ ແລະນັກປາດໃນປະເທດເອຢິບ ມາ ພະອົງໄດ້ຊົງເລົ່າຄວາມຝັນໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຟັງ ແຕ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດແກ້ຄວາມຝັນນັ້ນໄດ້. ⁹ຕໍ່ຈາກນັ້ນ ຫົວໜ້າພະນັກງານເຮັດເຫລົ້າອະງຸ່ນ ຈຶ່ງກາບທູນຕໍ່ຟາຣາໂອວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຄວນສາລະພາບຄວາມຜິດຂອງຂ້ານ້ອຍໃນມື້ນີ້. ¹⁰ເມື່ອພະອົງຊົງພິໂລດຂ້າໃຊ້ຂອງພະອົງ ໂດຍຊົງຮັບສັ່ງຂັງຫົວໜ້າພະນັກງານເຮັດເຂົ້າຈີ່ ແລະຂ້ານ້ອຍໃນຄຸກຂອງທະຫານຮັກສາພະອົງນັ້ນ. ¹¹ໃນຄືນໜຶ່ງພວກຂ້ານ້ອຍທັງສອງໄດ້ຝັນ ໂດຍຄວາມໝາຍຂອງຄວາມຝັນນັ້ນກໍກ່ຽວກັບແຕ່ລະບຸກຄົນ. ¹²ມີຊາຍໜຸ່ມຊາວເຮັບເຮີ ຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຖືກຂັງຢູ່ນຳພວກຂ້ານ້ອຍ ລາວເປັນຄົນໃຊ້ຂອງນາຍທະຫານຮັກສາພະອົງ ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເລົ່າຄວາມຝັນໃຫ້ລາວຟັງ ລາວກໍແກ້ຄວາມຝັນຂອງພວກຂ້ານ້ອຍແຕ່ລະຄົນຖືກຕ້ອງ ¹³ທຸກສິ່ງໄດ້ເປັນຈິງຕາມທີ່ລາວໄດ້ເວົ້າຄື ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບພະລາຊະທານຕຳແໜ່ງເກົ່າ ແລະຫົວໜ້າພະນັກງານເຮັດເຂົ້າຈີ່ກໍຖືກແຂວນຄໍ.”

¹⁴ຟາຣາໂອຈຶ່ງຮັບສັ່ງໃຫ້ຄົນໄປນຳໂຍເຊັບມາ ພວກເຂົາກໍຟ້າວເອົາລາວອອກຈາກຄຸກ ຫລັງຈາກແຖໜວດ ແລະປ່ຽນເຄື່ອງນຸ່ງແລ້ວ ເຂົາກໍນຳໂຍເຊັບໄປຍືນຢູ່ຕໍ່ພະພັກຂອງຟາຣາໂອ. ¹⁵ພະອົງຊົງກ່າວຕໍ່ໂຍເຊັບວ່າ, “ເຮົາໄດ້ຝັນ ແລະບໍ່ມີໃຜສາມາດແກ້ຄວາມຝັນນັ້ນໄດ້ ເຮົາຮູ້ມາວ່າ ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຍືນຄວາມຝັນແລ້ວ ເຈົ້າສາມາດແກ້ໄດ້.” ¹⁶ໂຍເຊັບຈຶ່ງທູນຕອບວ່າ, “ແຕ່ບໍ່ແມ່ນຂ້ານ້ອຍດອກ ແມ່ນພຣະເຈົ້າຕ່າງທາກທີ່ຈະປະທານຄຳຕອບຢ່າງດີແກ່ພະອົງ.”

¹⁷ຟາຣາໂອຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາໄດ້ຝັນວ່າ ເຮົາໄດ້ຍືນຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳນິເລ. ¹⁸ໃນເວລານັ້ນ ມີງົວແມ່ທີ່ຕູ້ຍພິດົງາມເຈັດໂຕຂຶ້ນມາຈາກແມ່ນ້ຳນິເລ ແລ້ວໄດ້ກິນຫຍ້າ. ¹⁹ຕໍ່ມາມີງົວແມ່ເຈັດໂຕຂຶ້ນຈ່ອຍຜອມໜ້າຂີ້ດຽດ ແລະໜ້າຍ້ານ ເປັນງົວແມ່ທີ່ໜ້າສັງເວດທີ່ສຸດຊຶ່ງເຮົາບໍ່ເຄີຍເຫັນມາໃນປະເທດເອຢິບ. ²⁰⁻²¹ງົວຈ່ອຍຜອມເຫລົ່ານີ້ໄດ້ກິນກິນງົວໂຕຕູ້ຍພິ ແຕ່ມັນກິນເວລາໃດບໍ່ມີໃຜຮູ້ເຫັນ ເພາະງົວເຫລົ່ານັ້ນຍັງຈ່ອຍຜອມຢູ່ຄືເກົ່າ ແລ້ວເຮົາກໍຊວາດຮູ້ເມື່ອ. ²²ແຕ່ເມື່ອເຮົາຫລັບໄປອີກ ຍັງໄດ້ຝັນເຫັນຮວງເຂົ້າເມັດຕຶ່ງເຈັດຮວງໃນຕົ້ນເຂົ້າຕົ້ນດຽວກັນ. ²³ແລ້ວມີຮວງເຂົ້າເຈັດຮວງ ງອກອອກມາ ແຕ່ເປັນເຂົ້າເມັດລົບ ແລະແຫ້ງ ເພາະຖືກລົມຈາກທະເລຊາຍ. ²⁴ຮວງ

ເຂົ້າເມັດລົບໄດ້ກິນກິນຮວງເຂົ້າເມັດຕຶງ ເຮົາໄດ້ເລົ່າຄວາມຜັນນີ້ໃຫ້ໝໍ້ໝໍ້ ແຕ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດແກ້ຄວາມຜັນໄດ້.”

²⁵ໂຢເຊັບຈຶ່ງທູນຕໍ່ຟາຣາໂອວ່າ, “ຄວາມຜັນສອງຢ່າງນີ້ມີຄວາມໝາຍຢ່າງດຽວກັນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບອກໃຫ້ພະອົງຮູ້ຈັກເຖິງສິ່ງທີ່ຈະບັງເກີດຂຶ້ນ. ²⁶ງົວແມ່ຕູ້ຍພິດງາມເຈັດໂຕນັ້ນໝາຍເຖິງເຈັດປີ ແລະຮວງເຂົ້າເມັດຕຶງເຈັດຮວງນັ້ນກໍໝາຍເຖິງເຈັດປີຄືກັນ ທັງສອງຢ່າງມີຄວາມໝາຍແບບດຽວກັນ. ²⁷ງົວແມ່ຈ່ອຍຜອມ ແລະເປັນຫ້າຂີ້ດຽດ ຊຶ່ງຂຶ້ນມາຈາກນ້ຳຕາມຫລັງ ແລະຮວງເຂົ້າເມັດລົບເຈັດຮວງ ຊຶ່ງເຜົາແຫ້ງເພາະລົມຈາກທະເລຊາຍນັ້ນ ແມ່ນເປັນເວລາເຈັດປີທີ່ຈະປະສົບກັບຄວາມອຶດຢາກ. ²⁸ຄວາມຜັນຂອງພະອົງ ແມ່ນຕາມທີ່ຂ້າໜ້ອຍໄດ້ກາບທູນນີ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງໃຫ້ພະອົງຮູ້ເຖິງສິ່ງທີ່ຈະບັງເກີດຂຶ້ນ. ²⁹ໃນທົ່ວດິນແດນຂອງປະເທດເອຢິບຈະມີຄວາມອຸດົມສົມບູນພູນສຸກເປັນເວລາເຈັດປີ. ³⁰ຫລັງຈາກນັ້ນມາຈະມີການອຶດຢາກເກີດຂຶ້ນປັນເວລາເຈັດປີອີກ ຄວາມອຸດົມສົມບູນໃນປະເທດເອຢິບຈະຖືກລົບລ້າງໝົດ. ³¹ຄວາມອຶດຢາກຈະທຳລາຍປະເທດແທນ ໄລຍະແຫ່ງຄວາມອຸດົມສົມບູນຖືກລົບລ້າງໝົດສິ້ນ ກໍເພາະວ່າຄວາມອຶດຢາກທີ່ຕິດຕາມມານັ້ນຈະຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ. ³²ສາຍເຫດທີ່ພະອົງຊົງຜັນສອງເທື່ອນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າພຣະເຈົ້າຊົງກຳນົດໄລຍະການນີ້ໄວ້ແລ້ວ ແລະພະອົງຈະຊົງໃຫ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນອະນາຄົດອັນມໍ່ໆນີ້.

³³ບັດນີ້ ພະອົງຈຶ່ງຊອກຫາຄົນທີ່ສະຫລຽວສະຫລາດແລະມີສະຕິປັນຍາຄົນໜຶ່ງໄວ້ ແລ້ວຕັ້ງເພິ່ນໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງປະເທດເອຢິບ. ³⁴ພະອົງຕ້ອງແຕ່ງຕັ້ງຂ້າລາຊະການປົກຄອງເຂດແຂວງຕ່າງໆຄືກັນ ແລະໃຫ້ເກັບເອົາຜົນລະປູກໜຶ່ງສ່ວນຫ້າໃນລະຫວ່າງເຈັດປີທີ່ອຸດົມສົມບູນນັ້ນໄວ້. ³⁵ໃຫ້ພວກເຂົາສະສົມອາຫານທຸກໆຊະນິດໃນປີທີ່ອຸດົມສົມບູນໄວ້ ແລະປະຕິບັດຕາມພະບັນຊາຂອງພະອົງຄືເກັບເຂົ້າໄວ້ໃນເມືອງຕ່າງໆພາຍໃຕ້ການກວດກາຂອງພະອົງ ແລະຮັກສາໄວ້ໃຫ້ດີ. ³⁶ອາຫານທີ່ເກັບໄວ້ນີ້ຈະເປັນເຄື່ອງບັນເທົາທຸກເວລາອຶດຢາກໃນໄລຍະເຈັດປີທີ່ຈະມາເຖິງນີ້ເພື່ອປະຊາຊົນຊາວເອຢິບຈະບໍ່ໄດ້ອຶດເຂົ້າຕາຍ.”

ໂຢເຊັບຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງປະເທດເອຢິບ

³⁷ຟາຣາໂອແລະຂ້າລາຊະການຂອງພະອົງ ເຫັນຊອບໃນແຜນການທີ່ໂຢເຊັບສະເໜີມານັ້ນ. ³⁸ພະອົງຊົງກ່າວຕໍ່ພວກຂ້າລາຊະການວ່າ, “ພວກເຮົາຈະໄປຊອກຫາຄົນ ຊຶ່ງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ກັບລາວຄືຄົນນີ້ໄດ້ຢູ່ໃສ?” ³⁹ຟາຣາໂອຈຶ່ງກ່າວຕໍ່ໂຢເຊັບວ່າ, “ດ້ວຍວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ໄຜດສະແດງສິ່ງຕ່າງໆນີ້ແກ່ເຈົ້າຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ໂດຍບໍ່ມີໃຜເຂົ້າໃຈ ແລະມີສະຕິປັນຍາເທົ່າເຈົ້າ. ⁴⁰ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະແຕ່ງຕັ້ງເຈົ້າໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງປະເທດ ແລະປະຊາຊົນທຸກຄົນຈະຕ້ອງເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງເຈົ້າ ເຮົາໃຫຍ່ກວ່າເຈົ້າ ກໍເພາະວ່າເຮົາເປັນກະສັດເທົ່ານັ້ນ.”

⁴¹ຕໍ່ມາກະສັດຊົງກ່າວກັບໂຢເຊັບວ່າ, “ບັດນີ້ເຈົ້າກໍຮູ້ແລ້ວວ່າ ເຮົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເຈົ້າໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງປະເທດເອຢິບແລ້ວ.” ⁴²ຟາຣາໂອຊົງຖອດແຫວນກາປະທັບຈາກນິ້ວພະຫັດ ແລ້ວສຸບໃສ່ນິ້ວມືຂອງໂຢເຊັບ ເອົາເສື້ອທີ່ງາມທີ່ສຸດໃຫ້ລາວນຸ່ງເອົາສາຍຄຳຄຳຄ້ອງຄຳໃຫ້. ⁴³ແລ້ວພະອົງໃຫ້ລາວຂີ່ລົດພະທີ່ນັ່ງຄັນທີສອງຮອງຈາກຂອງພະອົງ ແລະທະຫານຮັກສາພະອົງຮ້ອງປະກາດ

ວ່າ, “ຈົ່ງຫລີກທາງໃຫ້” ໂຢເຊັບ ໄດ້ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງປະເທດເອຢິບ ໂດຍວິທີດັ່ງກ່າວມານີ້. ⁴⁴ຟາຣາໂອກ່າວຕໍ່ໂຢເຊັບວ່າ, “ເຮົາເປັນກະສັດກໍຈົ່ງ ແຕ່ໃນປະເທດເອຢິບນີ້ ຜູ້ໃດບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກເຈົ້າຈະເຮັດຫຍັງບໍ່ໄດ້.” ⁴⁵ພະອົງໄດ້ໃສ່ຊື່ໃຫ້ໂຢເຊັບໃໝ່ວ່າ, “ຊາເຟນາດ ປາເນອາ” ແລະພະອົງໄດ້ປະທານນາງອາເສນັດລູກສາວຂອງໂປຕິເຟຣາ ປະໂລທິດເມືອງໂອນ ໃຫ້ເປັນເມຍຂອງເພິ່ນ ໂຢເຊັບໄດ້ເດີນທາງໄປກວດການທົ່ວປະເທດເອຢິບ.

⁴⁶ໂຢເຊັບໄດ້ເຂົ້າຮັບໃຊ້ຟາຣາໂອແຫ່ງປະເທດເອຢິບ ເມື່ອອາຍຸໄດ້ສາມສິບປີ ເພິ່ນທູນລາພະອົງ ແລ້ວອອກເດີນທາງໄປກວດການທົ່ວປະເທດຕາງພະເນດ. ⁴⁷ໃນໄລຍະເຈັດປີທີ່ອຸດົມສົມບູນນັ້ນ ປະເທດເອຢິບຜະລິດຜົນລະປູກໄດ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ⁴⁸ໂຢເຊັບ ສະສົມອາຫານທຸກໆຊະນິດໄວ້ໃນໄລຍະເຈັດປີທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລ້ວເອົາໄປເກັບໄວ້ຕາມເມືອງຕ່າງໆໃນແຕ່ລະເມືອງນັ້ນ ເພິ່ນຮັບໂຮມເອົາເຂົ້າທີ່ເກັບໄດ້ຈາກນາອ້ອມແອ້ມມາເກັບໄວ້ໃນຕົວເມືອງ. ⁴⁹ເພິ່ນສະສົມເຂົ້າໄວ້ໄດ້ຫລາຍປານເກັບເມັດດິນຊາຍໃນແຄມທະເລ ຫລາຍຈົນບໍ່ສາມາດຊົ່ງຕວງໄດ້

⁵⁰ກ່ອນປີທີ່ຈະເກີດການອິດຢາກ ໂຢເຊັບ ມີລູກຊາຍສອງຄົນກັບນາງອາເສນັດລູກສາວຂອງໂປຕິເຟຣາ ປະໂລທິດເມືອງໂອນ. ⁵¹ໂຢເຊັບເວົ້າວ່າ, “ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍລືມຄວາມເຈັບຊ້ານາໆປະການ ແລະລືມຄອບຄົວຂອງພໍ່ຂ້ອຍທັງໝົດ” ດັ່ງນັ້ນຈິ່ງໄດ້ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ລູກຊາຍກົກວ່າ, “ມານາເຊ.” ⁵²ແລະຍັງໄດ້ເວົ້າຕື່ມອີກວ່າ, “ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານລູກຊາຍໃຫ້ຂ້ອຍໃນປະເທດທີ່ຂ້ອຍມີຄວາມທຸກໃຈ” ດັ່ງນັ້ນເພິ່ນຈິ່ງໃສ່ຊື່ລູກຊາຍຄົນທີສອງວ່າ, “ເອຟຣາຍົມ.”

⁵³ຄວາມອຸດົມສົມບູນເປັນເວລາເຈັດປີ ໃນປະເທດເອຢິບໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ. ⁵⁴ແລະຄວາມອິດຢາກເປັນເວລາເຈັດປີ ກໍບັງເກີດຂຶ້ນມາແທນຕາມທີ່ໂຢເຊັບໄດ້ທຳນາວາຍໄວ້ ຢູ່ໃນປະເທດອື່ນໆ ບໍ່ມີເຂົ້າຈະກິນແລ້ວ ແຕ່ໃນປະເທດເອຢິບຍັງມີເຂົ້າກິນຢູ່. ⁵⁵ເມື່ອປະເທດເອຢິບເລີ້ມຕົ້ນອິດຢາກ ປະຊາຊົນກໍແຫ່ກັນມາຮ້ອງຂໍອາຫານນຳຟາຣາໂອ ພະອົງຈິ່ງຊົງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງໄປຫາໂຢເຊັບ ແລະເຮັດຕາມທີ່ລາວບອກ.”

⁵⁶ເມື່ອຄວາມອິດຢາກເກີດຂຶ້ນທົ່ວປະເທດ ໂຢເຊັບກໍໂຂສາງເຂົ້າທຸກໆສາງ ແລ້ວຂາຍໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນເອຢິບ. ⁵⁷ເພາະວ່າການອິດຢາກຄັ້ງນີ້ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ ປະຊາຊົນຈາກຫລາຍປະເທດໃນໂລກໄດ້ພາກັນມາປະເທດເອຢິບ ເພື່ອຂໍຊື້ເຂົ້ານຳໂຢເຊັບ ເພາະວ່າການອິດຢາກໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນທຸກໆປະເທດທົ່ວໂລກຢ່າງຮ້າຍແຮງ.

ບົດທີ 42

ພວກອ້າຍຂອງໂຢເຊັບມາປະເທດເອຢິບເພື່ອຫາຊື້ເຂົ້າ

¹ເມື່ອຢາໂຄບຊາບວ່າຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບຍັງມີເຂົ້າຂາຍ ເພິ່ນຈິ່ງເວົ້າກັບພວກລູກຊາຍວ່າ “ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈິ່ງພາກັນຢູ່ຊື່ໆ? ²ຂ້ອຍໄດ້ຍິນວ່າທີ່ປະເທດເອຢິບມີເຂົ້າຂາຍ ຈົ່ງໄປຊື້ເຂົ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນແມ່ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈະອິດເຂົ້າຕາຍກັນໝົດ.”

³ດັ່ງນັ້ນ ພວກອ້າຍໂຢເຊັບ ທັງສິບຄົນຈິ່ງພາກັນໄປທີ່ປະເທດເອຢິບ ເພື່ອຫາຊື້ເຂົ້າ. ⁴ຢາໂຄບບໍ່ໄດ້ໃຫ້ເປັນຢາມິນນ້ອງຊາຍຄົງໆຂອງໂຢເຊັບໄປນຳ ເພາະຢ່ານມີອັນຕະລາຍ. ⁵ພວກ

ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ ມາຊື້ເຂົ້າພ້ອມກັນກັບພວກອື່ນໆ ຍ້ອນວ່າໃນປະເທດການາອານມີການອິດຢາກເກີດຂຶ້ນ.

⁶ໂຢເຊັບໃນຖານະເປັນຜູ້ປົກຄອງປະເທດເອຍິບໄດ້ຂາຍເຂົ້າໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນທຸກໆຊາດໃນປະເທດຕ່າງໆ ດັ່ງນັ້ນພວກອ້າຍຂອງໂຢເຊັບຈຶ່ງເຂົ້າມາຫາ ແລະຂາບລົງຕໍ່ໜ້າເພິ່ນ ເມື່ອໂຢເຊັບເຫັນພວກອ້າຍກໍຈື່ໄດ້. ⁷ແຕ່ເພິ່ນເຮັດທ່າທ່າຄືບໍ່ຮູ້ຈັກ ເພິ່ນເວົ້າຢ່າງມີອຳນາດຕໍ່ພວກອ້າຍວ່າ, “ພວກເຈົ້າມາແຕ່ໃສ?” ພວກເຂົາຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ພວກຂ້ານ້ອຍມາແຕ່ປະເທດການາອານເພື່ອມາຂໍຊື້ເຂົ້າ.”

⁸ໂຢເຊັບຈຶ່ງພວກອ້າຍຂອງຕົນໄດ້ ແຕ່ພວກເຂົາເຈົ້າຈື່ເພິ່ນບໍ່ໄດ້. ⁹ເພິ່ນຍັງຈື່ຈຳຄວາມຜັນທີ່ຜັນກ່ຽວກັບພວກເຂົາເຈົ້າ ເພິ່ນເວົ້າວ່າ, “ພວກເຈົ້າເປັນນັກສືບ ພວກເຈົ້າມາສືບເບິ່ງຈຸດອ່ອນໃນປະເທດຂອງເຮົາ.”

¹⁰ພວກເຂົາຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນດອກ ອາດຍາເອີຍ ພວກຂ້ານ້ອຍມາໃນຖານະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງອາດຍາເອີຍຂໍຊື້ເຂົ້າ. ¹¹ທັງໝົດນີ້ເປັນອ້າຍນ້ອງກັນບໍ່ແມ່ນເປັນນັກສືບດອກອາດຍາເອີຍ ພວກຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນສັດຊື້.”

¹²ແຕ່ໂຢເຊັບເວົ້າຊ້ຳຢ່າງໜັກແໜ້ນວ່າ, “ຕ້ອງແມ່ນ ພວກເຈົ້າມາສືບເບິ່ງຈຸດອ່ອນໃນປະເທດຂອງເຮົາ.” ¹³ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, “ອາດຍາເອີຍ ພວກຂ້ານ້ອຍມີອ້າຍນ້ອງນຳກັນສືບສອງຄົນ ເກີດຈາກພໍ່ດຽວກັນຢູ່ໃນປະເທດການາອານ ດຽວນີ້ນ້ອງຜູ້ຫລ້າຢູ່ນຳພໍ່ ແລະອ້າຍຂອງຜູ້ຫລ້າໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ.”

¹⁴ໂຢເຊັບຕອບເຂົາວ່າ, “ແມ່ນຄືຂ້ອຍເວົ້າແທ້ໆ ພວກເຈົ້າຕ້ອງເປັນນັກສືບອີ່ຫລີ. ¹⁵ສິ່ງນີ້ຈະເປັນເຄື່ອງພິສູດພວກເຈົ້າ ຄືເຮົາຂໍສັນຍາໃນນາມຟາຣາໂອວ່າ ເຮົາຈະບໍ່ປ່ອຍພວກເຈົ້າ ຈົນກວ່ານ້ອງຫລ້າຂອງພວກເຈົ້າຈະມາທີ່ນີ້ ໃຫ້ສິ່ງຜູ້ໜຶ່ງໃນຈຳນວນພວກເຈົ້າໄປເອົາລາວມາ. ¹⁶ພວກທີ່ເຫລືອນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກກັກຂັງໄວ້ ຈົນກວ່າສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເວົ້າມານັ້ນ ຈະພິສູດເຫັນວ່າເປັນຄວາມຈິງ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຕາບໃດທີ່ຟາຣາໂອຍັງມີຊີວິດຢູ່ ພວກເຈົ້າກໍຄົງເປັນນັກສືບຢູ່ຕາບນັ້ນ.” ¹⁷ຍ້ອນເລື່ອງດັ່ງກ່າວນີ້ ໂຢເຊັບຈຶ່ງສັ່ງຂັງພວກເຂົາສາມມື້. ¹⁸ຕໍ່ມາໃນມື້ທີສາມ ໂຢເຊັບຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, “ຂ້ອຍນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ດັ່ງນັ້ນຖ້າພວກເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້ ພວກເຈົ້າກໍຈະພົ້ນໂທດ. ¹⁹ຄືຖ້າພວກເຈົ້າເປັນຄົນສັດຊື້ແທ້ ໃຫ້ຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນໃນຈຳນວນພວກເຈົ້າຢູ່ໃນຄູກນີ້ ນອກນັ້ນ ໃຫ້ເອົາເຂົ້າທີ່ຊື້ນີ້ເມືອໃຫ້ຄອບຄົວຂອງພວກເຈົ້າທີ່ກຳລັງທົວຢູ່. ²⁰ແຕ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງເອົານ້ອງຊາຍຫລ້າມາຫາເຮົາ ເພື່ອພິສູດວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ເວົ້າຄວາມຈິງ ແລ້ວພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຖືກປະຫານຊີວິດ” ພວກເຂົາກໍຍອມຕົກລົງຕາມຂໍສະເໜີນັ້ນ.

²¹ພວກເຂົາເວົ້າຕໍ່ກັນແລະກັນວ່າ, “ແມ່ນແລ້ວໝູ່ເຮົາເປັນຜູ້ຜິດແທ້ທີ່ໄດ້ເຮັດແກ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາ ໝູ່ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ລາວມີຄວາມລຳບາກຫລາຍເມື່ອລາວຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອແຕ່ໝູ່ເຮົາບໍ່ຍອມຟັງສຽງ ຍ້ອນສິ່ງນັ້ນແຫລະ ຄວາມລຳບາກຈຶ່ງຕາມມາສະໜອງພວກໝູ່ເຮົາດຽວນີ້.” ²²ຮູເບັນເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍໄດ້ບອກພວກເຈົ້າແລ້ວວ່າຢ່າຕີລາວ ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ຍອມຟັງຂ້ອຍ ເຫັນບໍ່ ບັດນີ້ ກໍາໄດ້ຕາມສະໜອງແລ້ວ.” ²³ໂຢເຊັບເຂົ້າໃຈໃນເລື່ອງທີ່ພວກເຂົາເວົ້າ

ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າເພິ່ນເຂົ້າໃຈ ກໍເພາະວ່າໂຢເຊັບໃຊ້ນາຍພາສາເມື່ອເວົ້າກັບເຂົາ. ²⁴ໂຢເຊັບໄດ້ໜີຈາກພວກເຂົາ ແລະໄປລີ້ຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ຜູ້ດຽວ ເມື່ອເພິ່ນອົດກັນອາລົມຂົນຂຶ້ນໃຈໄດ້ແລ້ວ ຈຶ່ງກັບເຂົ້າມາຫາອີກ ເພິ່ນຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ເຂົາເອົາຊິເມໂອນອອກມາຜູກໄວ້ຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາພວກເຂົາ.

ພວກອ້າຍຂອງໂຢເຊັບຄົນສູ່ປະເທດການາອານ

²⁵ໂຢເຊັບສັ່ງໃຫ້ຄົນເອົາເຂົ້າໃສ່ຖົງພວກເຂົາຈົນເຕັມ ແລ້ວເອົາເງິນຂອງແຕ່ລະຄົນໃສ່ໄວ້ໃນຖົງເຂົ້ານັ້ນຄືນ ແລ້ວເອົາອາຫານໃຫ້ພວກເຂົາໄປກິນຕາມທາງນຳ ຄົນຂອງເພິ່ນກໍໄດ້ເຮັດຕາມຄຳສັ່ງນັ້ນທຸກປະການ. ²⁶ພວກອ້າຍທັງຫລາຍກໍພາກັນເອົາເຂົ້າທີ່ຊື້ນັ້ນຕ່າງໃສ່ຫລັງລໍ່ແລ້ວກໍອອກເດີນທາງໄປ.

²⁷ຄັນຕໍ່ມາໃນບ່ອນທີ່ພັກເຊົາແຮມຄົນ ຄົນໜຶ່ງໃນຈຳນວນນັ້ນໄດ້ໄຂ່ຖົງເພື່ອເອົາເຂົ້າໃຫ້ລໍກິນ ແຕ່ໄດ້ພົບເງິນຢູ່ໃນປາກຖົງເຂົ້າ ²⁸ລາວຈຶ່ງຮ້ອງໃສ່ພວກອ້າຍວ່າ, “ເງິນຂອງຂ້ອຍຢູ່ນີ້.” ພວກເຂົາຕົກໃຈຈົນຕົວສັ່ນ ຈຶ່ງຫັນໜ້າເຂົ້າຫາກັນ ແລະເວົ້າວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດຕໍ່ພວກເຮົາຢ່າງນີ້ ຈະເປັນແນວໃດນີ້?”

²⁹ເມື່ອພວກເຂົາກັບມາຮອດພໍ່ທີ່ປະເທດການາອານ ແລ້ວ ກໍເລົ່າເລື່ອງຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາສູ່ພໍ່ຟັງວ່າ, ³⁰“ຜູ້ປົກຄອງປະເທດໄດ້ເວົ້າຢ່າງຮຸນແຮງກັບພວກເຮົາ ທັງຫາເລື່ອງໃສ່ວ່າ ພວກເຮົາເປັນນັກສືບເຂົ້າໄປໃນປະເທດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ³¹ພວກເຮົາຈຶ່ງເວົ້າກັບເພິ່ນວ່າ ພວກເຮົາເປັນຄົນສັດຊີ້ ບໍ່ແມ່ນນັກສືບ. ³²ພວກເຮົາມີອ້າຍນ້ອງສືບສອງຄົນ ເປັນລູກພໍ່ດຽວກັນ ຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ ແລະນ້ອງຫລ້າກໍຢູ່ກັບພໍ່ໃນປະເທດການາອານ.

³³ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ເຮົາຈະເຊື່ອວ່າພວກເຈົ້າເປັນຄົນສັດຊີ້ກໍຕໍ່ເມື່ອຄົນໜຶ່ງໃນຈຳນວນພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງຢູ່ກັບເຮົາ ນອກນັ້ນໃຫ້ພາກັນເອົາເຂົ້າກັບຄືນເມື່ອໃຫ້ຄອບຄົວຂອງພວກເຈົ້າທີ່ກຳລັງອົດຢູ່. ³⁴ແຕ່ໃຫ້ພວກເຈົ້າພານ້ອງຊາຍຫລ້ານັ້ນມາຫາເຮົາ ໂດຍວິທີນີ້ແຫລະ ເຮົາຈຶ່ງຈະເຊື່ອວ່າພວກເຈົ້າເປັນຄົນສັດຊີ້ແລະບໍ່ແມ່ນນັກສືບ ຄັນແລ້ວເຮົາຈະສົ່ງອ້າຍຂອງພວກເຈົ້າຄືນ ແລະພວກເຈົ້າກໍຈະເຮັດນາຄ້າຂາຍຢູ່ໃນປະເທດນີ້ໄດ້.”

³⁵ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາໄຂ່ຖົງເຂົ້າ ແຕ່ລະຄົນກໍເຫັນຫໍ່ເງິນຂອງຕົນຢູ່ໃນຖົງ ຄັນພວກເຂົາກັບພໍ່ເຫັນຫໍ່ເງິນ ກໍພາກັນຍ້ານກົວ. ³⁶ຢາໂຄບຜູ້ເປັນພໍ່ຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໃຫ້ລູກຢູ່ກັບຂ້ອຍຈັກຄົນຫວະ? ໂຢເຊັບກໍຕາຍໄປແລ້ວ ຊິເມໂອນກໍຖືກຈັບ ແລະບັດນີ້ພວກເຈົ້າຈະເອົາເປັນຢາມືນໜີຈາກຂ້ອຍອີກ ຂ້ອຍຜູ້ດຽວທີ່ທຸກທໍລະມານທີ່ສຸດ.”

³⁷ຮູເບັນຈຶ່ງເວົ້າກັບພໍ່ວ່າ, “ຖ້າຂ້ອຍບໍ່ນຳເປັນຢາມືນມາສົ່ງພໍ່ຄືນ ໃຫ້ພໍ່ຂ້າລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍສອງຄົນນັ້ນຖິ້ມ ຂ້ອຍຈະເປັນຜູ້ຮັກສາລາວເອງ ຂ້ອຍຈະຕ້ອງເອົາລາວກັບຄືນມາ.” ³⁸ແຕ່ຢາໂຄບເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ລູກຊາຍຂ້ອຍໄປນຳພວກເຈົ້າ ອ້າຍຂອງລາວກໍໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ ຍັງເຫລືອແຕ່ລາວຜູ້ດຽວ ບາງທີລາວອາດຖືກຂ້າຕາຍຕາມທາງກໍໄດ້ ຂ້ອຍກໍເຖົ້າແກ່ຫລາຍແລ້ວ ຫາກປະເຊີນກັບຄວາມທຸກໂສກທີ່ພວກເຈົ້າເປັນຜູ້ກໍຂຶ້ນນີ້ ອາດເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຊ້ຳໃຈຕາຍກໍໄດ້.”

ບົດທີ 43

ພວກອ້າຍຂອງໂຢເຊັບກັບຄືນໄປປະເທດເອຢິບພ້ອມເບັນຢາມິນ

¹ຄວາມອິດຢາກໃນປະເທດ ການາອານ ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ. ²ເມື່ອຄອບຄົວຂອງ ໂຢເຊັບ ກິນເຂົ້າຊຶ່ງຊື່ມາຈາກປະເທດເອຢິບໝົດແລ້ວ ຢາໂຄບຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ພວກລູກຊາຍວ່າ, “ຈົ່ງກັບຄືນໄປຊື້ອາຫານຕື່ມອີກຈັກໜ້ອຍສໍາລັບພວກເຮົາແມ່.”

³ຢູດາ ຈຶ່ງຕອບວ່າ “ຜູ້ປົກຄອງປະເທດເອຢິບ ໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຮົາຢ່າງເດັດຂາດແລ້ວວ່າ ຢ່າໄປປະກົດຕົວໃຫ້ເພິ່ນເຫັນໜ້າອີກ ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ນໍາເອົານ້ອງຫລໍ່ເຮົາໄປພົບເພິ່ນ. ⁴ແຕ່ຖ້າພໍ່ຍອມຕົກລົງໃຫ້ນ້ອງຊາຍຫລໍ່ໄປກັບພວກເຮົາ ພວກເຮົາກໍຈະໄປຊື້ເຂົ້າໃຫ້ພໍ່. ⁵ຫາກພໍ່ບໍ່ຍອມຕົກລົງ ພວກເຮົາກໍຈະບໍ່ຍອມໄປ ເພາະເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ ພວກເຈົ້າຢ່າມາໃຫ້ຂ້ອຍເຫັນໜ້າອີກ ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ເອົານ້ອງຊາຍເຈົ້າມາພ້ອມ.”

⁶ອິສຣາເອນ ຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ເປັນຫຍັງໝູ່ເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃຫ້ຂ້ອຍຫລາຍແທ້ ດັນໄປເວົ້າກັບເພິ່ນວ່າໝູ່ເຈົ້າມີນ້ອງອີກຜູ້ໜຶ່ງ.”

⁷ພວກເຂົາຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ຖາມພວກເຮົາແລະຄອບຄົວວ່າ ພໍ່ຂອງພວກເຈົ້າຍັງມີຊີວິດຢູ່ບໍ? ພວກເຈົ້າມີນ້ອງຊາຍບໍ? ພວກເຮົາກໍພາກັນຕອບຄໍາຖາມເພິ່ນຕາມຊື່ ເພາະພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ເພິ່ນຈະບອກໃຫ້ມານໍາເອົານ້ອງຊາຍໄປຫາເພິ່ນ.”

⁸ຢູດາ ເວົ້າກັບ ອິສຣາເອນ ພໍ່ຂອງຕົນວ່າ, “ຈົ່ງອະນຸຍາດໃຫ້ນ້ອງຊາຍໄປກັບພວກລູກສາແລ້ວພວກເຮົາກໍຈະໄດ້ຮິບຖຽມຕົວອອກເດີນທາງ ແລ້ວທຸກຄົນທັງພໍ່ ແລະລູກຫລານກໍຈະບໍ່ອິດເຂົ້າຕາຍ. ⁹ລູກຈະຍອມຖວາຍຊີວິດເພື່ອລາວ ຂໍພໍ່ມອບພາລະຮັບຜິດຊອບນີ້ໄວ້ກັບລູກ ຖ້າວ່າລູກບໍ່ນໍາລາວກັບຄືນມາຢ່າງປອດໄພ ລູກຈະຍອມເປັນຜູ້ຮັບຜິດຕໍ່ພໍ່ຕະຫລອດຊີວິດ. ¹⁰ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ຊັກຊ້າຢູ່ແບບນີ້ ປານນີ້ພວກເຮົາອາດຈະກັບມາເປັນຖ້ວງທີສອງແລ້ວ.”

¹¹ອິສຣາເອນ ຜູ້ເປັນພໍ່ຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, “ຖ້າດັ່ງນັ້ນໃຫ້ເຮັດດັ່ງນີ້ ຄືໃຫ້ເອົາຜົນລະປູກອັນດີທີ່ສຸດທີ່ມີໃນປະເທດຂອງເຮົາ ໃສ່ຖົງເຂົ້າໄປຕ້ອນຊາຍຄົນນັ້ນ ເຊັ່ນ: ຍານ ນ້ຳເຜິ້ງ ເຄື່ອງເທດ ໝາກກໍ່ ແລະໝາກບົກ. ¹²ຈົ່ງຖືເງິນໄປນໍາອີກສອງເທົ່າ ເພາະວ່າພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງເອົາເງິນທີ່ພົບໃນຖົງເຂົ້າໄປສົ່ງຄືນ ບາງທີອາດເປັນການຫລົງລືມກໍໄດ້. ¹³ຈົ່ງຖຽມຕົວແລ້ວເອົານ້ອງຊາຍອອກເດີນທາງໄປຫາຊາຍຄົນນັ້ນສາ. ¹⁴ຂໍພຣະເຈົ້າຜູ້ມີອໍານາດຍິ່ງໃຫຍ່ຈົ່ງດົນບັນດານໃຫ້ຊາຍຜູ້ນັ້ນມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ພວກເຈົ້າ ເພື່ອວ່າເພິ່ນຈະໄດ້ປົດປ່ອຍນ້ອງຂອງພວກເຈົ້າອີກຜູ້ໜຶ່ງ ກັບເບັນຢາມິນໃຫ້ກັບຄືນມາຫາພໍ່ ຖ້າວ່າຈະສູນເສຍລູກທັງສອງອີກກໍຕ້ອງຈໍາເປັນ.”

¹⁵ດັ່ງນັ້ນ ພວກລູກຊາຍຂອງ ຢາໂຄບກໍເອົາຂອງຕ້ອນ ແລະເງິນສອງເທົ່າພ້ອມກັບເບັນຢາມິນ ແລ້ວອອກເດີນທາງໄປສູ່ປະເທດເອຢິບ ເພື່ອພົບ ໂຢເຊັບ. ¹⁶ເມື່ອໂຢເຊັບ ເຫັນເບັນຢາມິນ ມາກັບພວກເຂົາ ເພິ່ນຈຶ່ງສັ່ງຄົນໄຊ້ຜູ້ທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນເຮືອນວ່າ, “ຈົ່ງພາຄົນເຫລົ່ານີ້ໄປເຮືອນຂ້ອຍ ແລ້ວເຈົ້າຈຶ່ງໄປຂ້າສັດ ແລະຈັດແຈງອາຫານ ເພາະວ່າຕອນສວາຍນີ້ ຄົນເຫລົ່ານີ້ຈະກິນເຂົ້ານໍາຂ້ອຍ.” ¹⁷ຄົນໄຊ້ກໍໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ໂຢເຊັບສັ່ງ ແລະພາພວກເຂົາໄປເຮືອນຂອງເພິ່ນ.

¹⁸ເມື່ອພວກເຂົາຖືກນໍາພາໄປຮອດເຮືອນຂອງໂຢເຊັບ ພວກເຂົາກໍເກີດຄວາມຢ້ານກົວ ແລະ ຄິດໄປວ່າ, “ພວກເຮົາຖືກພາມານີ້ກໍຍ້ອນເງິນທີ່ພວກເຮົາພົບຢູ່ໃນຖົງເຂົ້າຕອນທີ່ມາຖົງທໍາອິດນັ້ນ ເຂົາເຈົ້າອາດທຸບຕີພວກເຮົາ ເອົາພວກເຮົາໄປເປັນທາດ ແລະຍຶດເອົາລໍ່ທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ.” ¹⁹ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງມາຫາຄົນໃຊ້ຜູ້ຮັບຜິດຊອບໃນເຮືອນຂອງໂຢເຊັບ ແລະເວົ້າກັບລາວທີ່ປະຕູເຮືອນວ່າ, ²⁰ອາດຍາເອີຍ ຂໍໄດ້ໂຜດກະລຸນາທ້ອນ ເມື່ອຄາວໝູ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ມາຊື້ສະບຽງອາຫານຖົງວກ່ອນນັ້ນ. ²¹ເວລາເດີນທາງກັບ ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ໂຂ້ຖົງເຂົ້າ ແລ້ວໄດ້ພົບເງິນທີ່ຈ່າຍຄ່າຊື້ເຂົ້າຄົບຕາມຈຳນວນເກົ່າ ຈຶ່ງໄດ້ຖືເອົາເງິນຈຳນວນນັ້ນມາສົ່ງຄືນ. ²²ໝູ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ແມ່ນໃຜເອົາເງິນນັ້ນມາໃສ່ໃນຖົງເຂົ້າໄວ້ ເທື່ອນີ້ໝູ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖືເງິນມາຫລາຍພໍສົມຄວນເພື່ອຂໍຊື້ເຂົ້າອີກ.”

²³ຄົນໃຊ້ຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຢ່າສູ່ອຸກໃຈ ແລະຢ້ານກົວເລີຍ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ ແລະຂອງພໍ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເອົາຊັບສົບສົມບັດນີ້ມາໃສ່ໃນຖົງເຂົ້າຂອງພວກເຈົ້າ ເງິນທີ່ພວກເຈົ້າຈ່າຍນັ້ນ ຂ້ອຍໄດ້ຮັບຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ” ແລ້ວລາວກໍນໍາເອົາຊິເມໂອນອອກມາຫາພວກເຂົາ.

²⁴ຄົນໃຊ້ຈຶ່ງພາພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ ໂຢເຊັບ ລາວໄດ້ເອົານໍ້າໃຫ້ພວກເຂົາລ້າງຕີນ ແລະເອົາເໝືອງໃຫ້ລໍ່ກິນ. ²⁵ພວກເຂົາຕຽມຈັດຂອງຕ້ອນ ໄວ້ມອບໃຫ້ໂຢເຊັບ ໃນຕອນສວາຍ ເພາະພວກເຂົາຮູ້ວ່າ ເພິ່ນຈະມາຮັບປະທານອາຫານທີ່ບ້ານ.

²⁶ເມື່ອໂຢເຊັບມາຮອດບ້ານ ພວກເຂົາກໍພາກັນເອົາຂອງຕ້ອນເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ ເພື່ອມອບໃຫ້ເພິ່ນ ພວກເຂົາໄດ້ຂາບລົງກັບດິນຕໍ່ໜ້າໂຢເຊັບ. ²⁷ໂຢເຊັບໄດ້ຖາມເຖິງຄວາມສຸກທຸກຂອງພວກເຂົາ ແລ້ວຈຶ່ງຖາມຕໍ່ໄປວ່າ, “ພໍ່ຂອງໝູ່ເຈົ້າ ຊຶ່ງໝູ່ເຈົ້າໄດ້ເວົ້າໃຫ້ຂ້ອຍຟັງວ່າເຖົ້າແກ່ຫລາຍແລ້ວນັ້ນ ເປັນຢ່າງໃດ? ເພິ່ນຍັງມີຊີວິດຢູ່ ແລະສະບາຍດີບໍ?” ²⁸ພວກເຂົາຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ພໍ່ຂອງໝູ່ຂ້ານ້ອຍ ຂ້າໃຊ້ທີ່ສັດຊື່ຕໍ່ອາດຍາຍັງມີຊີວິດຢູ່ ແລະຍັງຢູ່ສະບາຍດີ” ຄັນແລ້ວພວກເຂົາກໍຂາບລົງດິນຕໍ່ໜ້າເພິ່ນອີກ.

²⁹ເມື່ອໂຢເຊັບເຫັນ ເບັນຢາມິນນ້ອງຊາຍຄົງໆຂອງຕົນ ເພິ່ນຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຊາຍຄົນນີ້ເປັນນ້ອງຊາຍຫລ້າຂອງໝູ່ເຈົ້າ ຊຶ່ງໄດ້ເວົ້າໃຫ້ຂ້ອຍຟັງແຕ່ກ່ອນນັ້ນຕີ ແມ່ນບໍ່? ນ້ອງເອີຍ ຂໍພຣະເຈົ້າຈົ່ງອວຍພອນແກ່ເຈົ້າ.” ³⁰ຄັນແລ້ວ ໂຢເຊັບກໍພ້າວຢ່າງອອກໜີໄປ ເພາະຈິດໃຈຂອງເພິ່ນມີຄວາມຮູ້ສຶກຕື່ນເຕັ້ນຫລາຍທີ່ເຫັນນ້ອງຊາຍຄົງໆຂອງຕົນ ເພິ່ນເກືອບຮ້ອງໄຫ້ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ ແຕ່ເມື່ອອົດບໍ່ໄດ້ ເພິ່ນຈຶ່ງເຂົ້າໄປລີ້ຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ໃນຫ້ອງສ່ວນຕົວ.

³¹ຫລັງຈາກລ້າງໜ້າລ້າງຕາແລ້ວ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ອອກມາທາງນອກ ພະຍາຍາມລະງັບຄວາມຮູ້ສຶກໄວ້ ແລ້ວສັ່ງໃຫ້ຄົນໃຊ້ຈັດແຈງເອົາອາຫານມາ. ³²ເຂົາໄດ້ຈັດແຈງໂຕະໃຫ້ໂຢເຊັບກິນຜູ້ດຽວຕ່າງຫາກ ແລະໄດ້ຈັດແຈງໃຫ້ພວກອ້າຍນ້ອງໂຕະໜຶ່ງອີກຕ່າງຫາກ ເພາະພວກເຂົາຖືວ່າເປັນການອັບອາຍຂາຍໜ້າທີ່ຈະກິນຮ່ວມໂຕະກັບຊາວເຮັບເຮີ. ³³ພວກອ້າຍນ້ອງຂອງໂຢເຊັບນັ່ງລຽນກັນຢູ່ໂຕະຕໍ່ໜ້າໂຢເຊັບ ພວກເຂົານັ່ງເປັນລໍາດັບແຕ່ອ້າຍກົກມາຫານ້ອງຫລ້າຕາມອາຍຸ ເມື່ອພວກເຂົານັ່ງຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ພວກເຂົາກໍເບິ່ງໜ້າກັນແລະກັນຢ່າງປະຫລາດໃຈ. ³⁴ຄົນໃຊ້ໄດ້ແຈກອາຫານແຕ່ໂຕະຂອງໂຢເຊັບ ແລະໄດ້ແຈກໃຫ້ເບັນຢາມິນ ຫລາຍກວ່າພວກອື່ນຫ້າ

ເທົ່າ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງກິນ ແລະດື່ມກັບເພິ່ນຈົນອີ່ມໜ້າສຳລານ

ບົດທີ 44

ຈອກເຫລົ້າເສຍ

1 ໂຢເຊັບ ໄດ້ສັ່ງຄົນໃຊ້ຜູ້ຮັບຜິດຊອບໃນເຮືອນຂອງຕົນວ່າ, “ຈົ່ງເອົາສະບຽງອາຫານໃສ່ຖົງຂອງຄົນເຫລົ່ານີ້ ໃຫ້ຫລາຍເທົ່າທີ່ພວກເຂົາສາມາດເອົາໄປໄດ້ ແລະໃຫ້ເອົາເງິນຂອງເຂົາແຕ່ລະຄົນໃສ່ລົງໃນຖົງເຂົ້າແຕ່ລະຖົງ 2 ໃຫ້ເອົາເງິນຊື້ເຂົ້າຂອງພວກເຂົາກັບຈອກເງິນຂອງເຮົາໃສ່ລົງໃນຖົງເຂົ້ານ້ອງຫລ້າຂອງພວກເຂົາ.” ແລ້ວຄົນໃຊ້ກໍເຮັດຕາມທີ່ໂຢເຊັບສັ່ງທຸກປະການ.

3 ເມື່ອຮຸ່ງຂຶ້ນ ພວກເຂົາກໍພາກັນອອກເດີນທາງກັບເມືອ ພ້ອມດ້ວຍລໍຂອງພວກເຂົາ. 4 ຄັນພວກເຂົາໄປບໍ່ໄກຈາກເມືອງພໍເທົ່າໃດ ໂຢເຊັບ ຈຶ່ງເວົ້າກັບຄົນໃຊ້ຜູ້ຮັບຜິດຊອບປະຈຳເຮືອນຂອງຕົນວ່າ, “ຈົ່ງຮິບອອກໄປຕິດຕາມຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ເມື່ອເຈົ້າທັນພວກເຂົາແລ້ວ ໃຫ້ເຈົ້າວ່າເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າເຮັດການຊົ່ວຕອບແທນການດີ? 5 ເປັນຫຍັງຈຶ່ງລັກເອົາຈອກເງິນນາຍຂ້ອຍ ຊຶ່ງເພິ່ນໃຊ້ສຳລັບດື່ມນ້ຳ ແລະໃຊ້ກວດເບິ່ງເຫດການ ພວກເຈົ້າເຮັດຜິດຢ່າງຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດຮູ້ບໍ່?”

6 ເມື່ອຄົນໃຊ້ນັ້ນອອກຕິດຕາມທັນພວກເຂົາແລ້ວ ກໍເວົ້າດັ່ງທີ່ນາຍສັ່ງນັ້ນກັບພວກເຂົາ. 7 ພວກເຂົາຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ອາດຍາເວົ້າເຊັ່ນນີ້ໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ? ພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນີ້ຈັກເທື່ອ. 8 ອາດຍາກໍໄດ້ເຫັນພວກຂ້ານ້ອຍນຳເອົາເງິນ ຊຶ່ງໄດ້ພົບຢູ່ຖົງເຂົ້າໃນປະເທດການາອານນັ້ນມາສົ່ງຄືນໃຫ້ພວກອາດຍາ ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກຂ້ານ້ອຍຊິມາລັກເອົາເງິນຫລືຄຳຂອງນາຍອາດຍາອີກ? 9 ຖ້າສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຕົກຢູ່ນຳຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງໃນຈຳນວນພວກຂ້ານ້ອຍ ຂໍໃຫ້ອາດຍາຂ້າຜູ້ນັ້ນເສຍ ແລ້ວພວກຂ້ານ້ອຍທຸກຄົນກໍຈະຍອມເປັນທາດຂອງອາດຍາ.”

10 ຄົນໃຊ້ຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຕົກລົງ ແຕ່ຖ້າວ່າຂ້ອຍພົບຈອກນັ້ນນຳຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກເຈົ້າ ຜູ້ມີຈອກນັ້ນຈະຕ້ອງເປັນທາດຂອງຂ້ອຍ ນອກນັ້ນໃຫ້ເປັນອິດສະຫລະໝົດ.” 11 ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງພ້າວເອົາຖົງສະບຽງອາຫານລົງຈາກຫລັງລໍ ແລ້ວແຕ່ລະຄົນກໍໄຂ່ຖົງຂອງຕົນອອກ. 12 ຄົນໃຊ້ຂອງໂຢເຊັບ ຈຶ່ງຄົ້ນເບິ່ງແຕ່ອ້າຍກົກຈົກຮອດນ້ອງຊາຍຫລ້າ ແລ້ວພົບຈອກນັ້ນຢູ່ໃນຖົງເຂົ້າຂອງເບັນຢາມິນ. 13 ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງພາກັນຈົກເສື້ອຂອງຕົນເອງດ້ວຍຄວາມເສຍໃຈ ພາກັນເອົາຖົງຂຶ້ນໃສ່ຫລັງລໍ ແລະກັບຄືນເຂົ້າໄປໃນເມືອງ.

14 ເມື່ອຢູດາ ແລະພວກອ້າຍນ້ອງມາຮອດເຮືອນຂອງໂຢເຊັບ ຊຶ່ງຂະນະນັ້ນເພິ່ນເອງກໍຍັງຢູ່ເຮືອນ ພວກເຂົາຈຶ່ງພາກັນຂາບລົງຕໍ່ໜ້າເພິ່ນ 15 ແລ້ວໂຢເຊັບກໍເວົ້າວ່າ, “ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດດັ່ງນີ້? ພວກເຈົ້າອາດບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າຄົນຄືຂ້ອຍນີ້ເປັນຄົນຕາທິບ.”

16 ຢູດາເວົ້າວ່າ, “ບໍ່ມີທາງໂຕ້ຖຽງໄດ້ແລ້ວຂ້ານ້ອຍ ແລະບໍ່ຊ່າງຈະພິສູດຄວາມບໍລິສຸດຂອງໝູ່ຂ້ານ້ອຍຢ່າງໃດໄດ້ອີກ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຈານພວກຂ້ານ້ອຍ ເພາະຄວາມຜິດຂອງໝູ່ຂ້ານ້ອຍ ແລ້ວທ່ານຜູ້ໃຫຍ່ເອີຍ ບັດນີ້ ພວກຂ້ານ້ອຍທຸກຄົນໄດ້ຕົກເປັນທາດຂອງທ່ານແລ້ວ ແລະຈະບໍ່ແມ່ນແຕ່ສະເພາະຄົນທີ່ທ່ານພົບຈອກເທົ່ານັ້ນ.”

17 ໂຢເຊັບ ເວົ້າວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນດອກ ຂ້ອຍຈະບໍ່ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ ຜູ້ທີ່ຂ້ອຍພົບຈອກນໍາເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະ ເປັນທາດຂອງຂ້ອຍ ສ່ວນນອກນັ້ນຈົ່ງກັບໄປຫາພໍ່ຂອງພວກເຈົ້າຢ່າງບອດໄພສາ.”

ຢູດາຮ້ອງຂໍເພື່ອເປັນຢາມິນ

18 ຄັນຕໍ່ມາ ຢູດາໄດ້ເຂົ້າໄປຫາ ໂຢເຊັບ ແລະຮ້ອງຂໍວ່າ, “ທ່ານຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ເອີຍ ໂຜດກະລຸນາ ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ລົມກັບທ່ານຢ່າງເປັນກັນເອງກ່ອນທ້ອນ ຂໍທ່ານຢາພ້າວໂກດຮ້າຍຂ້ານ້ອຍ ທ່ານ ເອງກໍເປັນຄືກັບຟາຣາໂອ 19-20 ທ່ານຖາມພວກຂ້ານ້ອຍວ່າ ພວກເຈົ້າມີພໍ່ ແລະນ້ອງບໍ່? ພວກ ຂ້ານ້ອຍກໍຕອບວ່າ ພວກຂ້ານ້ອຍມີພໍ່ທີ່ເຖົ້າແລ້ວ ມີນ້ອງຊາຍຜູ້ໜຶ່ງເກີດຕອນທີ່ພໍ່ເຖົ້າແກ່ແລ້ວ ອ້າຍຂອງເດັກນ້ອຍຜູ້ນັ້ນໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ ແລະລາວຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ເກີດຮ່ວມທ້ອງແມ່ດຽວກັນ ຊຶ່ງຍັງມີຊີວິດຢູ່ ສະນັ້ນພໍ່ຈຶ່ງຮັກລາວຫລາຍ.

21 ທ່ານໄດ້ເວົ້າກັບພວກຂ້ານ້ອຍວ່າ ໃຫ້ເອົາລາວມາທີ່ນີ້ ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ເຫັນລາວ. 22 ພູ່ ຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ຕອບທ່ານວ່າ ເດັກນ້ອຍຜູ້ນັ້ນຈາກພໍ່ມາບໍ່ໄດ້ ຖ້າລາວຈາກພໍ່ໄປເມື່ອໃດ ພໍ່ລາວ ຕ້ອງຕາຍ. 23 ຄັນແລ້ວທ່ານເວົ້າວ່າ ພວກເຈົ້າຢາມາໃຫ້ຂ້ອຍເຫັນໜ້າອີກ ຖ້າບໍ່ເອົານ້ອງຊາຍ ຫລ້າພວກເຈົ້າມານໍາ. 24 ເມື່ອຂ້ານ້ອຍກັບຄືນເມື່ອຫາພໍ່ຜູ້ເປັນຂ້າໃຊ້ຂອງທ່ານ ພູ່ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ ເລົ່າເລື່ອງທີ່ທ່ານເວົ້າໃຫ້ເພິ່ນຟັງ.

25 ຕໍ່ມາ ເພິ່ນຈຶ່ງເວົ້າວ່າພາກັນໄປຊື້ເຂົ້າມາໃຫ້ພໍ່ຈັກໜ່ອຍແດ່. 26 ພູ່ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຕອບເພິ່ນວ່າ ພູ່ຂ້ານ້ອຍກັບມາຫາທ່ານບໍ່ໄດ້ ຖ້າບໍ່ໄດ້ເອົານ້ອງຊາຍຫລ້າມານໍາ.

27 ເພິ່ນໄດ້ຕອບພູ່ຂ້ານ້ອຍວ່າ ພວກເຈົ້າກໍຮູ້ແລ້ວວ່າ ເມຍຂອງຂ້ອຍໄດ້ເກີດລູກຊາຍສອງຄົນ ນີ້ໃຫ້ສໍາລັບຂ້ອຍ. 28 ຜູ້ທໍາອິດກໍຕາຍຈາກຂ້ອຍໄປແລ້ວ ຂ້ອຍຄິດວ່າລາວອາດຈະຖືກສັດຮ້າຍ ກັດຕາຍ ເພາະວ່າຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຫັນລາວຈົນເທົ່າດຽວນີ້. 29 ບັດນີ້ ຖ້າພວກເຈົ້າຈະເອົາລູກຊາຍ ຫລ້າຜູ້ນີ້ໄປຈາກຂ້ອຍ ແລະຖືກຂ້າອີກ ພວກເຈົ້າກໍຈະສ້າງຄວາມທຸກທໍລະມານໃຈ ພວກເຈົ້າກໍ ຈະຂ້າຂ້ອຍອີກຍາມເຖົ້າແກ່ແລ້ວແບບນີ້.

30-31 ທ່ານຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ເລື່ອງມີຢູ່ວ່າ ຫາກຂ້ານ້ອຍກັບເມື່ອຫາພໍ່ໂດຍບໍ່ມີນ້ອງຄົນນີ້ແລ້ວ ເມື່ອພໍ່ ຮູ້ວ່າບໍ່ມີລາວມານໍາ ເພິ່ນກໍຈະສິ້ນໃຈຕາຍ ຊີວິດຂອງເພິ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບເດັກຄົນນີ້ ທ່ານເອີຍ ພູ່ ຂ້ານ້ອຍກໍຈະສ້າງຄວາມທຸກໃຈຢ່າງຫລວງຫລາຍ ເທົ່າກັບຂ້າເພິ່ນໃນເວລາທີ່ເພິ່ນເຖົ້າແກ່ແບບ ນີ້. 32 ຂ້ານ້ອຍຍັງເວົ້າກັບເພິ່ນອີກວ່າ ຈະເອົາຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍແທນເດັກຄົນນີ້ ໂດຍບອກເພິ່ນ ວ່າ ຖ້າບໍ່ໄດ້ນໍາເອົາລາວກັບຄືນມາຫາເພິ່ນ ຂ້ານ້ອຍກໍຈະເປັນຜູ້ເຮັດຜິດຕໍ່ເພິ່ນຕະຫລອດຊີວິດ.

33 ບັດນີ້ ທ່ານເອີຍ ຂ້ານ້ອຍຈະຢູ່ທີ່ນີ້ເປັນທາດຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານແທນເດັກຄົນນີ້ ກະລຸນາໃຫ້ ລາວກັບຄືນເມື່ອກັບພວກອ້າຍຂອງລາວສາ. 34 ຂ້ານ້ອຍຈະກັບຄືນເມື່ອຫາພໍ່ໄດ້ຢ່າງໃດ ຖ້າ ຫາກບໍ່ມີເດັກຄົນນີ້ເມື່ອນໍາ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຢາກເຫັນເຄາະຮ້າຍເກີດຂຶ້ນກັບພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍອີກ.”

ບົດທີ 45

ໂຢເຊັບບອກໃຫ້ພວກອ້າຍນ້ອງຮູ້ວ່າເພິ່ນແມ່ນໃຜ

¹ໂຢເຊັບບໍ່ສາມາດຈະລະງັບຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຕົນຕໍ່ໜ້າຜູ້ຮັບໃຊ້ທັງໝົດໄດ້ ສະນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງຮ້ອງອອກມາວ່າ, “ໃຫ້ທຸກຄົນອອກໄປ” ເວລາເພິ່ນບອກພວກອ້າຍແລະນ້ອງຂອງຕົນວ່າເພິ່ນຄືໃຜນັ້ນ ບໍ່ມີຄົນອື່ນເລີຍຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ²ເພິ່ນໄທ້ສະອີກສະອື້ນສຽງດັງຈົນຊາວເອຢິບໄດ້ຍິນ ແລະຂ່າວນີ້ກໍແຜ່ໄປເຖິງພະລາຊະວັງ.

³ໂຢເຊັບເວົ້າຕໍ່ພວກອ້າຍວ່າ, “ຂ້ອຍແມ່ນໂຢເຊັບ ພໍ່ຂອງຂ້ອຍຍັງມີຊີວິດຢູ່ບໍ່?” ພວກອ້າຍພາກັນຍ້ານກົວຈົນບໍ່ສາມາດຕອບເພິ່ນໄດ້. ⁴ແລ້ວໂຢເຊັບຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ, “ຈົ່ງພາກັນຫຍັບເຂົ້າມາໃກ້ໆຂ້ອຍ” ພວກເຂົາກໍຫຍັບເຂົ້າໄປໃກ້ໆ ແລ້ວເພິ່ນເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍແມ່ນໂຢເຊັບນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຈົ້າ ຊຶ່ງພວກເຈົ້າໄດ້ຂາຍມາປະເທດເອຢິບ. ⁵ບັດນີ້ ຢ່າໄດ້ກະວົນກະວາຍໃຈ ຫລືຕີຕົນເອງທີ່ຂາຍຂ້ອຍມາທີ່ນີ້ ແມ່ນພຣະເຈົ້າແທ້ທີ່ຊົງໃຊ້ຂ້ອຍມາທີ່ນີ້ກ່ອນ ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອຊີວິດພວກເຈົ້າ. ⁶ດຽວນີ້ ເປັນພຽງປີທີສອງຂອງການອິດຢາກຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້ ແຕ່ຍັງຈະມີອີກຫ້າປີທີ່ຈະບໍ່ມີການປູກຝັງແລະການເກັບກ່ຽວ. ⁷ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຊ້ຂ້ອຍມາກ່ອນພວກເຈົ້າ ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າໄວ້ ແລະເພື່ອໃຫ້ເຂື່ອສາຍຂອງພວກເຮົາມີຢູ່ສືບຕໍ່ໄປ. ⁸ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນພວກເຈົ້າແທ້ສິ່ງຂ້ອຍມາ ແຕ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງໂຜດໃຫ້ຂ້ອຍເປັນຂຸນນາງຜູ້ສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງຟາຣາໂອ ຄືຮັບຜິດຊອບຊັບສົມບັດ ແລະມໍລະດົກທັງໝົດຂອງພະອົງ ແລະປົກຄອງປະເທດເອຢິບ. ⁹ບັດນີ້ ພວກເຈົ້າຈົ່ງພາກັນຟ້າວເມືອຫາພໍ່ແລະນ້າຄຳສັ່ງຂອງຂ້ອຍເມືອບອກເພິ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ຂ້ອຍເປັນຜູ້ປົກຄອງປະເທດເອຢິບ ໃຫ້ພໍ່ມາຫາຂ້ອຍໄວທີ່ສຸດ. ¹⁰ໃຫ້ພໍ່ເອງມາພ້ອມລູກຫລານ ຝູງແກະ ແລະຝູງແບ້ ທັງງົວຄວາຍ ແລະທຸກສິ່ງທີ່ພໍ່ມີຂ້ອຍຈະໃຫ້ພໍ່ຢູ່ເຂດ ໂກເຊັນ ບ່ອນທີ່ໃກ້ກັບຂ້ອຍ. ¹¹ຖ້າພໍ່ຢູ່ໂກເຊັນ ຂ້ອຍກໍສາມາດເບິ່ງແຍງເພິ່ນໄດ້ ຄວາມອິດຢາກຍັງຈະມີອີກຫ້າປີ ແລະຂ້ອຍບໍ່ຍາກໃຫ້ພໍ່ພ້ອມກັບຄືນທັງປວງທີ່ພໍ່ມີຕ້ອງອິດຢາກ.” ¹²ໂຢເຊັບເວົ້າກັບພວກອ້າຍນ້ອງຕໍ່ໄປວ່າ, “ບັດນີ້ພວກເຈົ້າທຸກຄົນພ້ອມທັງເບັນຢາມິນນ້ອງຊາຍຂອງຂ້ອຍໄດ້ເຫັນແລ້ວວ່າ ແມ່ນຂ້ອຍເອງທີ່ກຳລັງເວົ້າກັບພວກເຈົ້າ. ¹³ຈົ່ງເລົ່າສູ່ພໍ່ຟັງວ່າ ຂ້ອຍມີອຳນາດຢູ່ໃນປະເທດນີ້ພຽງໃດ ແລະຈົ່ງເລົ່າທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ແລ້ວໃຫ້ຮີບພາເພິ່ນມາໄວໆ.”

¹⁴ຄັນແລ້ວ ໂຢເຊັບຈຶ່ງກອດເບັນຢາມິນນ້ອງຊາຍຂອງຕົນໄວ້ໃນອ້ອມແຂນພ້ອມທັງຮ້ອງໄທ້ເບັນຢາມິນກໍຮ້ອງໄທ້ໃນອ້ອມກອດຂອງອ້າຍຄືກັນ. ¹⁵ຕໍ່ມາເພິ່ນກໍກອດຈູບພວກອ້າຍທຸກໆຄົນພ້ອມທັງຮ້ອງໄທ້.

¹⁶ເມື່ອຂ່າວໄດ້ແຜ່ໄປເຖິງພະລາຊະວັງຂອງຟາຣາໂອ ພວກອ້າຍນ້ອງຂອງໂຢເຊັບໄດ້ມາຫາເພິ່ນ ພະອົງພ້ອມດ້ວຍຂ້າລາຊະການກໍມີຄວາມຍິນດີນຳ. ¹⁷ຟາຣາໂອຊົງກ່າວຕໍ່ໂຢເຊັບວ່າ, “ຈົ່ງບອກໃຫ້ພວກອ້າຍເຈົ້າບັນທຸກສິ່ງຂອງໃສ່ຫລັງສັດກັບຄືນເມືອປະເທດການາອານ. ¹⁸ໃຫ້ພວກເຂົາເມືອເອົາພໍ່ ແລະຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາມາຫາເຮົາ ເຮົາຈະມອບທີ່ດິນບ່ອນອຸດົມສົມບູນໃນປະເທດເອຢິບໃຫ້ ແລະພວກເຂົາຈະໄດ້ກິນຜົນລະປູກອັນດີໃນປະເທດນີ້. ¹⁹ບອກໃຫ້

ພວກເຂົາເອົາກວນຈາກປະເທດເອຢິບ ໄປເພື່ອໃຫ້ພໍ່ ພ້ອມເມຍ ແລະລູກຂອງພວກເຂົາຂຶ້ນມາທີ່ນີ້. ²⁰ຢາໃຫ້ພວກເຂົາອຸກອັງໃຈທີ່ຕ້ອງໜີຈາກຖິ່ນກັນດານແລະຊັບສິ່ງຂອງໆພວກເຂົາ ເພາະສິ່ງທີ່ດີໃນປະເທດເອຢິບ ເຮົາຈະມອບເປັນຂອງພວກເຂົາ.”

²¹ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບກໍປະຕິບັດຕາມ ໂຢເຊັບ ເອົາກວນຫລາຍຄັນໃຫ້ຕາມພະຄໍາສັ່ງຂອງຟາຣາໂອ ແລະໄດ້ເອົາອາຫານໃຫ້ພວກເຂົາໄປກິນຕາມທາງດ້ວຍ. ²²ເພິ່ນຍັງໄດ້ເອົາເຄື່ອງໃໝ່ໃຫ້ພວກເຂົາຖ່າຍຜູ້ລະຊຸດ ສ່ວນເບັນຢາມິນ ເພິ່ນໄດ້ເອົາເງິນສາມຮ້ອຍຫລວງແລະເຄື່ອງນຸ່ງຫໍ່ຊຸດໃຫ້ເປັນພິເສດ. ²³ເພິ່ນຍັງໄດ້ສົ່ງລໍສິບໂຕຕ່າງໆລະບູກທີ່ດີໃນປະເທດເອຢິບໄປໃຫ້ພໍ່ຂອງເພິ່ນ ແລະລໍອິກສິບໂຕຕ່າງເຂົ້າສານ ເຂົ້າຈີ່ ແລະສະບຽງອາຫານອື່ນໆສໍາລັບພໍ່ເພິ່ນ ເພື່ອເດີນທາງກັບມາປະເທດເອຢິບ. ²⁴ເພິ່ນໄດ້ໄປສົ່ງພວກອ້າຍອອກເດີນທາງກັບ ແລະສົ່ງພວກເຂົາວ່າ, “ເວລາເດີນທາງຢ່າຜິດຖຽງກັນເດີ້.”

²⁵ພວກເຂົາອອກຈາກປະເທດເອຢິບ ກັບໄປຫາຢາໂຄບພໍ່ຂອງຕົນທີ່ການາອານ. ²⁶ຄັນເມືອຮອດແລ້ວພວກເຂົາຈຶ່ງເວົ້າໃຫ້ພໍ່ຟັງວ່າ, “ໂຢເຊັບຍັງມີຊີວິດຢູ່ ເພິ່ນເປັນຜູ້ປົກຄອງປະເທດເອຢິບທັງໝົດ” ພໍ່ໄດ້ຍິນເຊັ່ນນັ້ນ ຢາໂຄບກໍຕົກໃຈ ແລະຍັງບໍ່ຍອມເຊື່ອຄວາມເວົ້າຂອງພວກເຂົາ. ²⁷ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເລົ່າຄວາມເວົ້າຂອງໂຢເຊັບທຸກໆຄໍາສູ່ພໍ່ຟັງ ເມື່ອໄດ້ເຫັນກວນທີ່ໂຢເຊັບສົ່ງມາໃຫ້ເປັນພາຫານຂີ່ໄປປະເທດເອຢິບ ເພິ່ນກໍຮູ້ສຶກຕື່ນເຕັ້ນດີໃຈຫລາຍ. ²⁸ຄັນແລ້ວ ເພິ່ນກໍໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ພໍ່ແລ້ວ ບາດນີ້ ໂຢເຊັບລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍຍັງມີຊີວິດຢູ່ ຂ້ອຍຕ້ອງໄປພົບລາວກ່ອນຂ້ອຍຈະຕາຍ.”

ບົດທີ 46

ຢາໂຄບກັບຄອບຄົວໄປປະເທດເອຢິບ

¹ຢາໂຄບໄດ້ມັງນມັດເອົາສິ່ງຂອງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເທົ່າທີ່ມີ ແລ້ວກໍໄປເມືອງເບເອ-ເຊບາ ຊຶ່ງຢູ່ທີ່ນັ້ນເພິ່ນໄດ້ຖວາຍບູຊາແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງອີຊາກພໍ່ຂອງຕົນ. ²ໃນຄືນນັ້ນພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວກັບຢາໂຄບໃນນິມິດວ່າ, “ຢາໂຄບ ຢາໂຄບເອີຍ” ເພິ່ນຈຶ່ງຂານຕອບວ່າ, “ໂດຍ ຂ້ານ້ອຍກໍາລັງຟັງພຣະອົງຢູ່.” ³ພຣະອົງຊົງກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ, “ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຂອງພໍ່ເຈົ້າ ບໍ່ຕ້ອງຍ້ານກົວສິ່ງໃດເລີຍໃນການທີ່ຈະໄປປະເທດເອຢິບ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າທະວີຂຶ້ນເປັນຊົນຊາດໃຫຍ່ຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ. ⁴ເຮົາຈະນໍາໜ້າເຈົ້າໄປ ແລະເຮົາຈະພາເອົາເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າກັບຄືນມາທີ່ນີ້ ໂຢເຊັບຈະໄດ້ຢູ່ກັບເຈົ້າເມື່ອເວລາເຈົ້າຕາຍ.”

⁵ແລ້ວຢາໂຄບຈຶ່ງອອກຈາກເມືອງເບເອ-ເຊບາໄປ ພວກລູກຊາຍໄດ້ເອົາພໍ່ ລູກນ້ອຍ ແລະເມຍຂອງພວກເຂົາຂຶ້ນກວນ ຊຶ່ງຟາຣາໂອໄດ້ສົ່ງມາຮັບເອົາພວກເຂົາ. ⁶ພວກເຂົາພາກັນເອົາຜູງສັດ ແລະຊັບສົມບັດເທົ່າທີ່ມີຢູ່ໃນປະເທດການາອານ ແລ້ວອອກເດີນທາງມຸ່ງໜ້າໄປສູ່ປະເທດເອຢິບ ຢາໂຄບໄດ້ເອົາຄົນຂອງເພິ່ນທັງໝົດໄປນໍາ. ⁷ຄື ລູກຊາຍ ຫລານຊາຍ ລູກສາວ ແລະຫລານສາວ.

⁸⁻¹⁵ຕໍ່ໄປນີ້ ແມ່ນເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບ ທີ່ໄປຢູ່ປະເທດເອຢິບ ຢາໂຄບໄດ້ມີເມຍສີ່ຄົນ ຄື

ນາງເລອາ ແລະນາງຣາເຄນ ນາງຊິລະປາເປັນສາວໄຊ້ຂອງນາງເລອາ ແລະນາງບິນຣາ ເປັນສາວໄຊ້ຂອງນາງຣາເຄນ ແລ້ວທັງສອງຄົນນີ້ໄດ້ເປັນເມຍນ້ອຍຂອງຢາໂຄບ. ນາງເລອາ ມີລູກທີ່ເກີດຢູ່ໃນປະເທດເມໂຊໂປຕາເມຍ ມີດັ່ງນີ້: ຮູເບັນ ຊິເມໂອນ ເລວີ ຢູດາ ອິດຊາຄາ ເຊບູລູນ ແລະນາງດີນາ. ມີພວກຫລານຂອງນາງເລອາອີກ ຄືລູກຂອງຮູເບັນສີຄົນຊື່ ຣາໂນກ ປານລູ ເຣດຊະໂຣນ ແລະ ກາມີ ລູກຂອງຊິເມໂອນທີ່ເກີດຈາກເມຍຫລວງທ້າຄົນຊື່ ເຢມູເອນ ຢາມິນ ໂອຣາດ ຢາກິນ ໂຊຣາ ແລະລູກທີ່ເກີດຈາກເມຍນ້ອຍຊາວການາອານຊື່ ຊາອູນ. ລູກຂອງເລວີມີສາມຄົນຊື່ ເກໂຊນ ໂກຣາດ ແລະເມຣາຣີ ລູກຂອງຢູດາມີທ້າຄົນຊື່ ເອຣະໂອນານ ເຊລາ ເຊຣາ ແລະເປເຣັດພ້ອມກັບລູກຊື່ ເຣດຊະໂຣນ ແລະຮາມູນ ແຕ່ເອຣະກັບໂອນານໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວຢູ່ໃນປະເທດການາອານ. ລູກຂອງອິດຊາຄາມີສີ່ຄົນຊື່ ໂຕລາ ປູວາ ອີໂອບ ແລະຊິມໂຣນ ລູກຂອງເຊບູລູນສາມຄົນຊື່ ເຊເຣັດ ເອໂລນ ແລະຢາເລເອນ ຄົນທີ່ກ່າວຊື່ມານີ້ ມີທັງໝົດສາມສິບສາມຄົນ. ¹⁶⁻¹⁸ນາງຊິລະປາເມຍນ້ອຍຢາໂຄບມີລູກສາວສອງຄົນຄື ຄາດ ເອເຊ ແລະມິຫລານສິບເອັດຄົນຄື: ລູກຂອງຄາດເຈັດຄົນຊື່ ຊິຟີໂອນ ຣັກກີ ຊູນີເອັດ-ຊະໂບນ ເອຣີ ອາໂຣດີ ແລະອາເຣລີ ລູກຂອງອາເຊທ້າຄົນຊື່ ອິມນາ ອິຊະວາ ອິຊະວີ ນາງເຊຣາ ແລະເບຣີອາພ້ອມກັບລູກຊື່ ເຣເບ ແລະມັນກີເອນ ຄົນເຫລົ່ານີ້ມີທັງໝົດສິບຫົກຄົນ. ¹⁹⁻²²ນາງຣາເຄນມີລູກຊາຍສອງຄົນຊື່ ໂຢເຊັບ ແລະເບັນຢາມິນ ພວກຫລານຂອງນາງຣາເຄນອີກຄື ລູກຂອງໂຢເຊັບທີ່ເກີດຈາກນາງອາເສນັດ ໃນປະເທດເອຢິບສອງຄົນຊື່ ມານາເຊ ແລະເອຟຣາຍິມ ນາງອາເສນັດເປັນລູກສາວຂອງໄປຕີເຟຣາ ປະໂລທິດເມືອງໂອນ. ລູກຂອງເບັນຢາມິນສິບຄົນຊື່ ເບລາ ເບເຄ ອາຊະເບັນ ເກຣາ ນາອາມານ ເອຣີ ໂຣເຊ ມູບປິມ ຮຸບປິມ ແລະອາດ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງຣາເຄນ ມີທັງໝົດສິບສີ່ຄົນ. ²³⁻²⁵ນາງບິນຣາເມຍນ້ອຍຂອງຢາໂຄບມີລູກສອງຄົນຊື່ ດານ ແລະນັບທາລີ ແລະມິຫລານທ້າຄົນຄືລູກຂອງດານທັງຄົນຊື່ ຊູຣາມ ແລະລູກຂອງນັບທາລີສີ່ຄົນຊື່ ຢາເຊເອນ ກູນີ ເຢດເຊ ແລະຊິນເລັມ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງບິນຣາ ມີທັງໝົດເຈັດຄົນ.

²⁶⁻²⁷ຈຳນວນເຊື້ອສາຍແຫ່ງທັງໝົດຂອງຢາໂຄບ ຊຶ່ງໄປຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບມີທັກສິບຫົກຄົນ ໂດຍບໍ່ນັບເມຍຂອງພວກລູກຊາຍ ໂຢເຊັບມີລູກຊາຍທີ່ເກີດຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບສອງຄົນ ໂຮມຄອບຄົວຂອງຢາໂຄບທັງໝົດໄປຢູ່ທີ່ນັ້ນມີເຈັດສິບຄົນ.

ຢາໂຄບແລະຄອບຄົວໃນປະເທດເອຢິບ

²⁸ຕໍ່ມາຢາໂຄບ ໄດ້ສົ່ງຢູດາ ໄປບອກ ໂຢເຊັບ ລ່ວງທ້າໃຫ້ເພິ່ນມາລໍຖ້າຮັບພໍ່ທີ່ເຂດ ໂກເຊັນ. ²⁹ໂຢເຊັບກໍຕຽມລົດມ້າ ແລະອອກໄປພົບພໍ່ຂອງຕົນທີ່ນັ້ນ ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ເຫັນພໍ່ ເພິ່ນກໍພ້າວແລ່ນໄປກອດຄໍໃນທັນທີ ແລະໄຫ້ສະອິກສະອິນເປັນເວລາດົນນານ.

³⁰ຢາໂຄບ ເວົ້າຕໍ່ໂຢເຊັບວ່າ, “ບັດນີ້ພໍ່ຄືຊິຕາຍຕາຫລັບຢູ່ດອກ ໃນເມື່ອພໍ່ໄດ້ເຫັນທ້າລູກ ແລະຮູ້ວ່າລູກຍັງມີຊີວິດຢູ່.” ³¹ແລ້ວໂຢເຊັບກໍເວົ້າກັບພວກອ້າຍນ້ອງ ແລະຄອບຄົວຂອງພໍ່ວ່າ, “ຂ້ອຍຈະຕ້ອງໄປທູນຟາຣາໂອໃຫ້ຊົງຊາບວ່າ ພວກອ້າຍນ້ອງ ແລະຄອບຄົວພໍ່ຂອງເຮົາ ຊຶ່ງອາໄສຢູ່ໃນປະເທດການາອານ ໄດ້ມາຮອດແລ້ວ. ³²ທຸກຄົນເປັນຄົນລ້ຽງແກະ ແລະງົວຄວາຍ

ໄດ້ເອົາຜູງແກະຜູງງົວພ້ອມທຸກໆສິ່ງທີ່ມີມານຳ. ³³ເມື່ອຟາຣາໂອເອີ້ນເຈົ້າໄປ ແລະຖາມວ່າ ພວກເຈົ້າມີອາຊີບຫຍັງ? ³⁴ໃຫ້ພວກເຈົ້າຕອບວ່າ ຂ້າແດ່ພະອົງ ພວກຂ້ານ້ອຍລ້ຽງສັດເປັນອາຊີບຄືດັ່ງບັນພະບູລຸດ ພວກເຈົ້າຕ້ອງທູນໂດຍວິທີນີ້ ພວກເຈົ້າຈິ່ງຈະໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເຂດໂກເຊັນ” ໂຢເຊັບ ເວົ້າເຊັ່ນນີ້ກໍເພາະວ່າຊາວເອຢິບບໍ່ມັກພວກລ້ຽງແກະ.

ບົດທີ 47

¹ດັ່ງນັ້ນ ໂຢເຊັບ ຈິ່ງໄປກາບທູນຟາຣາໂອວ່າ, “ພໍ່ແລະພວກອ້າຍຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ມາແຕ່ປະເທດການາອານຮອດແລ້ວ ພ້ອມທັງຜູງສັດ ແລະທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມີ ດຽວນີ້ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເຂດໂກເຊັນ.” ²ຄັນແລ້ວ ໂຢເຊັບກໍແນະນຳອ້າຍທັງຫ້າຄົນທີ່ມີມານຳແດ່ຟາຣາໂອ.

³ພະອົງຖາມພວກເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າມີອາຊີບຫຍັງ?” ພວກເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ຂ້າແດ່ພະອົງ ພວກຂ້ານ້ອຍລ້ຽງສັດເປັນອາຊີບເໝືອນດັ່ງບັນພະບູລຸດ. ⁴ພວກຂ້ານ້ອຍມາຂໍເພິ່ງພະບໍລົມມະໂພທິສົມພານຂອງພະອົງ ກໍເພາະວ່າໃນປະເທດການາອານ ເກີດມີຄວາມອິດຢາກຢາງຮ້າຍແຮງ ຈົນວ່າບໍ່ມີທັງຫຍ້າສຳລັບລ້ຽງຜູງສັດ ຂ້າແດ່ພະອົງຂໍພະອົງຊົງກະລຸນາໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນໂກເຊັນນີ້ເທີ້ນ.”

⁵⁻⁶ຟາຣາໂອກ່າວແກ່ໂຢເຊັບວ່າ, “ໃຫ້ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ໃນເຂດໂກເຊັນໄດ້ ແລະຖ້າເຈົ້າຮູ້ວ່າຜູ້ໜຶ່ງຜູ້ໃດໃນພວກເຂົາມີຄວາມສາມາດກໍໃຫ້ພວກເຂົາຮັບລ້ຽງຜູງສັດຂອງເຮົານຳ.”

ເມື່ອຢາໂຄບ ແລະລູກຊາຍມາຮອດປະເທດເອຢິບ ບ່ອນທີ່ໂຢເຊັບປົກຄອງຢູ່ ຟາຣາໂອແຫ່ງປະເທດເອຢິບກໍຊົງຊາບເລື່ອງນີ້ ພະອົງກ່າວຕໍ່ໂຢເຊັບວ່າ, “ບັດນີ້ ພໍ່ ແລະພວກອ້າຍນ້ອງຂອງເຈົ້າກໍໄດ້ມາຫາເຈົ້າແລ້ວ ແຜ່ນດິນທັງໝົດໃນປະເທດນີ້ກໍຢູ່ໃນການປົກຄອງຂອງເຈົ້າ ຈົ່ງຫາບ່ອນທີ່ດີເໝາະສົມໃນປະເທດນີ້ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສາ.”

⁷ຄັນຕໍ່ມາ ໂຢເຊັບ ໄດ້ພາຢາໂຄບພໍ່ຂອງຕົນເຂົ້າເຝົ້າຟາຣາໂອ ຢາໂຄບໄດ້ຖວາຍພຣະພອນແດ່ພະອົງ ⁸⁻⁹ຟາຣາໂອຈິ່ງຊົງຖາມເພິ່ນວ່າ, “ເຈົ້າມີອາຍຸໄດ້ຈັກປີແລ້ວ?” ຢາໂຄບທູນຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍມີອາຍຸພຽງຮ້ອຍສາມສິບປີ ຊຶ່ງເປັນຊີວິດທີ່ທ່ອງທ່ຽວໄປມາ ວັນເວລາທີ່ຂ້ານ້ອຍໃຊ້ຊີວິດຢູ່ກໍນ້ອຍ ແລະລຳບາກ ບໍ່ຄືຊີວິດຂອງປູ່ຢາຕາຍາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ.”

¹⁰⁻¹¹ຢາໂຄບໄດ້ທູນລາຟາຣາໂອແລ້ວກໍກັບໄປ ຫລັງຈາກນັ້ນ ໂຢເຊັບກໍຈັດທີ່ດິນໃຫ້ພໍ່ ແລະອ້າຍຂອງຕົນຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບ ໂດຍເລືອກເອົາດິນຕອນດີໆໃນເຂດຣາເມເສດ ໃຫ້ເປັນສົມບັດຂອງພວກເຂົາຕາມທີ່ຟາຣາໂອໄດ້ຊົງສັ່ງ. ¹²ໂຢເຊັບ ໄດ້ຈັດຫາສະບຽງອາຫານໃຫ້ພໍ່ໃຫ້ພວກອ້າຍແລະຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາທຸກໆຄົນຕະຫລອດທັງຜູ້ຕິດຕາມດ້ວຍ.

ການປົກຄອງຂອງໂຢເຊັບໃນເວລາອິດຢາກ

¹³ການອິດຢາກຄັ້ງນີ້ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ ຈົນວ່າໃນປະເທດທັງຫລາຍບໍ່ມີເຂົ້າຈະກິນ ປະເທດເອຢິບ ແລະປະເທດການາອານກໍອ່ອນເພຍດ້ວຍການອິດຢາກ. ¹⁴ໂຢເຊັບ ທ້ອນໂຮມເອົາເງິນທັງໝົດທີ່ໄດ້ຈາກການຂາຍເຂົ້າໃຫ້ແກ່ຊາວເອຢິບ ແລະຊາວການາອານນຳໄປຖອກທີ່ຄັງຂອງຟາຣາໂອ. ¹⁵ເມື່ອເງິນຂອງຊາວເອຢິບ ແລະຊາວການາອານໝົດ ຊາວເອຢິບທຸກຄົນກໍແກ່ກັນມາ

ຫາ ໂຢເຊັບ ແລະ ເວົ້າວ່າ, “ພວກຂ້ານ້ອຍຂໍອາຫານກິນແດ່ທ້ອນ ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຕາຍ ເລີຍ ກະລຸນາຊົດຊ່ອຍພວກຂ້ານ້ອຍດ້ວຍວິທີໃດວິທີໜຶ່ງແດ່ທ້ອນ ເພາະເງິນຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ກໍໝົດສ້ງແລ້ວ.”

¹⁶ໂຢເຊັບຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ຕໍາພວກເຈົ້າບໍ່ມີເງິນ ໃຫ້ພວກເຈົ້າເອົາສັດມາຂ້ອຍຈະເອົາເຂົ້າແລກປ່ຽນເອົາ.” ¹⁷ພວກເຂົາຕ່າງກໍເອົາສັດຂອງຕົນມາໃຫ້ໂຢເຊັບ ແລະ ເພິ່ນກໍເອົາອາຫານແລກປ່ຽນ ເອົາສັດເຫລົ່ານັ້ນ ເປັນຕົ້ນວ່າມ້າ ແກະ ແບ້ ງົວ ແລະ ລໍ ໃນປີນັ້ນເພິ່ນໄດ້ຈ່າຍອາຫານໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນໂດຍວິທີແລກປ່ຽນກັບສັດຕ່າງໆ ຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ.

¹⁸ປີຕໍ່ມາ ພວກເຂົາກໍພາກັນມາຫາ ໂຢເຊັບອີກ ແລະ ເວົ້າວ່າ, “ທ່ານຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ເອີຍ ພວກຂ້ານ້ອຍຂໍເວົ້າຄວາມຈິງໃຫ້ທ່ານຟັງ ໂດຍບໍ່ໄດ້ປິດບັງຫຍັງ ຄືເງິນຂອງພວກຂ້ານ້ອຍກໍໝົດແລ້ວ ແລະ ສັດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍກໍເປັນຂອງທ່ານໝົດແລ້ວ ດຽວນີ້ ພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຫລືອຫຍັງໃຫ້ອາດຍານອກຈາກຮ່າງກາຍ ແລະ ດິນດອນຂອງພວກຂ້ານ້ອຍເທົ່ານັ້ນ. ¹⁹ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍອິດຕາຍທ້ອນ ຈົ່ງຊອກຫາວິທີຢ່າງໃດຢ່າງໜຶ່ງຊ່ອຍພວກຂ້ານ້ອຍແດ່ ຂໍຢ່າປ່ອຍໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍເສຍດິນດອນຕອນຫຍ້າໄປລ້າໆ ກະລຸນາຊື້ແລະ ເອົາເຂົ້າແລກກັບດິນຂອງພວກຂ້ານ້ອຍສາ ພວກຂ້ານ້ອຍຍິນດີຍອມເປັນທາດຂອງຟາຣາໂອ ແລ້ວພະອົງກໍຈະໄດ້ດິນແດນຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ຂໍທ່ານຈົ່ງເອົາເຂົ້າປູກໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍດ້ວຍ ເພື່ອພວກຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ອິດຕາຍ ແລະ ເພື່ອດິນດອນຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຫວ່າງເປົ່າ.”

²⁰ໂຢເຊັບກໍຊື້ເອົາດິນທັງໝົດໃຫ້ຟາຣາໂອ ຊາວເອຢິບທຸກຄົນຂາຍດິນຂອງຕົນກໍຍ້ອນວ່າການອຶດຢາກເທື່ອນີ້ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ ດັ່ງນັ້ນດິນທັງໝົດໃນປະເທດ ເອຢິບ ຈຶ່ງກາຍເປັນດິນຂອງຟາຣາໂອ. ²¹ໂຢເຊັບໄດ້ເອົາປະຊາຊົນທັງໝົດໃນປະເທດມາເປັນທາດ. ²²ຍັງແຕ່ດິນຂອງພວກປະໂລທິດເທົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ໄດ້ຊື້ເອົາ ພວກປະໂລທິດບໍ່ໄດ້ຂາຍດິນຂອງພວກເຂົາກໍເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ຮັບເງິນອຸດໜູນຈາກຟາຣາໂອ.

²³ໂຢເຊັບເວົ້າຕໍ່ປະຊາຊົນວ່າ, “ພວກເຈົ້າເຫັນບໍ່ ມີນີ້ຂ້ອຍໄດ້ຊື້ພວກເຈົ້າພ້ອມທັງດິນໃຫ້ຟາຣາໂອ ນີ້ຄືເຂົ້າປູກສໍາລັບພວກເຈົ້າ ຊຶ່ງພວກເຈົ້າຕ້ອງເອົາໄປຫວ່ານໃນດິນຂອງພວກເຈົ້າ. ²⁴ເມື່ອຮອດເວລາເກັບກ່ຽວ ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍຜົນລະປູກໜຶ່ງສ່ວນຫ້າໃຫ້ຟາຣາໂອ ສ່ວນທີ່ເຫລືອນັ້ນໃຫ້ເປັນຂອງພວກເຈົ້າ ເພື່ອເປັນເຂົ້າປູກ ແລະ ໄວ້ກິນສໍາລັບພວກເຈົ້າ ແລະ ຄອບຄົວ.” ²⁵ພວກເຂົາພາກັນຕອບວ່າ, “ອາດຍາໄດ້ເຮັດດີຕໍ່ພວກຂ້ານ້ອຍ ໂດຍໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອຊີວິດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍໄວ້ ພວກຂ້ານ້ອຍຍິນດີເປັນທາດຂອງຟາຣາໂອ.”

²⁶ດັ່ງນັ້ນ ໂຢເຊັບ ຈຶ່ງແຕ່ງກົດໝາຍປົກຄອງທີ່ດິນໃນປະເທດ ເອຢິບ ໄວ້ ຄືຕ້ອງຖວາຍຜົນລະປູກໜຶ່ງສ່ວນຫ້າໃຫ້ແກ່ຟາຣາໂອ ກົດໝາຍນີ້ຍັງໃຊ້ກັນຢູ່ຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້ ດິນຂອງປະໂລທິດເທົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ເປັນຂອງຟາຣາໂອ.

ຄວາມປະສົງອັນສຸດທ້າຍຂອງຢາໂຄບ

²⁷ພວກ ອິສຣາເອນ ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນປະເທດ ເອຢິບ ໄດ້ຮູ້ມີເປັນດີຂຶ້ນພ້ອມທັງມີລູກຫລານຫລາຍຂຶ້ນ.

²⁸ຢາໂຄບອາໄສຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບ ສິບເຈັດປີຈົນເພິ່ນອາຍຸໄດ້ ຮ້ອຍສີ່ສິບເຈັດປີ. ²⁹ເມື່ອຢາໂຄບຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງໄກ້ຈະຕາຍແລ້ວ ເພິ່ນກໍຮ້ອງໂຢເຊັບລູກຊາຍມາເວົ້າວ່າ, “ຈົ່ງສາບານຕໍ່ໜ້າພໍ່ໂດຍໃຫ້ເອົາມືຂອງເຈົ້ານົບໄວ້ໃນຫວ່າງຂາພໍ່ ແລ້ວສັນຍາວ່າລູກຈະສັດຊີ້ ແລະປະພຶດຕິຕໍ່ພໍ່ ແລະຢາຝັງສົບພໍ່ໄວ້ໃນປະເທດເອຢິບນີ້. ³⁰ພໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ລູກຝັງພໍ່ໄວ້ໃນບ່ອນທີ່ຝັງບູຮານຕາຍາຍຂອງພໍ່ ຈົ່ງເອົາພໍ່ອອກໜີຈາກປະເທດເອຢິບ ແລະຝັງພໍ່ໄວ້ໃນອຸບໂມງຂອງພວກບູຮານຕາຍາຍນັ້ນ” ໂຢເຊັບຕອບວ່າ, “ລູກຈະເຮັດຕາມທີ່ພໍ່ບອກ.”

³¹ຢາໂຄບຜູ້ມີຊື່ວ່າ ອິສຣາເອນເວົ້າວ່າ, “ຈົ່ງສາບານຕໍ່ພໍ່ວ່າລູກຈະເຮັດດັ່ງນັ້ນ” ໂຢເຊັບກໍສາບານຕາມອິສຣາເອນຕ້ອງການທຸກຢ່າງ ແລ້ວໄດ້ຂາບລົງທີ່ຫົວຕຽງນອນຂອງພໍ່ຕົນ.

ບົດທີ 48

ຢາໂຄບອວຍພອນເອຟຣາຢິມ ແລະມານາເຊ

¹ຫລັງຈາກນັ້ນມີຄົນມາບອກໂຢເຊັບວ່າ, “ພໍ່ຂອງອາດຍາເຈັບໜັກ ພໍ່ໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ໂຢເຊັບກໍພາລູກຊາຍທັງສອງ ຄືມານາເຊ ແລະເອຟຣາຢິມໄປເບິ່ງພໍ່ຂອງຕົນ. ²ເມື່ອຢາໂຄບໄດ້ຍິນເຂົາມາບອກວ່າ, “ໂຢເຊັບລູກຊາຍຂອງເຈົ້າມາເບິ່ງ” ເພິ່ນຈຶ່ງຮວບຮວມເທື່ອແຮງທີ່ມີຢູ່ລູກຂຶ້ນນັ່ງເທິງຕຽງ. ³ຢາໂຄບເວົ້າຕໍ່ໂຢເຊັບວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຜູ້ມີອໍານາດຍິ່ງໃຫຍ່ໄດ້ປະກົດຕໍ່ພໍ່ທີ່ເມືອງລູເຊ ໃນປະເທດ ການາອານ ແລະຊົງອວຍພອນໃຫ້ພໍ່. ⁴ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າມີລູກຫລານຫລາຍ ເພື່ອວ່າເຊື້ອສາຍວົງວານຂອງເຈົ້າຈະກາຍເປັນຫລາຍໆຊົນຊາດ ເຮົາຈະເອົາດິນຕອນນີ້ໃຫ້ເປັນສົມບັດແກ່ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຕະຫລອດໄປ.”

⁵ບັດນີ້ ລູກຊາຍສອງຄົນຂອງເຈົ້າຄື ເອຟຣາຢິມ ແລະມານາເຊ ຊຶ່ງໄດ້ເກີດໃນປະເທດເອຢິບກ່ອນພໍ່ມາຢູ່ນີ້ຈະຕ້ອງເປັນລູກຂອງພໍ່ຄືກັນກັບລູເບັນ ແລະຊິເມໂອນ. ⁶ແຕ່ວ່າລູກຂອງເຈົ້າທີ່ເກີດຫລັງພວກເຂົາທັງສອງຄົນນີ້ກໍຈະເປັນຂອງເຈົ້າ ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບມໍລະດົກສິບຕໍ່ຈາກອ້າຍຂອງພວກເຂົາ. ⁷ພໍ່ເຮັດດັ່ງນີ້ກໍເພາະວ່າເມື່ອພໍ່ກັບຈາກປະເທດເມໂຊໂຢຕາເມຍ ຂະນະທີ່ພວກເຮົາຍັງຢູ່ບໍ່ຫ່າງໄກເທົ່າໃດຈາກເອຟຣາທາ ໃນປະເທດ ການາອານ ຣາເຄນ ແມ່ຂອງເຈົ້າກໍໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ ເລື່ອງນີ້ສ້າງຄວາມທຸກໃຈອັນໃຫຍ່ຫລວງໃຫ້ແກ່ພໍ່ ພໍ່ໄດ້ຝັງສົບແມ່ຂອງເຈົ້າຢູ່ແຄມທາງໄປເມືອງເອຟຣາທາ (ເອຟຣາທາແມ່ນເມືອງເບັດເລເຣັມ).

⁸ເມື່ອອິສຣາເອນເຫັນລູກຊາຍຂອງໂຢເຊັບ ແລ້ວຈຶ່ງຖາມວ່າ, “ເດັກສອງຄົນນີ້ແມ່ນໃຜ?” ⁹ໂຢເຊັບຕອບວ່າ, “ເດັກສອງຄົນນີ້ແມ່ນລູກຂອງຂ້ານ້ອຍ ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ໃນປະເທດເອຢິບນີ້” ອິສຣາເອນເວົ້າວ່າ, “ຈົ່ງເອົາພວກເຂົາເຂົ້າມາຫາພໍ່ເບິ່ງ ເພື່ອພໍ່ຈະໄດ້ອວຍພອນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.” ¹⁰ສາຍຕາຂອງອິສຣາເອນກໍອ່ອນລົງຍ້ອນຄວາມເຖົ້າແກ່ ເພິ່ນບໍ່ເຫັນຮຸ່ງ ໂຢເຊັບຈຶ່ງນຳເດັກນ້ອຍສອງຄົນນັ້ນເຂົ້າມາ ແລ້ວເພິ່ນກອດ ແລະຈູບພວກເຂົາ. ¹¹ອິສຣາເອນເວົ້າຕໍ່ໂຢເຊັບວ່າ, “ພໍ່ບໍ່ເຄີຍຄິດເລີຍວ່າຈະໄດ້ເຫັນລູກອີກ ແຕ່ດຽວນີ້ພຣະເຈົ້າຊົງນຳພໍ່ໃຫ້ເຫັນຮອດລູກຂອງເຈົ້າ.”

¹²ແລ້ວໂຢເຊັບກໍເອົາພວກເຂົາທັງສອງອອກຈາກຕັກຂອງອິສຣາເອນ ແລ້ວພາກັນກົມຂາບ

ລົງດິນຕໍ່ໜ້າເພິ່ນ. ¹³ໂຢເຊັບ ກໍໄດ້ຈູງເອົາພວກເຂົາທັງສອງມາ ຄືເອົາມືຂວາຈູງເອຟຣາຍົມ ເພື່ອວ່າລາວຈະໄດ້ຢູ່ທາງກ້າຂ້າຍຂອງອິສຣາເອນ ແລະມືຊ້າຍຈູງມານາເຊ ເພື່ອວ່າລາວຈະໄດ້ຢູ່ທາງກ້າຂວາຂອງອິສຣາເອນ ແລ້ວນໍາພວກເຂົາມາຫາເພິ່ນ. ¹⁴ແຕ່ອິສຣາເອນໄດ້ໄຂວ່ແຂນຂອງຕົນ ເອົາມືຂວາວາງເທິງຫົວເອຟຣາຍົມ ຜູ້ເປັນນ້ອງ ແລະມືຊ້າຍວາງເທິງຫົວຂອງມານາເຊ ຜູ້ເປັນອ້າຍ.

¹⁵ແລ້ວເພິ່ນຈຶ່ງອວຍພອນແກ່ພວກເຂົາທັງສອງວ່າ,
“ຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງບູ່ຢ່າຕາຍາຍຂ້າໜ້ອຍ
ຄືອັບຣາຮາມ ແລະອີຊາກ
ຈຶ່ງອວຍພອນໃຫ້ແກ່ເຂົາທັງສອງຄົນນີ້.

ຂໍພຣະເຈົ້າຊົງນໍາພາຂ້າໜ້ອຍທຸກໆວັນ ອວຍພອນແກ່ພວກເຂົາ.
¹⁶ເທວະດາທີ່ໄດ້ຊ່ອຍຂ້າໜ້ອຍ ໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມຊົ່ວທັງຫລາຍ
ຈຶ່ງອວຍພອນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ໃຫ້ຊີ້ຂອງຂ້າໜ້ອຍ ແລະຊີຂອງບູ່ຢ່າ
ຕາຍາຍ ຄືອັບຣາຮາມ ແລະອີຊາກຢູ່ນໍາພວກເຂົາ ໃຫ້ພວກເຂົາ
ມີລູກຫລານຫລາຍຈົນກາຍເປັນແຜ່ນດິນໃຫຍ່.”

¹⁷ເມື່ອໂຢເຊັບເຫັນພໍ່ຂອງຕົນເອົາມືຂວາ ວາງເທິງຫົວ ເອຟຣາຍົມກໍເກີດບໍ່ພໍໃຈ ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງປຸງມືຂອງພໍ່ທົ່ວວາງເທິງຫົວຂອງເອຟຣາຍົມ ນັ້ນມາວາງເທິງຫົວຂອງມານາເຊ. ¹⁸ເພິ່ນເວົ້າຕໍ່ພໍ່ວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນທາງນີ້ພໍ່ເອີຍ ທາງນີ້ແມ່ນຜູ້ອ້າຍ ຂໍເອົາມືຂວາວາງເທິງຫົວລາວ.”

¹⁹ຢາໂຄບປະຕິເສດ ແລະເວົ້າວ່າ, “ພໍ່ຮູ້ດີລູກເອີຍ ເຊື້ອສາຍຂອງມານາເຊຈະກາຍເປັນຊົນຊາດຍິ່ງໃຫຍ່ຄືກັນ ແຕ່ວ່າຜູ້ນ້ອງຂອງລາວຈະເປັນຊາດຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າເຊື້ອສາຍຂອງອ້າຍ ລາວຈະກາຍເປັນຊົນຊາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່.” ²⁰ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງອວຍພອນພວກເຂົາໃນມື້ນັ້ນວ່າ:

“ພວກອິສຣາເອນ ຈະຂໍພຣະເຈົ້າອວຍພອນໃຫ້ຜູ້ອື່ນ
ເໝືອນດັ່ງພຣະອົງຊົງອວຍພອນເຈົ້າ
ພວກເຂົາຈະເວົ້າວ່າ ຂໍພຣະເຈົ້າຊົງກະທໍາຕໍ່ເຈົ້າຄື
ກັບເອຟຣາຍົມ ແລະມານາເຊ”

ໂດຍວິທີນີ້ເພິ່ນຈຶ່ງເອົາເອຟຣາຍົມອອກໜ້າມານາເຊ.

²¹ຄັນແລ້ວ ອິສຣາເອນເວົ້າຕໍ່ໂຢເຊັບວ່າ, “ລູກເຫັນບໍ່ພໍໃກ້ຈະຕາຍຢູ່ແລ້ວ ແຕ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າ ແລະຈະນໍາເຈົ້າກັບຄືນເມື່ອປະເທດຂອງບູ່ຢ່າຕາຍາຍເຈົ້າ. ²²ພໍ່ຈະມອບເຊເຄັມ ບ່ອນພໍ່ເລືອກໄວ້ ແລະໄດ້ມາຈາກຊາວອະໂມຣິດດ້ວຍຄົມດາບ ແລະດ້ວຍທະນູ ເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນໃຫ້ພວກອ້າຍຂອງເຈົ້າ.”

ບົດທີ 49

ການທ່ານວາຍຂອງຢາໂຄບກ່ຽວກັບລູກຊາຍ

¹ຢາໂຄບເອີ້ນພວກລູກຊາຍຂອງຕົນມາ ແລະເວົ້າວ່າ, “ໃຫ້ພາກັນມາໂຮມຢູ່ທີ່ນີ້ທຸກຄົນ

ແລ້ວພໍ່ຈະທຳນວາຍສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຈົ້າໃນອານາຄົດ.”

² “ລູກເອີຍ ຈົ່ງພ້ອມພຽງກັນມາຟັງພໍ່ຂອງພວກເຈົ້າ.

³ ຮູເປັນລູກຄົນທຳອິດຂອງພໍ່ເອີຍ ເຈົ້າເປັນກຳລັງ

ແລະເປັນຜົນງານທຳອິດຂອງເທື່ອແຮງ

ຂອງພໍ່ ເປັນຜູ້ອົງອາດ ແລະແຂງແຮງໃນບັນດາລູກພໍ່.

⁴ ເຈົ້າຮ້າຍແຮງຄືນ້ຳໄຫລ

ແຕ່ເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນຜູ້ສຳຄັນກວ່ານ້ອງ

ເພາະເຈົ້າໄດ້ເປັນຊູ້ກັບເມຍຂອງພໍ່

ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕຽງນອນຂອງພໍ່ມີມົນທົນ.

⁵ ຊິເມໂອນກັບ ເລວີ ເປັນອ້າຍນ້ອງກັນ

ພວກເຂົາໃຊ້ອາວຸດໄປໃນທາງທີ່ຜິດ.

⁶ ຂ້ອຍບໍ່ຮ່ວມປົກສາເລື່ອງລັບນຳພວກເຂົາ

ຂ້ອຍບໍ່ເຂົ້າສ່ວນໃນການປະຊຸມກັບພວກເຂົາ

ເພາະວ່າພວກເຂົາຂ້າຄົນດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍ

ແລະພວກເຂົາຕັດເອັນຄະນ່ອງງົວຜູ້ຫລິ້ນ.

⁷ ຂໍໃຫ້ຄວາມຮ້າຍທີ່ແສນທໍລະມານ ແລະຄວາມໂກດຮ້າຍ

ທີ່ແສນຮ້າຍຂາດຂອງພວກເຂົາຖືກສາບແຊ່ງ

ຂ້ອຍຈະໃຫ້ພວກເຂົາແຕກແຍກກັນໃນດິນແດນຢາໂຄບ

ຂ້ອຍຈະໃຫ້ພວກເຂົາພັດພາກຈາກກັນໃນໝູ່ອິສຣາເອນ.

⁸ ຢູດາເອີຍ ພວກອ້າຍນ້ອງຈະສັນລະເສີນເຈົ້າ

ເຈົ້າຈັບຄໍຂອງສັດຕູຍໍ່ຂຶ້ນ

ພວກອ້າຍນ້ອງຈະກົມຂາບລົງຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ.

⁹ ຢູດາເປັນລູກສິງ ລາວກັດກິນເຫຍື່ອແລ້ວກັບຄືນສູ່ບ່ອນຊົມ

ລາວບິດໂຕແລ້ວກໍກົມນອນລົງເໝືອນສິງໂຕໜຶ່ງ

ແລະບໍ່ມີໃຜກ້າຕໍ່ລອງກັບລາວ.

¹⁰ ລາວຖືໄມ້ຄ້ອນຂອງກະສັດ ແລະວາງໄວ້ໃນຫວ່າງຕີນຂອງລາວ

ລາວຈະຄຸ້ມຄອງອຳນາດຂອງຕີນ

ຈົນກວ່າຜູ້ສົມຄວນມີອຳນາດຈະມາ

ແລະປົກຄອງປະຊາຊົນທຸກທ້ວໜ້າ.

¹¹ ລາວມັດລໍໝູ່ມຂອງລາວໄວ້ທີ່ຕີນອະງຸ່ນທີ່ມີໝາກດົກ

ລາວຊັກເຄື່ອງນຸ່ງດ້ວຍເຫລົ້າອະງຸ່ນສີແດງ.

¹² ຕາລາວແດງເພາະດື່ມເຫລົ້າອະງຸ່ນ

ແຂ້ວລາວຂາວເພາະດື່ມນ້ຳນົມ.

- 13 ເຊບູລູນ ມາອາໄສຢູ່ແຄມທະເລ
ຝັງທະເລຂອງລາວຈະເປັນບ່ອນຈອດເຮືອ
ເຂດແດນຂອງລາວຈະໄກຈົນຈູເມືອງຊີໂດນ.
- 14 ສ່ວນອິດຊາຄາ ແມ່ນລູຜູ້ທີ່ມີກຳລັງ
ແຕ່ລາວໝອບລົງເມື່ອເວລາໃສ່ອານ.
- 15 ເມື່ອລາວເຫັນບ່ອນພັກທີ່ດີ
ແລະແຜ່ນດິນທີ່ສະໜຸກສຸກສະບາຍ
ລາວກໍຫງ່ຽງບ່າຂອງຕົນລົງຮັບແບກ
ຍອມເປັນທາດເຮັດວຽກໜັກ.
- 16 ດານ ຈະເປັນຜູ້ປົກຄອງປະຊາຊົນຂອງຕົນ
ພວກເຂົາຈະເປັນອີກເຜົ່າໜຶ່ງຂອງອິສຣາເອນ.
- 17 ດານ ຈະເປັນຄູຢູ່ແຄມຖະໜົນ
ເປັນຄູພິດຢູ່ແຄມທາງ
ຊຶ່ງກັດສິນຄະນ່ອງມ້າໃຫ້ຄົນຂີ່ທາງຍາຕົກລົງ.
- 18 ໂອ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເອີຍ
ຂ້ານ້ອຍຂໍຄວາມຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນມາຈາກພຣະອົງ.
- 19 ຄາດ ຈະມີພວກບຸນໄລ່ຕາມບຸນລາວ
ແຕ່ລາວຈະຕໍ່ສູ້ຂັບໄລ່ພວກເຂົາໜີ.
- 20 ດິນແດນຂອງອາເຊ ຈະຜະລິດເຂົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ
ລາວຈະຖວາຍອາຫານແດ່ກະສັດເລື້ອຍໆ.
- 21 ນັບທາລີ ເປັນກວາງແມ່ອິດສະຫລະ ຊຶ່ງມີລູກງາມ.
- 22 ໂຢເຊັບ ເປັນໂຕລໍປ່າ ເປັນລໍປ່າທີ່ໃຫຍ່ຈາກນ້ຳພູ
ເປັນມ້ານ້ອຍປ່າຢູ່ເທິງເນີນເຂົາ.
- 23 ພວກນາຍພານຈະຕາມລ່າລາວຢ່າງໂຫດຮ້າຍ
ພ້ອມທັງໜ້າທະນູ
- 24 ພວກເຂົາໄລ່ຕາມລາວ
ແຕ່ຄັນທະນູຂອງພວກພານໄດ້ຫັກດິດໄປຢ່າງແຮງ
ເອັນແຂນຂອງພວກພານກໍຂາດ
ກໍຍ້ອນອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຢາໂຄບ
ຍ້ອນຜູ້ລ້ຽງອິສຣາເອນ
ແລະຍ້ອນໂງ່ນຫີນອິສຣາເອນ.
- 25 ດ້ວຍການຊົດຊ່ອຍຂອງພຣະບິດາເຈົ້າ
ດ້ວຍພຣະເຈົ້າມີອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ ຜູ້ຊົງອວຍພອນເຈົ້າ

- ຄວາມພອນທີ່ມາກັບຝົນຈາກເບື້ອງເທິງ
 ແລະຄວາມພອນທີ່ມາກັບນ້ຳຈາກພື້ນທໍລະນີ
 ຄວາມພອນທີ່ມາຈາກເຕົ້ານົມ ແລະທ້ອງແມ່.
- 26 ຄວາມພອນທີ່ມາຈາກເມັດເຂົ້າ ແລະດອກໄມ້
 ຄວາມພອນທີ່ມາຈາກພູເຂົາອັນເກົ່າແກ່
 ຄືມາຈາກຄວາມສົມບູນຂອງເນີນເຂົາເປັນນິດ
 ຂໍພອນເຫລົ່ານັ້ນຈົ່ງຢູ່ເທິງຫົວຂອງ ໂຢເຊັບ
 ຢູ່ເທິງໜ້າຜາກຂອງຜູ້ທີ່ຕ່າງຈາກອ້າຍນ້ອງ.
- 27 ເປັນຢາມິນ ເປັນໝາໃນລ່າເນື້ອ ເວລາເຊົ້າກິນເຫຍື່ອທີ່ລ່າໄດ້
 ແລະຕອນແລງກໍແບ່ງປັນເຫຍື່ອທີ່ລາວຊອກຫາມາໄດ້.”

28 ພວກທີ່ໄດ້ເວົ້າມານີ້ແມ່ນສືບສອງຕະກູນອິສຣາເອນ ແລະສິ່ງທີ່ເລົ່າມານັ້ນ ແມ່ນຖ້ອຍຄຳ
 ທີ່ຢາໂຄບໄດ້ທຳນວາຍໄວ້ໃຫ້ພວກເຂົາ ເພິ່ນໃຫ້ພອນພວກເຂົາຕາມພອນທີ່ແຕ່ລະຄົນສົມຄວນ
 ຈະໄດ້ຮັບ.

ການຕາຍ ແລະການຝັງສົບຂອງຢາໂຄບ

29 ຄັນແລ້ວຢາໂຄບໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາວ່າ, “ບັດນີ້ ພໍ່ໃກ້ຈະສິ້ນໃຈຄົນໄປຢູ່ກັບພວກພີ່ນ້ອງເຮົາ
 ທີ່ຕາຍໄປແລ້ວ ຈົ່ງຜັງພໍ່ໄວ້ກັບປູ່ຢາຕາຍຢູ່ໃນທຸລຸມຝັງສົບ. 30 ຊຶ່ງຢູ່ໃນນາຂອງ ເອຟະໂຣນ
 ຊາວຣິດຕີ ທີ່ມັກເປລາທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງມາມເຣ ຢູ່ໃນປະເທດການາອານ ອັບຣາ-
 ຮາມ ໄດ້ຊື້ຖ້ຳໃນທົ່ງນາຂອງ ເອຟະໂຣນ ຊາວຣິດຕີນັ້ນໄວ້ ເພື່ອເຮັດຖ້ຳຝັງສົບ. 31 ແມ່ນໃນບ່ອນ
 ນັ້ນເອງທີ່ພວກເຂົາຝັງ ອັບຣາຮາມ ແລະນາງ ຊາຣາ ເມຍຂອງເພິ່ນ ອີຊາກ ແລະນາງ ເຣເບກາ
 ເມຍຂອງເພິ່ນ ແລະຂ້ອຍໄດ້ຝັງນາງ ເລອາເມຍຂອງຂ້ອຍ
 32-33 ທົ່ງນາ ແລະຖ້ຳນັ້ນໄດ້ຊື້ມາຈາກຊາວຣິດຕີ.” ເມື່ອຢາໂຄບສັ່ງລູກຊາຍເພິ່ນໝົດແລ້ວ
 ເພິ່ນກໍຍິນດີຂຶ້ນເທິງຕຽງແລ້ວສິ້ນໃຈຕາຍ ແລະໄປຢູ່ຮ່ວມກັບພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນ.

ບົດທີ 50

1 ໂຢເຊັບ ແລ່ນອອກກອດຮ່າງກາຍຊຶ່ງປາດສະຈາກວິນຍານທັງຮ້ອງໄຫ້ ແລະຈູບໜ້າຜາກ
 ເພິ່ນ. 2 ແລ້ວກໍສັ່ງໃຫ້ແພດທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄຸ້ມຄອງຂອງເພິ່ນອາບນ້ຳຢາຮັກສາສົບ ຢາໂຄບ
 ນາຍແພດກໍເຮັດຕາມຄຳສັ່ງນັ້ນທຸກປະການ. 3 ພວກເຂົາໃຊ້ເວລາສິບສິບມື້ ໃນການອາບນ້ຳຢາ
 ຮັກສາສົບນັ້ນບໍ່ໃຫ້ເປື້ອຍເນົ່າ ແລ້ວຊາວເອຢິບກໍໄວ້ທຸກໃຫ້ເພິ່ນເຈັດສິບມື້.

4 ເມື່ອເວລາໄວ້ທຸກສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ ໂຢເຊັບໄດ້ເວົ້າຕໍ່ຊຸນວັງຂອງຟາຣາໂອວ່າ, “ຖ້າພວກທ່ານ
 ມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ ກະລຸນາໄປທູນຟາຣາໂອໃຫ້ແດ່ວ່າ, 5 ເມື່ອພໍ່ຂ້ອຍໃກ້ຈະສິ້ນ
 ໃຈຕາຍ ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຂ້ອຍສັນຍາຕໍ່ເພິ່ນວ່າ ຕ້ອງນຳເອົາສົບຂອງເພິ່ນໄປຝັງໄວ້ໃນ ອູບໂມງຝັງ
 ສົບທີ່ເພິ່ນໄດ້ຊຸດໄວ້ເອງໃນປະເທດການາອານ ສະນັ້ນ ຂໍພະອົງຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄປ
 ຝັງສົບພໍ່ຂອງຂ້ອຍທ້ອນ ແລ້ວຂ້ອຍກໍຈະກັບຄືນມາ.” 6 ຕໍ່ມາຟາຣາໂອຊົງຕອບວ່າ, “ຈົ່ງໄປຝັງ

ພໍ່ເຈົ້າຕາມທີ່ເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ສັນຍາກັບເພິ່ນ.”

⁷ດັ່ງນັ້ນ ໂຢເຊັບ ຈຶ່ງໄປຝັງສົບພໍ່ຂອງຕົນ ໂດຍມີບັນດາຂຸນວັງຂອງຟາຣາໂອທຸກໆຄົນ ລາຊະມົນຕີໃນພະລາຊະວັງ ຜູ້ນຳຂອງຊາວເອຢິບ. ⁸ພ້ອມທັງຄອບຄົວຂອງ ໂຢເຊັບທຸກໆຄົນ ພວກອ້າຍແລະຄອບຄົວຂອງພໍ່ໄປນຳເວັ້ນໄວ້ແຕ່ເດັກນ້ອຍ ຝູງແກະ ແບັ ແລະງົວທີ່ຢູ່ໃນເຂດໂກເຊັນ. ⁹ນອກນີ້ຍັງມີລິດມ້າ ແລະທະຫານມ້າຕິດຕາມເພິ່ນໄປເປັນຂະບວນແຫ່ຢ່າງຍືດຍາວ.

¹⁰ເມື່ອຂະບວນແຫ່ມາຮອດລານເຂົ້າຂອງອາຕາດ ຊຶ່ງຢູ່ທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງແມ່ນ້ຳຢໍແດນ ພວກເຂົາກໍພາກັນເຮັດພິທີປົງສົບຢ່າງໃຫຍ່ໂຕ ແລະສົມກຽດ ໂຢເຊັບ ໄດ້ຈັດພິທີໄວ້ທຸກເຈັດມື້. ¹¹ເມື່ອຊາວການາອານ ເຫັນການໄວ້ທຸກອັນໃຫຍ່ໂຕທີ່ອາຕາດ ພວກເຂົາກໍເວົ້າວ່າ, “ອັນນີ້ແມ່ນພິທີຮ້ອງໄຫ້ໄວ້ທຸກອັນສຳຄັນຂອງຊາວມິດຊະຣາຢິມ” ສະນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງໃສ່ຊື່ບ່ອນນັ້ນວ່າ ອາເບັນ-ມິດຊະຣາຢິມ ຊຶ່ງຢູ່ທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງແມ່ນ້ຳຢໍແດນ.

¹²ພວກລູກຫລານຂອງຢາໂຄບ ໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ເພິ່ນສັ່ງພວກເຂົາໄວ້ກ່ອນແລ້ວທຸກປະການ. ¹³ພວກເຂົາໄດ້ທາມສົບຂອງພໍ່ໄປປະເທດການາອານ ແລະຝັງໄວ້ໃນອຸບໂມງຝັງສົບໃນມັກເປລາ ທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງມາມເຣ ຊຶ່ງອັບຣາຮາມໄດ້ຊື້ນຳເອຟະໂຣນຊາວຮິດຕີ ເພື່ອເອົາໄວ້ເຮັດບ່ອນຝັງສົບ. ¹⁴ຫລັງຈາກ ໂຢເຊັບ ຝັງສົບພໍ່ແລ້ວ ເພິ່ນກໍກັບຄືນສູ່ປະເທດເອຢິບ ພ້ອມກັບພວກອ້າຍນ້ອງ ແລະຜູ້ທີ່ຕິດຕາມເພິ່ນໄປທຸກຄົນ.

ໂຢເຊັບໃຫ້ຄວາມແນ່ໃຈແກ່ພວກອ້າຍ

¹⁵ຫລັງຈາກພໍ່ຂອງພວກເຂົາຕາຍແລ້ວ ພວກອ້າຍນ້ອງ ໂຢເຊັບກໍພາກັນເວົ້າວ່າ, “ພວກເຮົາຈະເຮັດແນວໃດ ໂຢເຊັບອາດຍັງຊັງພວກເຮົາ ແລະຢາກແກ້ແຄ້ນຄວາມຊົ່ວທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ລາວ.” ¹⁶ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງສັ່ງຄວາມໄປຫາ ໂຢເຊັບວ່າ, “ພໍ່ໄດ້ສັ່ງຄວາມນີ້ໄວ້ກັບເຮົາໃຫ້ໄປບອກເຈົ້າກ່ອນເພິ່ນຕາຍວ່າ ¹⁷ພໍ່ຂໍໃຫ້ເຈົ້າຍົກໂທດຄວາມຜິດ ຊຶ່ງພວກອ້າຍຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພໍ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດ.” ເມື່ອເຂົາເວົ້າຄວາມນັ້ນໃຫ້ຟັງແລ້ວ ໂຢເຊັບກໍຮ້ອງໄຫ້ຂຶ້ນ. ¹⁸ຄັນແລ້ວ ພວກອ້າຍຂອງເພິ່ນກໍພາກັນມາໂດຍຕົນເອງ ແລ້ວຂາບລົງຕໍ່ໜ້າເພິ່ນເວົ້າວ່າ, “ພວກເຮົາຢູ່ນີ້ເໝືອນຂ້າໃຊ້ຂອງທ່ານແລ້ວ.” ¹⁹ແຕ່ ໂຢເຊັບ ເວົ້າຕໍ່ພວກເຂົາວ່າ, “ຢ່າພາກັນຍ້ານກົວເລີຍ ຂ້ອຍບໍ່ສາມາດຍົກຕົວຂ້ອຍເອງຂຶ້ນສູ່ບ່ອນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ²⁰ການທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດອຸບາຍຊົ່ວຕໍ່ຂ້ອຍນັ້ນ ບັດນີ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕອບຄືນດ້ວຍການດີ ເພື່ອຮັກສາຊີວິດຂອງປະຊາຊົນທັງມວນໄວ້ ຊຶ່ງມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ທຸກມື້ນີ້ກໍຍ້ອນຄວາມດີອັນນີ້. ²¹ບັດນີ້ ຢ່າສູ່ຍ້ານເລີຍ ຂ້ອຍຈະປົກປັກຮັກສາພວກເຈົ້າ ພ້ອມທັງລູກຫລານຂອງພວກເຈົ້າ.”

ໂຢເຊັບເຖິງແກ່ກຳ

²²ໂຢເຊັບຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບກັບຄອບຄົວພໍ່ຂອງເພິ່ນ ເພິ່ນໄດ້ເຖິງແກ່ກຳໄປເມື່ອອາຍຸຮ້ອຍສິບປີ. ²³ເພິ່ນມີຊີວິດຢູ່ຈົນເຫັນລູກ ແລະຫລານຂອງເອຟຣາຢິມ ເມື່ອລູກຂອງມາກີ ຫລານຂອງມານາເຊເກີດມາ ໂຢເຊັບກໍຮັບເອົາລາວໄວ້ໃນຄອບຄົວຂອງຕົນ.

²⁴ຕໍ່ມາເພິ່ນເວົ້າຕໍ່ພວກອ້າຍວ່າ, “ຂ້ອຍໃກ້ຈະຕາຍຢູ່ແລ້ວ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະໂຜດຮັກສາພວກເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ ແລະຈະພາພວກເຈົ້າໜີອອກຈາກແຜ່ນດິນນີ້ ຄືນສູ່ແຜ່ນດິນທີ່ພຣະອົງໄດ້

ສາບານໄວ້ແລ້ວກັບຢາໂຄບ ອີຊາກ ແລະ ອັບຣາຮາມ.” ²⁵ ແລ້ວ ໂຢເຊັບ ກໍໃຫ້ພວກລູກຊາຍ ຂອງ ອິສຣາເອນ ສາບານ ເພິ່ນເວົ້າວ່າ, “ຈົ່ງສາບານຕໍ່ຂ້ອຍວ່າ ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດຮັກສາ ພວກເຈົ້າ ພວກເຈົ້າຕ້ອງເອົາກະດູກຂອງຂ້ອຍໜີຈາກບ່ອນນີ້ໄປກັບພວກເຈົ້າ.” ²⁶ ຄັນກ່າວດັ່ງ ນັ້ນແລ້ວ ໂຢເຊັບກໍສິ້ນໃຈຕາຍ ເພິ່ນເຖິງແກ່ກຳໄປໃນເມື່ອອາຍຸຮ້ອຍສິບປີ ພວກເຂົາໄດ້ອາບ-ນ້ຳຢາຮັກສາສົບເພິ່ນ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເປື້ອຍເນົາ ແລ້ວເອົາສົບບັນຈຸໃສ່ໂລງເກັບຮັກສາສົບໄວ້ໃນປະ-ເທດເອຢິບ.

ຕົວຫຍໍ້

ຊື່ພຣະທຳ	ຕົວຫຍໍ້	ຊື່ພຣະທຳ	ຕົວຫຍໍ້
ປະຖົມມະການ	ປຖກ	ປັນຍາຈານ	ປຍຈ
ອົບພະຍົບ	ອພຍ	ຍອດເພງ	ຍດພ
ລະບຽບພວກເລວີ	ລລວ	ເອຊາຢາ	ອຊຢ
ຈິດເຊັ່ນບັນຊີ	ຈຊບ	ເຢເຣມີຢາ	ພຄຄ
ພຣະບັນຍັດສອງ	ພບຍ	ເພງຄຳຄວນ	ຢຣມ
ໂຢຊວຍ	ຢຊຍ	ເອເຊກີເອນ	ອສກ
ພວກຜູ້ປົກຄອງ	ຜປຄ	ດານີເອນ	ດນອ
ນາງຣຸດ	ນຣດ	ໂຮເຊອາ	ຮຊອ
1 ຊາມູເອນ	1ຊມອ	ໂຢເອນ	ຢອນ
2 ຊາມູເອນ	2ຊມອ	ອາໂມດ	ອມດ
1 ກະສັດ	1ກສດ	ໂອບາດີຢາ	ອບດ
2 ກະສັດ	2ກສດ	ໂຢນາ	ໂຢນ
1 ຂ່າວຄາວ	1ຂຄວ	ມີກາ	ມກາ
2 ຂ່າວຄາວ	2ຂຄວ	ນາຮູມ	ນຮມ
ເອັດຊະຣາ	ອສຣ	ຮາບາກຸກ	ຮບກ
ເນເຮມີຢາ	ນຮຢ	ເຊຟານີຢາ	ສຟຢ
ເອສະເທີ	ອຊທ	ຮັກກາຍ	ຮກຍ
ໂຢບ	ໂຢບ	ເສກາລີຢາ	ສກຢ
ເພງສັນລະເສີນ	ພສສ	ມາລາກີ	ມລກ
ສຸພາສິດ	ສພສ		

This 2010 edition of the Lao Bible has been revised and extended from the 1979 edition of the Lao Shorter Old Testament and 1973 edition of the Lao New Testament, as published by Thailand Bible Society in 1991.